

САРА ШЕПАРД МИС БЕЗСЪРДЕЧНА

Част 7 от „Малки сладки лъжкени“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2010

chitanka.info

„Ех, ако имах сърце...“

Тенекиения дървар,
„Вълшебникът от Оз“

ИЗГУБЕНИ И НАМЕРЕНИ

Някога случвало ли ви се е нещо наистина важно да изчезне просто ей така? Като например онзи Марков шал на „Гучи“, който носехте на бала в девети клас? Цяла вечер беше вързан на врата ви, а когато дойде време да се прибирате, *пуф!* Няма го. Или онова прекрасно медальонче, подарък от баба ви. По някакъв незнаен начин му пораснаха крачетата и то просто си тръгна. Но изгубените неща не изчезват ей така във въздуха. Те със сигурност са *някъде*.

Четири красиви момичета от Роузууд изгубиха някои от най-важните си притежания. Неща, много по-важни от едно шалче или една огърлица. Като доверието на родителите си, например. Бъдещето си в Айви лигата^[1]. Чистотата си. Освен това смятаха, че са изгубили и най-добрата приятелка от детските си години... но може би не беше така. Може би Вселената беше решила да я върне жива и здрава. Но не забравяйте, че в този свят съществува равновесие на силите: когато си върнете едно нещо, то друго ще ви бъде отнето.

А в Роузууд това означава каквото и да е. Доверие. Здрав разум. *Живот*.

* * *

Ариа Монтгомъри пристигна първа. Спусна подпорните на колелото си върху посипаната с чакъл уличка, седна под близката върба и погали ниско окосената ливада. Предишния ден уханието на тревата навяваше мисли за лято и свобода, но след всичко, което се беше случило, мирисът ѝ вече не изпълваше гърдите на Ариа с ликуване.

Втора се появи Емили Фийлдс. Беше облечена с все същите изтъркани дънки и лимоненожълта тениска „Олд Нейви“, която носеше и предишната вечер. Сега дрехите ѝ бяха омачкани, сякаш беше спала с тях.

— Здравсти — каза апатично тя и се отпусна на земята до Ариа. В същия този момент Спенсър Хейстингс цъфна на входната врата на голямата си къща със сериозно изражение на лицето, а Хана Мерин затръшна вратата на майчиния си мерцедес.

— И така... — наруши най-накрая мълчанието Емили, след като всички се събраха под върбата.

— И така... — повтори като ехо Ариа.

Всички се обърнаха едновременно настрани и погледнаха към хамбара в задния двор на Спенсър. Предишната нощ Спенсър, Ариа, Емили, Хана и Алисън Дилорентис, тяхната най-добра приятелка и тартор на групичката, трябваше да се съберат за дългоочакваното гостуване с преспиване по случай завършването на седми клас. Но вместо купонът да продължи до зори, той прекъсна рязко малко преди полунощ. Не само, че не се оказа идеалното начало на лятото, а и се превърна в смущаваща катастрофа.

Никое от момичетата не смееше да вдигне очи и да погледне останалите. Нито пък се осмеляваха да погледнат към вратата на голямата викторианска къща, която принадлежеше на семейството на Алисън. След няколко минути трябваше да застанат пред нея — но този път не по покана на Алисън, а на майка ѝ, Джесика. Рано сутринта тя се беше обадила на всяка една от тях, съобщавайки им, че Алисън не се е появила за закуска — дали не е на гости у някоя от тях? Тя не изглеждаше особено разтревожена от отрицателните им отговори, но когато се обади няколко часа по-късно, съобщавайки, че Али *още* я няма, гласът ѝ беше писклив и разтревожен.

Ариа пристегна опашката си.

— Някоя от нас не знае къде е отишла Али, нали?

Останалите поклатиха глави. Спенсър предпазливо натисна лилавия оток, който се беше появил на китката ѝ тази сутрин. Нямахше представа къде се е ударила. Освен това ръката ѝ беше одраскана на няколко места, сякаш се беше лутала из гъсталак от розови храсти.

— И не е казала на никого къде отива, така ли? — попита Хана.

Всички момичета поклатиха отрицателно глави.

— Сигурно е отишла да се забавлява някъде — заключи Емили тъжно и се оклюма също като магаренцето Йори. Момичетата ѝ бяха измислили прякора „Убиец“, личния питбул на Али. Мисълта, че Али намира други хора за по-забавни от нея, направо ѝ разби сърцето.

— Колко мило от нейна страна, че покани и нас — обади се горчиво Ариа и ритна един тревен чим с кубинката си.

Горещото юнско слънце прежуряше безмилостно върху бледите им кожи. До слуха им достигна плискането на водата в басейна и бръмченето на косачка в далечината. Роузууд, Пенсилвания, непоквареното и луксозно предградие на Филадельфия, тънеше в типично лятно блаженство. В някой друг ден момичетата вече щяха да лежат в шезлонгите около басейна на роузуудския „Кънтри к्लъб“ и да се зазпяват по готините момчета, които учеха в тяхното елитно частно училище „Роузууд дей“. Все още *можеха* да го направят, но някак им се струваше нередно да се забавляват без Али. Без нея се чувстваха неориентирани, като актриси без режисьор или като марионетки без кукловод.

Предишната нощ Алисън изглеждаше много поотегчена от обичайното. И много по-объркана — беше предложила да ги хипнотизира, но когато Спенсър поиска щорите да останат вдигнати, Али настоя, че трябва да ги спуснат; след това си тръгна внезапно, без да се сбогува. Всички момчета имаха усещането, че знаят защо си е тръгнала — Али беше намерила нещо по-приятно за правене, с много по-големи и много по-готини приятели.

И въпреки че никоя от тях не си го признаваше, те отдавна предчувстваха, че ще стане така. В „Роузууд дей“ Али бе момичето, което определяше модните течения, което оглавяваше всеки момчешки списък за най-готините момчета в училище и което решаваше кой е популярен и кой — смотаняк. Можеше да очарова *всеки*, от мрачния си по-голям брат Джейсън, до учителя по история, най-строгия в „Роузууд дей“. Предишната година тя беше извадила Спенсър, Хана, Ариа и Емили от неизвестността и ги беше поканила в своята светая светих. През първите няколко месеца нещата се развиваха идеално, петте момчета властваха по коридорите на „Роузууд дей“, грееха в центъра на всички купони на випуска и винаги получаваха най-доброто сепаре в „Рив Гош“, изритвайки не толкова популярните момчета, които бяха седнали първи там. Но към края на седми клас Али започна да се отдалечава все повече от тях. Не им се обаждаше веднага, след като се прибереше от училище. Не отговаряше тайно на есемесите им в час. Когато момичетата ѝ говореха нещо, погледът ѝ често се рееше безучастно, сякаш мислите ѝ бяха на съвсем друго място.

Единственото нещо, което интересуваше Али, бяха техните най-дълбоки, най-мрачни тайни.

Ариа погледна Спенсър.

— Снощи ти изтича след Али. Наистина ли не видя накъде тръгна? — Налагаше се да вика заради силното бръмчене на косачката.

— Не — отвърна бързо Спенсър, забила поглед в белите си джапанки „Джей Крю“.

— Изтичала си навън? — Емили подръпна едната си опашка. — Това не си го спомням.

— Веднага, след като каза на Али да си върви — информира ги Ариа с леко раздражение в гласа.

— Не вярвах, че наистина ще го направи — промърмори Спенсър, откъсвайки дивото яркожълто глухарче, което растеше под върбата.

Хана и Емили загризаха нокти. Вятърът смени посоката си и въздухът се изпълни със сладката миризма на люляк и орлови нокти. Последното нещо, което си спомняха, беше странната хипноза на Али: тя започна да брои на обратно от сто, докосвайки с палец челата им и обявявайки, че вече са в нейна власт. И по-късно — може би след няколко часа — те се събудиха от дълбок сън, а Али я нямаше.

Емили зарови нос в пазвата си, нещо, което правеше, когато беше разтревожена. Тениската ѝ ухаеше леко на омекотител и дезодорант.

— Какво ще кажем на майката на Али?

— Ще я прикрием — отвърна сухо Хана. — Ще кажем, че Али е била с приятелките си от отбора по хоккей.

Ариа вдигна глава и разсеяно проследи с поглед следата, оставена от реактивен самолет високо в безоблачното синьо небе.

— Може би. — Но дълбоко в себе си тя не искаше да прикрива приятелката си. Предишната нощ Али беше направила няколко неприлични намеци за ужасната тайна на баща ѝ. Наистина ли заслужаваше помощта ѝ?

Емили проследи с поглед една едра мъхеста пчела, която прелиташе от цвете на цвете в градината на Спенсър. Тя също не искаше да прикрива Али. Али сигурно беше с по-големите си приятелки от отбора по хоккей — обиграни, смущаващи момичета, които пушеха марлборо в своите рейндж роувъри и ходеха на купони, където се лееше алкохол. Нима това, че си пожелаваше Али да загази

заради приятелството си с тях, я правеше ужасна? Беше ли лоша приятелка заради това, че искаше Али само за себе си?

Спенсър също се закашля. Не беше честно Али да очаква да излъжат заради нея. Предишната вечер, преди Али да докосне челото ѝ и да я хипнотизира, Спенсър скочи възмутено. Беше ѝ омръзнало Али да ги командва. Беше ѝ омръзнало нещата да стават така, както искаше тя.

— Стига де, момичета — настоя Хана, усещайки всеобщата неохота. — Трябва да я покроем. — Последното нещо, което искаше, беше да даде на Али причина да ги зарече — ако това станеше, Хана отново щеше да се превърне в старата грозна тромава смотанячка. А това беше най-ужасното нещо, което можеше да се случи. — Ако не я предпазим, тя може да разкаже на всички за... — Гласът ѝ секна и тя погледна към къщата от другата страна на улицата, където живееха Тоби и Джена Кавана. През последната година мястото беше запустяло, тревата в предния двор плачеше за окосяване, а ръбовете на гаражните врати бяха покрити със зелена плесен.

Предишната пролет без да искат ослепиха Джена Кавана, докато тя и брат ѝ се намираха в дървесната им къщичка. Но никой не знаеше, че те са изстреляли фойерверките, а Али ги накара да обещаят, че никога няма да кажат какво се е случило, заявявайки, че тайната ще крепи завинаги приятелството им. Ами ако те вече *не* бяха приятелки? Али се отнасяше безмилостно към хората, които не харесваше. След като заряза Наоми Циглър и Райли Улфи в началото на шести клас, тя забрани да ги канят по купоните, накара момчетата да им звънят и да си правят шеги с тях, дори успя да хакне страниците им в „Май спейс“, публикувайки злобнички шеговити постове за смущаващите им тайни. Ако Али заречеше четирите си нови приятелки, кои обещания щеше да наруши? Кои тайни щеше да издаде?

Входната врата на къщата на семейство Дилорентис се отвори и майката на Али се показа навън. Обикновено издокараната и елегантна госпожа Дилорентис беше вързала светлорусата си коса на раздърпана опашка. Беше нахлула чифт протрити шорти и носеше някаква стара разръфана тениска. Момчетата станаха и тръгнаха по тясното калдъръмче, което водеше до входната врата. Както винаги, фойето миришеше на омекотител, а по стените висяха снимки на Алисън и брат ѝ Джейсън. Ариа веднага впери поглед в снимката му от

последната година; русолявата му коса беше прибрана зад ушите, а тъгълчетата на устните му бяха извити в намек за усмивка. Преди момичетата да успеят да извършат обичайния си ритуал — да докоснат долния десен тъгъл на любимата им снимка от пътуването им до Поконос — госпожа Дилорентис се шмугна в кухнята и им махна с ръка да се съберат около голямата дървена маса. Чувстваха се толкова странно да се намират в къщата на Али без тя да е с тях — сякаш я шпионираха. Навсякъде се забелязваха следи от нейното присъствие: тюркоазен клин на „Тори Бърч“ до вратата на пералното помещение, малка разфасовка от любимия ѝ крем за ръце с аромат на ванилия върху поставката на телефона и ученическият ѝ бележник — само с шестици, разбира се — залепен за хладилника с магнитче във формата на пица.

Госпожа Дилорентис седна до тях и си прочисти гърлото.

— Момичета, знам, че снощи сте били с Алисън и искам сериозно да си помислите. Сигурни ли сте, че не ви е подсказала по някакъв начин къде смята да отиде?

Момичетата поклатиха глави, вперили погледи в плетените индиански подложки на масата.

— Според мен тя е с приятелките си от хокейния отбор — изтърси Хана, когато стана ясно, че никой друг няма да се обади.

Госпожа Дилорентис накъса на малки парченца списъка за пазаруване.

— Вече се обадох на всички момичета, чиито номера имам записани — както и на приятелите ѝ от отбора по хокей. Никой не я е виждал.

Момичетата се спогледаха разтревожено. Побиха ги тръпки и пулсът им се ускори. Щом Али не беше с никой от приятелите си, то къде е тогава?

Госпожа Дилорентис забарабани с пръсти по масата. Ноктите ѝ не бяха подрязани равно, изглеждаха така, сякаш ги беше гризала.

— Снощи спомена ли, че се прибира у дома? Мисля, че я видях до кухненската врата, когато разговарях с... — Тя млъкна за миг, поглеждайки към задната врата. — Изглеждаше ми разстроена.

— Не знаехме дали Али смята да се връща в къщи — промърмори Ариа.

— О... — Майката на Али протегна трепереща ръка към чашата си с кафе. — Да е споменавала някога, че някой я тормози?

— Никой не би го направил — отвърна бързо Емили. — Всички обичат Али.

Госпожа Дилорентис отвори уста, за да възрази, но после промени намерението си.

— Сигурно си права. И не е казвала нищо за бягане от къщи?

Спенсър изсумтя.

— Абсурд. — Само Емили наведе глава. Понякога двете с Али си говореха за това, как ще избягат заедно. Напоследък най-често обсъжданата идея беше как ще избягат в Париж и ще приемат нова самоличност. Но Емили беше сигурна, че Али никога не го е приемала насериозно.

— Някога изглеждала ли ви е тъжна? — продължи да ги разпитва госпожа Дилорентис.

Момичетата изглеждаха все по-объркани.

— *Тъжна* ли? — попита най-накрая Хана. — Имате предвид... депресирана?

— В никакъв случай — заяви твърдо Емили, спомняйки си колко радостно танцуваше Али на поляната в деня преди да завършат седми клас.

— Тя щеше да ни каже, ако нещо я притеснява — добави Ариа, въпреки че не беше съвсем сигурна дали е така. Откакто преди няколко седмици двете бяха открили ужасната тайна на бащата на Ариа, тя избягваше да се върти около Али. Беше се надявала, че на последното гостуване ще се договорят да го забравят.

Миялната машина изтрака и превключи на следващия си цикъл. Господин Дилорентис влезе в кухнята с безизразен поглед. Когато погледна жена си, на лицето му се изписа смутено изражение, той бързо се въртна и излезе, като търкаше силно заострения си грамаден нос.

— Сигурни ли сте, че нищо не знаете? — настоя госпожа Дилорентис. Загрижени бръчици набраздиха челото ѝ. — Потърсих дневника ѝ с надеждата, че вътре ще пише нещо за това къде може да е отишла, но не можах да го намеря никъде.

Лицето на Хана просветна.

— Знам как изглежда дневникът ѝ. Искате ли да се качим заедно горе и да го потърсим?

Няколко дни по-рано, когато госпожа Дилорентис ги беше пуснала в стаята на Али, без да я предупреди, те я бяха видели да пише в дневника си. Тя беше толкова погълната от него, че се стресна от приятелките си, сякаш за миг беше забравила, че ги е поканила на гости. Секунди по-късно госпожа Дилорентис изпрати момичетата долу, защото искаше да се скара на Али за нещо. Когато малко по-късно приятелката им се появи на верандата, тя изглеждаше раздразнена от това, че са все още там, сякаш бяха направили нещо лошо, като са останали в къщата, докато майка ѝ се кара.

— Не, не, всичко е наред — отвърна госпожа Дилорентис и бързо остави чашата с кафе на масата.

— Не, наистина. — Хана дръпна стола си назад, стана и тръгна по коридора — Няма проблем.

— Хана — сопна ѝ се майката на Али с остър глас. — Казах не!

Хана застина под полилея. По лицето на госпожа Дилорентис премина някаква неразгадаема сянка.

— Добре — отвърна тихо тя и се върна при масата. — Извинявайте.

Госпожа Дилорентис благодари на момичетата за това, че са се отзовали на молбата ѝ. Те се изнизаха една по една, примижавайки от яркото слънце. На улицата Мона Вандерваал, една смотанячка от техния випуск, правеше осморки със скутера си. Щом забележа момичетата, им махна с ръка. Никоя от тях не ѝ отвърна.

Емили ритна едно камъче.

— Госпожа Д. преиграва. Али си е наред.

— Тя не е депресирана — настоя Хана. — Това беше пълна глупост.

Ариа пъхна ръце в джобовете на полата си.

— Ами ако е избягала? Не защото е била нещастна, а защото е намерила някое по-готино местенце. Сигурно дори няма да ѝ липсваме.

— Разбира се, че ще ѝ липсваме — възрази Емили. След което избухна в сълзи.

Спенсър я погледна и завъртя очи.

— Господи, Емили! Трябва ли точно сега да го правиш?

— Остави я на мира! — озъби ѝ се Ариа. Спенсър се обърна към нея и я изгледа от глава до пети.

— Халката на носа ти се е изкривила — отбеляза тя със заядлив глас.

Ариа докосна декоративната халка на лявата си ноздра. Тя се беше преместила надолу почти до бузата ѝ. Върна я обратно на мястото ѝ, но след внезапен прилив на смущение я свали напълно.

Наблизо се разнесе шумолене, последвано от силно хрущене. Обърнаха се и видяха Хана да бърка в чантата си и да вади пълна шепа с кракери. Когато забеляза, че я гледат, замръзна.

— Какво? — попита тя. Около устата ѝ имаше ореол от жълт прах.

Момичетата не казаха нищо. Емили преглътна сълзите си. Хана натъпка устата, си с кракери. Ариа се заигра с катарамите на кубинките си. А Спенсър скръсти ръце и ги погледна отегчено. Когато Али я нямаше наблизо, всички ѝ се струваха нередовни. Дори смотани.

Откъм задния двор на Али се разнесе оглушителен шум. Момичетата се обърнаха и видяха един червен бетоновоз да паркира до голямата яма. Семейство Дилорентис строяха голям белведере^[2] за двайсетина души. Един омърлян слаб работник с къса руса опашка погледна момичетата през слънчевите си очила. Ухили им се похотливо, разкривайки предния си златен зъб. Друг плешив, дебел, плътно татуиран работник с тесен потник и протрити дънки му свирна. Момичетата смутено се размърдаха — Али им беше разказала как всеки път, когато минавала покрай тях, работниците ѝ подхвърляли неприлични коментари. Един от мъжете подвикна на водача на бетоновоза и камионът бавно започна да обръща. По дългия улей в ямата започна да се изсипва сив бетон.

Седмици наред Али не спираше да говори за този белведере. От едната му страна щеше да има горещо джакузи, а от другата — огнище. Големи растения, храсти и дървета щяха да го заобикалят от всички страни, така че атмосферата край терасата да бъде тропическа и ведра.

— Али ще се влюби в тоя белведере — обади се уверено Емили. — Ще организира там най-яките купони.

Останалите кимнаха утвърдително. Надяваха се, че ще покани и тях. Надяваха се, че това няма да е краят на една епоха.

След това се разделиха и всяко момиче пое към дома си. Спенсър се завъртя из кухнята, като хвърляше по някой поглед през задните прозорци към хамбара, където се беше състояло злополучното гостуване. Ами ако Али ги беше зарязала завинаги? Приятелките ѝ щяха да бъдат съсипани, но може би това не беше чак толкова лошо нещо. Али вече нямаше да я командва.

Изведнъж се чу тихо изсумтяване и тя подскочи. Край кухненския плот седеше майка ѝ, вперила безизразен поглед в нищото.

— Мамо? — произнесе меко Спенсър, но тя не отговори.

Ариа се отдалечи бавно по алеята пред дома на семейство Дилорентис. Контейнерите за отпадъци бяха подредени на завоя, в очакване да бъдат изпразнени. Единият от капаците беше паднал и Ариа забеляза вътре едно празно шише от лекарство. Етикетът беше почти обелен, но името на Али се виждаше написано с големи печатни букви. Ариа се питаше дали са антибиотици, или лекарство против алергия — тази година полените свирепстваха в Роузууд.

Хана остана да седи върху един от големите камъни в двора на Спенсър, в очакване майка ѝ да мине да я вземе. Мона Вандерваал продължаваше да кара скутера си в малката задънена улица. Възможно ли е госпожа Дилорентис да се окаже права? Дали някой не тормозеше Али по същия начин, както те тормозеха Мона?

Емили грабна велосипеда си и тръгна към гората, откъдето минаваше прекият път към дома ѝ. Работниците, които се занимаваха с белведерето, си почиваха. Същият мършав тип със златния зъб се мотаеше наоколо с един мустакат мъж, без да обръща внимание на бетона, който се изливаше в дупката. Колите им — една ударена хонда, два пикапа и покрит с най-различни стикери джип „Чероки“ — бяха паркирани на завоя. Най-накрая се виждаше един смътно познат черен класически седан. Беше по-поддържан от останалите. Когато мина покрай него с колелото, Емили видя отражението си в лъскавите врати. Лицето ѝ беше тъжно. Какво щеше да прави, ако Али повече не искаше да ѝ бъде приятелка?

Слънцето напичаше все по-силно, а всяко от момичетата се чудеше какво щеше да стане, ако Али ги зареже така, както беше зарязала Наоми и Райли. Но никоя от тях не обърна внимание на

безумните въпроси на госпожа Дилорентис. Тя беше майка на Али — нейно *задължение* беше да се тревожи.

Никоя от тях не можеше да предположи, че на следващия ден поляната пред дома на семейство Дилорентис щеше да се напълни с новинарски бусове и полицейски коли. Нито пък можеха да знаят къде всъщност беше Али или с кого възнамеряваше да се срещне онази нощ, когато избяга от хамбара. Не, в онзи красив юнски ден, първият истински ваканционен ден, те пренебрегнаха загрижеността на госпожа Дилорентис. В местата като Роузууд не се случват лоши неща. И със сигурност не се случваха на момичета като Али. *Тя е добре, добре е, мислеха си те. Скоро ще се върне.*

И три години по-късно може би най-накрая щяха да се окажат прави.

[1] Айви лига — осем висши училища в североизточната част на САЩ, славещи се с отлично академично качество и най-високи критерии за прием. — Б.пр. ↑

[2] Декоративна градинска постройка — Б.пр. ↑

1. НЕ ДИШАЙ

Емили Фийлдс отвори очи и се огледа. Лежеше в центъра на задния двор на Спенсър Хейстингс, обградена от пушек и пламъци. Чепатите клони на дърветата пукаха и падаха на земята с оглушителен трясък. От гората лъхаше жегата и усещането беше все едно е юли, в разгара на лятото, а не краят на януари.

Наблизо стояха приятелките на Емили — Ариа Монтгомъри и Хана Мерин, облечени с изцапани и съдрани официални рокли, и се давеха от кашлица. Приближаваше вой на сирени. В далечината светнаха фаровете на пожарните коли. В двора на Спенсър влетяха четири линейки, прегазвайки идеално оформените храстчета и цветни лехи.

Един парамедик с бяла униформа изникна от носещия се на талази пушек.

— Добре ли си? — извика той и коленичи до Емили.

Тя се чувстваше така, сякаш току-що се е събудила от продължил цяла година сън. Беше се случило нещо много важно... но какво?

Парамедикът я хвана за ръката, преди тя да се строполи отново на земята.

— Погълнала си много дим — извика той. — Мозъкът ти страда от недостиг на кислород. Непрекъснато губиш съзнание. — Той й сложи кислородна маска. От пушека изникна втори човек. Беше роузуудски полицаи, когото Емили не познаваше, мъж с посребрена коса и добродушни зелени очи.

— В гората има ли някой друг, освен вас четирите? — опита се да надвика той врявата.

Емили отвори уста и се опита да намери отговора, който просто й се губеше. Изведнъж в съзнанието й проблесна ярка светкавица и тя си спомни всичко, което се беше случило през последните няколко часа.

Всичките съобщения от А., новият мъчител, който ги тормозеше с есемеси, в които настояваше, че Иън Томас не е убил Алисън Дилорентис. Дневникът, който Емили беше открила в хотел „Радли“ с името на Джейсън Дилорентис на почти всяка страница, което може би означаваше, че той е бил пациент там по времето, когато „Радли“ е бил психиатрична клиника. Иън, който беше потвърдил в лично съобщение, че Джейсън и Дарън Уайлдън, ченгето, което работеше по случая на Али, са я убили — и ги беше предупредил, че те няма да се спрат пред нищо, за да ги накарат да си затварят устата.

А след това проблясъците. Ужасяващата задушлива миризма. Десетте акра гори, обхванати от пламъци. Те бяха хукнали инстинктивно към двора на Спенсър, където се бяха засекли с Ариа. Ариа беше дошла през гората — новата им къща се намиреше от другата ѝ страна. С нея се беше появило и едно момиче, което беше попаднало в капана на горящата гора. Момиче, което Емили не вярваше, че ще види отново. Тя бързо свали кислородната маска от лицето си.

— Алисън! — извика с цяло гърло. — Не забравяйте Алисън!

Полицаят вдигна глава. Парамедикът сложи ръка зад ухото си, за да я чуе по-добре.

— Кой?

Емили се обърна и махна с ръка към мястото, където Али лежеше на земята. Но изведнъж отстъпи назад. Алисън беше изчезнала.

— Не — прошепна тя и се обърна. Парамедиците качваха приятелките ѝ в линейките. — Ариа! — извика Емили. — Спенсър! Хана!

Момичетата я погледнаха.

— Али! — извика тя и махна с ръка към празното място, където преди лежеше Алисън. — Видяхте ли къде отиде Али?

Ариа поклати глава. Хана притисна кислородната маска към лицето си и започна да се оглежда наляво и надясно. Кожата на Спенсър беше посивяла от ужас. Няколко парамедици я заобиколиха и ѝ помогнаха да се качи в линейката.

Емили отчаяно се обърна към тях. Върху лицето ѝ танцуваха отблясъци от пламъците, които поглъщаха вятърната мелница на семейство Хейстингс.

— Алисън е тук. Преди малко беше с нас!

Парамедикът я погледна и на лицето му се изписа съмнение.

— Да не би да имаш предвид Алисън Дилорентис, момичето, което... умря?

— Али не е мъртва! — проплака Емили и отстъпи назад, като едва не падна, спъвайки се в един стърчащ корен. Тя махна с ръка към пламъците. — Ранена е! Каза, че някой се опитва да я убие!

— Госпожице. — Полицаят постави ръка на рамото ѝ. — Успокойте се. — Наблизо изщрака нещо и Емили се обърна. До верандата на семейство Хейстингс стояха четирима репортери и ги гледаха. — Госпожице Фийлдс? — извика един от тях, притича до Емили и завря микрофон в лицето ѝ. Към нея се устремиха някакъв човек с камера и друг, който носеше дълга стойка. — Какво казахте? Кого сте видели?

Сърцето на Емили биеше лудо.

— Трябва да помогнем на Алисън! — Тя отново се огледа. Дворът беше пълен с полиция и парамедици. В сравнение с него някогашният двор на Алисън беше тъмен и празен. Когато Емили зърна някаква тъмна фигура да пробягва покрай оградата от ковано желязо, разделяща дворовете на семействата Хейстингс и Дилорентис, сърцето ѝ подскочи. *Али?* Но това беше просто сянка от примигващите фарове на полицейската кола.

Дойдоха още журналисти и се скупчиха наоколо. Пристигна и една пожарна кола, пожарникарите наскачаха бързо от нея и насочиха огромния маркуч към гората. Един плешив репортер на средна възраст докосна ръката на Емили.

— Как изглеждаше Алисън? — попита настоятелно той. — Къде е била през всичкото това време?

— Достатъчно! — побърза да се намеси полицаят. — Оставете я на мира.

Репортерът насочи микрофона към него.

— Ще разследвате ли твърдението ѝ? Ще потърсите ли Алисън?

— Кой подпали гората? Видяхте ли го? — извика някой през шума, който вдигаха пожарните маркучи.

Парамедиците отведоха Емили настрана.

— Трябва да ви отведем оттук.

Емили тихичко проплака, вперила отчаян поглед в празното място на поляната. Същото нещо се беше случило и предишната седмица, когато бяха намерили тялото на Иън в гората — в един момент той лежеше на тревата, подпухнал и блед, в следващия... го нямаше. Беше невъзможно всичко това да се случва отново. *Невъзможно!* Години наред Емили тъгуваше за Али, припомняше си всяка черта на лицето ѝ, всеки кичур в косата ѝ. А момичето от гората изглеждаше *точно* като Алисън. Имаше нейния дрезгав, секси глас, а когато избърса саждите от лицето си, го направи с малките, деликатни ръце на Али.

След миг Емили се озова в линейката. Един санитар бързо покри устата и носа ѝ с кислородна маска и ѝ помогна да се настани на походното легло. Останалите парамедици насядаха около нея. Завиха сирени и автомобилът бавно потегли. Щом излязоха на улицата, през прозореца на линейката Емили забеляза някаква полицейска кола с угасени фарове и изключена сирена. Тя обаче не отиваше към къщата на Спенсър.

Отново погледна към двора, търсейки с очи Али, но видя само любопитни зяпачи. Там беше госпожа Маклелън, една от съседките. Край пощенската кутия се въртяха господин и госпожа Вандерваал, чиято дъщеря Мона беше първият А. Емили не ги беше виждала след погребението на Мона няколко месеца по-рано. Дори семейство Кавана бяха тук и гледаха ужасено пламъците. Госпожа Кавана беше обгърнала покровителствено с ръка раменете на дъщеря си. И въпреки че безжизнените очи на Джена бяха скрити зад тъмните ѝ очила „Гучи“, Емили се почувства така, сякаш тя гледа право в нея.

Но Али не се забелязваше никъде в този хаос. Беше изчезнала — отново.

2. ЗАМАЯНИ

Около шест часа по-късно една весела медицинска сестра с вързана на конска опашка коса, дръпна завесата до леглото на Ариа в спешното отделение на болницата „Роузууд мемориъл“. Тя подаде на баща ѝ Байрън един клипборд и му каза да се разпише най-отдолу на листа.

— Освен натъртванията по краката и погълнатия дим, всичко останало е наред — каза тя.

— Слава Богу — въздъхна Байрън и се разписа със замах. Двамата с брата на Ариа, Майк, се появиха в болницата малко след като линейката я беше докарала. Майка ѝ Ила беше във Върмонт с приятеля си Ксавие и Байрън ѝ се беше обадил, за да я успокои, че всичко е наред и няма нужда да бърза да се прибира.

Сестрата погледна Ариа.

— Приятелката ти Спенсър иска да те види, преди да си тръгнеш. Тя е на втория етаж. Стая двеста и шест.

— Добре — отвърна Ариа с треперещ глас и размърда краката си под грубите болнични завивки.

Байрън се надигна от пластмасовия стол до леглото ѝ и я погледна.

— Ще те изчакам във фоайето. Не бързай.

Ариа се изправи бавно. Прокара пръсти през синьо-черната си коса и по леглото се посипаха пепел и сажди. Когато се наведе, за да обуе дънките и обувките си, мускулите я боляха така, сякаш беше изкачвала Еверест. Цяла нощ беше останала будна, обмисляйки онова, което се беше случило в гората. Въпреки че приятелките ѝ също бяха докарани в спешното отделение, те бяха разпределени в различни стаи и тя не успя да говори с нито една от тях. Всеки път, когато се опитваше да стане, сестрите се втурваха в стаята ѝ и казваха, че трябва да почива и да поспи. *Как ли пък не.* Сякаш можеше да се отпусне и да заспи.

Ариа нямаше представа какво да си мисли за изпитанието, през което беше преминала. В един момент тя тичаше през гората към хамбара на Спенсър, пхнала в задния си джоб късчето от знаменцето за „Капсулата на времето“, което беше откраднала от Али в шести клас. Цели четири дълги години не беше поглеждала синьото парче плат, но Хана беше убедена, че рисунките съдържат някакви улики за убиеца на Али. И тогава, малко след като Ариа се подхлъзна върху мокрите листа, парлива миризма на газ изпълни ноздрите ѝ и тя чу характерното при паленето на клечка кибрит стържене. Изведнъж гората около нея избухна в пламъци и опърли кожата ѝ. Миг по-късно тя се натъкна на някакъв човек, който викаше отчаяно за помощ. Някой, за когото всички смятаха, че е погребан в полуизкопаната яма в някогашния заден двор на семейство Дилорентис. *Али*.

Или поне Ариа смяташе така. Но сега... Ами, сега не беше сигурна. Погледна към отражението си в огледалото, което висеше на вратата. Лицето ѝ беше изпито, очите — кървясали. Лекарят от спешното, който се беше погрижил за нея, обясни, че е напълно нормално да ѝ се привиждат нереални неща, след като е погълнала толкова количество вреден пушек — когато е лишен от кислород, мозъкът се обърква. В гората *наистина* беше ужасен задух. А Али ѝ изглеждаше толкова неясна и нереална, като в сън. Ариа не знаеше дали съществуваха групови халюцинации, но предишната нощ всички те бяха видели Алисън. Може би беше логично Али да е първото нещо, което ще се появи в откачените им мозъци.

Ариа нахлузи дънките и пуловера, които Байрън ѝ беше донесъл, и слезе в стаята на Спенсър на втория етаж. Господин и госпожа Хейстингс седяха в чакалнята от другата страна на коридора и проверяваха нещо в блекбъритата си. Хана и Емили вече бяха дошли в стаята, облечени в дънки и пуловери, но Спенсър все още лежеше в леглото, облечена с болнична пижама. Към ръцете ѝ бяха прикрепени системи, кожата ѝ имаше нездрав цвят, около очите ѝ се виждаха тъмночервени кръгове, а на квадратната ѝ челюст — оток.

— Добре ли си? — възкликна Ариа. Никой не ѝ беше споменал, че Спенсър е пострадала.

Приятелката ѝ кимна едва-едва и използва дистанционното управление на леглото, за да се повдигне малко.

— Вече съм много по-добре. Казаха, че натравянето с пушек влияе по различен начин на хората.

Ариа се огледа. Стаята миришеше на повръщано и белина. Един монитор в ъгъла отразяваше жизнените показатели на Спенсър, а върху малкия хромиран умивалник в ъгъла бяха натрупани кутии с хирургически ръкавици. Стените бяха боядисани в резедав цвят, а на стената, до спуснатите пердета с цветни мотиви, висеше плакат, който обясняваше как жените сами да проверяват гърдите си за туморни образувания. И, разбира се, някое хлапе беше нарисувало пенис до женските гърди.

Емили седеше на един малък стол до прозореца, червеникаворусата ѝ коса беше разбъркана, а устните — изкривени. Тя се размърда смутено, атлетичното ѝ тяло на плувкиня не се чувстваше удобно в малкото столче. Хана стоеше до вратата, облежната на един знак, който обявяваше, че всички болнични работници трябва да носят ръкавици. Погледът в лешниковите ѝ очи беше стъклен и отсъстващ. Тя изглеждаше още по-слаба от обичайното, тесните ѝ тъмни дънки висяха като торба на задничето ѝ.

Ариа безмълвно извади знаменцето на Али от кожената си раничка и го разпъна на леглото на Спенсър. Всички се събраха около него и започнаха да го разглеждат. Платът беше покрит с блестящи сребристи драскулки. Видяха логото на Шанел, инициалите на Луи Вюитон и името на Али, написано с големи заоблени букви. В единия ъгъл беше нарисуван кладенец на желанията с тухлен покрив и манивелка. Ариа прокара пръст по очертаванията му. Не виждаше никакви следи, никакъв проблясък за онова, което се беше случило с Али в нощта, когато беше убита. Това бяха нещата, които всички рисуваха по своите знаменца. Спенсър докосна тъканта.

— Бях забравила, че Али закръгля така буквите.

Хана потрепери.

— Дори само зърването на почерка ѝ ме накара да се почувствам така, сякаш тя е с нас.

Всички вдигнаха глави и размениха напрегнати погледи. Беше очевидно, че всички мислеха едно и също. *Точно както беше с нас в гората преди няколко часа.* Изведнъж заговориха в един глас.

— Трябва да... — започна Ариа.

— А ние какво... — прошепна Хана.

— Докторът каза... — обади се Спенсър с пресипнал глас секунда по-късно. Всички млъкнаха изведнъж и се спогледаха. Лицата им бяха бледи, досущ като възглавниците под главата на Спенсър.

Първа продължи Емили.

— Трябва да направим нещо, мацки. Али е *някъде там!* Трябва да разберем къде е отишла. Някой да е чувал нещо за хора, които са я търсили в гората? Казах на полицията, че сме я видели, но те просто си стояха там!

Сърцето на Ариа подскочи. Спенсър я изглежда невярващо.

— Казала си на полицията? — повтори тя, отмятайки кичур мръсно руса коса от очите си.

— Разбира се! — прошепна Емили.

— Но... Емили...

— Какво!? — сопна им се тя. Погледна Спенсър стреснато, сякаш беше видяла от челото ѝ да израства рог.

— Ем, това беше просто халюцинация. Така казаха лекарите. Али е *мъртва*.

Емили се ококори.

— Но ние всички я видяхме, нали? Да не би да твърдите, че всички едновременно сме имали една и съща халюцинация?

Спенсър я погледна без да мига. Изминаха няколко напрегнати секунди. Отвън се разнесе някакво бибипкане. По коридора мина болнична количка със скърцащи колелца.

Емили тихичко изписка. Бузите ѝ бяха придобили ярко розов цвят. Тя се обърна към Хана и Ариа.

— Вие смятате, че Али беше истинска, нали?

— *Би могло* да е тя — отвърна Ариа и се отпусна в резервния инвалиден стол, който стоеше до вратата на малката баня. — Но, Ем, докторът ми каза, че това е било халюцинация заради вдишания пушек. И в това има смисъл. Защо иначе ще изчезва след угасяването на пожара?

— Да — обади се със слаб глас Хана. — И къде се е крила през всичкото това време?

Емили енергично се плесна по бедрата. Стойката за системата издрънча.

— Хана, ти каза, че последният път, когато си лежала тук, си видяла Али да стои до болничното легло. Може би наистина е *била* тя!

Хана завъртя точето на високия си велурен туш със смутен вид.

— Хана беше в кома, когато видя Али — намеси се Спенсър. — Очевидно е сънувала.

Емили смело посочи Ариа.

— Снощи ти доведе някого от гората. Ако не е била Али, то кой е бил тогава?

Ариа сви рамене и отпусна ръце върху облегалките на инвалидния стол. Слънцето тъкмо беше започнало да огрява стаята през големия прозорец. Отвън, на болничния паркинг, бяха подредени блестящи беемвета, мерцедеси и аудита. Невероятно, колко нормално изглеждаше всичко след подобна безумна нощ.

— Не знам — призна тя. — В гората беше толкова тъмно. Освен това... по дяволите! — Тя бръкна във вътрешния джоб на чантата си. — Снощи намерих това.

Тя разтвори длан и им показва познатия училищен пръстен с яркосин камък. Надписът от вътрешната му страна гласеше ИЪН ТОМАС. Когато предишната седмица те бяха открили предполагаемия му труп, пръстенът стоеше на показалеца му.

Емили ахна. Спенсър изглеждаше объркана. Хана грабна пръстена от ръката на Ариа и го поднесе под лампата над болничното легло.

— Може би е паднал от пръста на Иън, докато е бягал?

— Какво ще правим с него? — попита Емили. — Ще го предадем ли на ченгетата?

— В никакъв случай — поклати глава Спенсър. Някак си твърде удобно изглежда да открием тялото на Иън в гората, да накараме ченгетата да претърсят мястото, те да не открият нищо и изведнъж, воала^[1]! Просто ей така отнякъде изскача този пръстен. Ще изглеждате твърде подозрително. Може би въобще не трябваше да го вземаш. Той е улика.

Ариа скръсти ръце на гърдите си.

— И аз откъде трябваше да знам? И какво да правя сега? Да го върна там, където го намерих?

— Не — каза Спенсър. — Ченгетата пак ще претърсят гората заради пожара. Може да те забележат как го оставяш и да започнат да задават въпроси. Може би засега просто трябва да го задържиш.

Емили се размърда нетърпеливо върху малката табуретка.

— Видяла си Али след като си намерила пръстена, нали?

— Не съм сигурна — призна си Ариа. Тя се опита да си спомни онези трескави минути в гората. Всичко ѝ се замазваше все повече. — Всъщност аз дори не я докоснах...

Емили скочи.

— Какво ви става, момичета? Нима изведнъж решихте да не вярвате на очите си?

— Ем — обади се Спенсър с успокояващ глас. — Прекалено емоционално приемаш нещата.

— Не е вярно! — извика Емили. Бузите ѝ пламтяха, карайки луничките ѝ да изпъкват още повече.

Прекъсна ги силният виещ звук на алармата от съседната стая. Сестрите се развикаха. Разнесоха се бързи стъпки. Стомахът на Ариа се сви от тревожно предчувствие. Тя се запита дали алармата не е предупреждение, че някой умира.

Няколко минути по-късно всичко утихна. Спенсър се прокашля.

— Най-важното нещо е да разберем кой е запалил пожара. Върху това най-вече трябва да се съсредоточат полицаите. Снощи някой се опита да ни убие.

— Не просто някой — прошепна Хана. — Те.

Спенсър погледна Ариа.

— Ние отново се свързахме с Иън от хамбара. Той ни разказа всичко. Убеден е, че Джейсън и Уайлдън са го направили. Всичко, за което говорихме снощи, е истина и те със сигурност са се заели да ни затворят устата.

Ариа си пое дълбоко дъх, спомняйки си още нещо.

— Докато бях в гората, видях как някой пали огъня.

Спенсър седна в леглото си и се ококори.

— Какво?!

— Видя ли им лицата? — възкликна Хана.

— Не знам. — Ариа затвори очи, извиквайки в съзнанието си ужасяващия спомен. Няколко минути след като намери пръстена на Иън, тя видя някой да се промъква през гората само на няколко стъпки пред нея. Той беше покрил плътно главата си с качулка и лицето му се губеше в сенките. Изведнъж тя изпита силното усещане, че го познава. Щом осъзна какво прави, крайниците ѝ се вцепениха. Ариа се чувстваше абсолютно безсилна да го спре. Само след миг пламъците

плъзнаха из гората, приближавайки се със застрашителна скорост към краката ѝ. Тя усети погледите на приятелките си, които нетърпеливо очакваха отговора ѝ. — Който и да беше, носеше качулка на главата си — призна тя. — Но съм сигурна, че беше...

Тя подскочи при продължителния скърцащ звук, който се разнесе в стаята. Вратата на стаята бавно се отвори. На прага се появи висока фигура, обляна от ярката светлина в коридора. Когато Ариа видя лицето му, тя усети как сърцето ѝ се качва в гърлото. *Само не припадай*, каза си тя и в този миг почувства замайване. Това беше един от хората, за които А. ги беше предупредил. Човекът, когото Ариа беше почти сигурна, че е видяла в гората. Един от убийците на Али.

Полицай Дарън Уайлдън.

— Здравейте, момичета — избоботи той през вратата. Зелените му очи бяха ясни, а привлекателното му, ъгловато лице беше зачервено от студа. Униформата на роузуудската полиция му прилепваше идеално, подчертавайки перфектната физическа форма, в която се намираше.

Той се спря до леглото на Спенсър, забелязвайки най-накрая враждебните лица на момичетата.

— Какво?

Те се спогледаха ужасено. Най-накрая Спенсър се прокашля и рече:

— Знаем какво си направил. — Уайлдън се облегна на рамката на леглото, като внимаваше да не се блъсне в стойката на системата.

— Моля?

— Току-що позвъних на сестрата — каза Спенсър с по-висок и уверен глас, същия, който често използваше, когато беше на сцената в училищния клуб по театрално майсторство. — Тя ще се обади на охраната преди да успееш да ни навредиш. Знаем, че ти си запалил пожара. И знаем *защо*.

Дълбоки бръчки набраздиха челото на Уайлдън. На врата му запулсира вена. Сърцето на Ариа биеше толкова силно, че заглушаваше всички останали звуци в стаята. Никой не помръдваше. Колкото по-дълго ги гледаше Уайлдън, толкова по-напрегната се чувстваше Ариа.

Най-накрая той се размърда.

— Пожарът в *гората*? — Той изсумтя колебливо. — Сериозно ли говориш?

— Видях те да купуваш пропан-бутан в мола — обади се Хана с треперещ глас и раменете ѝ се стегнаха. — Слагаше бутилките в багажника на колата си. Те са достатъчни да изпепелиш гората. И защо не се появи след пожара? Всички полицаи бяха там.

— Видях колата ти да се *отдалечава* от къщата на Спенсър. — Емили се сви и притисна колене към гърдите си. — Сякаш бягаше от местопрестъплението.

Ариа я погледна неуверено. Тя не беше забелязала никаква полицейска кола да напуска двора на Спенсър.

Уайлдън се облегна на малкия умивалник в ъгъла.

— Момичета. За какво ми е да подпалвам гората?

— Прикриваш онова, което си причинил на Али — рече Спенсър. — Ти и Джейсън.

Емили се обърна към нея.

— Той не е причинил нищо на Али. Тя е жива.

Уайлдън рязко се завъртя и я погледна. След това се обърна към останалите с отчаяно изражение на лицето.

— Наистина ли смятате, че съм се опитал да ви нараня? — попита той. Момичетата кимнаха едва доловимо. Уайлдън поклати глава. — Но аз се опитвам да ви *помогна*! — След като не получи никакъв отговор, той въздъхна. — Господи. Добре. Снощи, когато избухна пожарът, аз бях с чичо ми. Живеех при него, докато учех в гимназията, а сега той е много болен. — Той бръкна в джоба на якето си и измъкна лист хартия. — Вижте.

Ариа и останалите се наведоха напред. Това беше касова бележка от аптека.

— Купувах лекарства по рецепта за чичо ми в девет и петдесет и седем, а чух, че пожарът започнал в десет — каза Уайлдън. — Сигурно дори съм заснет на охранителната камера в аптеката. Как бих могъл да бъда на две места едновременно?

Стаята изведнъж се изпълни с мириса на мускусния му одеколон и Ариа усети замайване. Възможно ли е Уайлдън *да не е* човекът, когото беше видяла да пали гората?

— Що се отнася до пропан-бутана — продължи той, докосвайки големия букет на нощното шкафче на Спенсър. — Джейсън

Дилорентис ме помоли да го купя за вилата му в Поконос. Той беше зает, а ние сме стари приятели, затова му казах, че аз ще взема.

Ариа погледна към останалите, обезоръжена от безгрижието на Уайлдън. Когато предишната вечер беше разбрала, че Джейсън и Уайлдън са приятели, това ѝ се стори голям пробив, като откриването на някаква важна тайна. Сега, на дневна светлина, след като самият той го призна, то вече не ѝ се струваше толкова важно.

— Колкото до това, което двамата с Джейсън сме причинили на Алисън... — Уайлдън отстъпи назад и се спря до малката масичка на колела, върху която стояха кана с вода и две пластмасови чаши. Той изглеждаше втрещен. — Как може да си помислите, че съм искал да я нараня? А Джейсън ѝ е брат! Наистина ли смятате, че е способен на това?

Ариа отвори уста, за да възрази. Предишната вечер Емили беше открила дневник от времето, когато „Радли“ е бил психиатрична клиника и името на Джейсън Дилорентис се срещаше твърде често вътре. Освен това новият А. беше подхвърлил на Ариа, че Джейсън крие нещо — най-вероятно за проблемите си с Али — и беше съобщил на Емили, че Джена и Джейсън се карат до прозореца в дневната ѝ. Ариа не искаше да повярва, че Джейсън е виновен — предишната седмица беше излизала няколко пъти с него, сбъдвайки дългогодишната си мечта — но когато в петък беше отишла в апартамента му в Ярмът, той я беше изгонил оттам.

Уайлдън поклати невярващо глава. Изглеждаше толкова изумен от всичко това, че Ариа започна да се замисля дали А. не ги беше подвел да вярват на нещо, което въобще не беше истина. Тя погледна въпросително приятелките си. Те също изглеждаха обзети от съмнения.

Уайлдън затвори вратата на Спенсър, след което се обърна и ги погледна.

— Нека позная — каза той с нисък глас. — Да не би вашият нов А. да ви пълни главите с тези глупости?

— А. съществува — настоя Емили. Уайлдън често настояваше, че новият А. е просто някакъв имитатор. — Освен това ти е направил снимки — продължи тя. Порови из джобовете си, извади телефона си и му показа снимката, на която Уайлдън излизаше от изповедалнята.

Ариа зърна придружаващия я надпис: *Явно всеки има нещо за криене, нали?* — Видя ли? — размаха го Емили под носа му.

Уайлдън погледна към екрана. Изражението му не се промени.

— Не знаех, че е престъпление да се ходи на църква.

Емили се намръщи и пъкна телефона обратно в чантата си. Последва продължително мълчание. Уайлдън отскубна една кожичка от горната част на дългия си римски нос. Сякаш всичкият въздух в стаята се просмука през прозорците.

— Вижте какво. Трябва да ви кажа за какво всъщност дойдох тук. — Ирисите му бяха толкова тъмни, че изглеждаха черни. — Трябва да спрете да повтаряте, че сте видели Алисън.

Момичетата се спогледаха изненадани. Спенсър повдигна идеално оформената си вежда: *Нали ви казах?* Напълно очаквано първо заговори Емили.

— Искаш от нас да *излъжем*?

— Вие *не сте* я видели. — Гласът на Уайлдън беше сърдит. — Ако продължавате да го твърдите, това ще привлече доста нежелано внимание към вас. Мислите, че реакцията на твърдението ви, че сте видели трупа на Иън, е била враждебна? Това ще бъде десет пъти по-лошо.

Ариа се размърда, играейки си с връзките на качулката си. Уайлдън им говореше така, сякаш той беше ченге от Южна Филадельфия, а те бяха дилъри на кокаин. Но какво чак толкова ужасно бяха сторили?

— Не е честно — възпротиви се Емили. — Тя се нуждае от помощта ни.

Уайлдън вдигна отчаяно ръце към белия таван. Ръкавите му се свлякоха до лактите, разкривайки татуировка на звезда с осем лъча. Емили също погледна към звездата. По присвитите ѝ очи и набръчкания нос Ариа разбра, че не ѝ допада.

— Ще ви кажа нещо, което би трябвало да е тайна — каза Уайлдън, снижавайки гласа си. — ДНК резултатите на тялото, което работниците намериха в ямата, са в управлението. Съпадението с Алисън е сто процента. Тя е мъртва. Затова правете каквото ви казвам, става ли? Наистина се опитвам да защитя интересите ви.

След тези думи той отвори телефона си, изхвърча от стаята и затръшна вратата зад гърба си. Пластмасовите чаши на масичката се

разклатиха. Ариа се обърна към приятелките си. Спенсър беше стиснала ядосано устни. Хана нервно дъвчеше ноктите си. Емили примигна с кръглите си, зелени очи, зашеметена и безмълвна.

— И сега какво? — прошепна Ариа.

Емили простена, Спенсър се заигра с маркуча на системата си, а Хана изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. Всичките им идеално обмислени теории се изпариха във въздуха. Може би Уайлдън не беше запалил пожара — но все пак Ариа беше видяла някого в гората. И това, за съжаление, означаваше само едно. Който беше драснал клечката, все още се навърташе наоколо. Човекът, който се беше опитал да ги убие, беше все още на свобода и може би чакаше подходящия момент да опита отново.

[1] Ето (фр.) — Б.пр. ↑

3.

ЗАЩО НЯКОЙ НЕ БЕШЕ ИЗМАМИЛ СПЕНСЪР ОЩЕ ПРЕДИ ГОДИНИ

Докато слабото зимно слънце изчезваше зад хоризонта, Спенсър стоеше в задния двор на семейното имение и оглеждаше опустошенията, причинени от пожара. До нея стоеше майка ѝ; гримът ѝ беше размазан, дрехите изцапани, косата увиснала — още не беше ходила при фризьора си Юри за ежедневния сешоар. Бащата на Спенсър също беше тук и за пръв път от ухото му не стърчеше блутуута на телефона му. Устата му леко се изкриви, сякаш се опитваше да потисне стон.

Всичко наоколо беше съсипано. Високите стари дървета бяха почернели и очукани, а над короните им се носеше миризлива сивкава мъгла. От вятърната мелница беше останало само скелето, перките бяха овъглени, решетъчната им конструкция беше начупена и изкривена. Моравата на семейство Хейстингс беше нашарена от гумите на всички превозни средства, които се бяха втурнали към пожара. Угарки от цигари, празни чаши от кафе и дори пресушена кутийка от бира се въргаляха по тревата, свидетелство за многобройните зяпачи, които се бяха събрали в двора и продължиха да стоят дори след като Спенсър и останалите бяха откарани в спешното отделение.

Но най-ужасният, най-сърцераздиращ резултат от пожара беше състоянието на превърнатия в апартамент семеен хамбар, който съществуваше още от 1756-та година. Половината от сградата все още беше непокътната, макар че черешовочервените някога дървени стени сега имаха овъглен, отровно сив цвят. Голяма част от покрива липсваше, стъклата на прозорците се бяха пръснали, а входната врата представляваше купчина пепел. През празната обвивка погледът на Спенсър стигаше чак до голямата дневна на хамбара. На пода от бразилско черешово дърво блестеше голяма локва, останала от

галоните вода, които пожарникарите бяха излели върху горящата сграда. Леглото с балдахин, плюшено-коженият диван и махагоновата масичка за кафе бяха съсипани. Както и бюрото, около което предишната вечер се бяха събрали Спенсър, Емили и Хана и разговаряха по месинджъра с Иън за това кой е убил Али.

Но като че ли Джейсън и Уайлдън *не* бяха убийците на Али. Което означаваше, че Спенсър отново не знаеше абсолютно нищо.

Тя обърна гръб на хамбара, очите ѝ сълзяха от газовите изпарения. Близо до къщата се намираще мястото, където тя и приятелките ѝ се бяха строполили на тревата, след като успяха да избягат от пламъците. Както останалата част от двора, и тук беше пълно с отпадъци и пепел, тревата беше изпотъпкана и суха. В нея не се забелязваше нищо специално, никакви вълшебни следи, които да доказват, че Али е била тук. Но пък нали тя всъщност *не* е била там — те я бяха изхалюцинирали. Просто страничен ефект от поемането на твърде много дим. Работниците бяха намерили разложеното ѝ тяло в някогашния заден двор на семейство Дилорентис още преди месеци.

— Толкова съжалявам — прошепна Спенсър, когато парче от червения покрив се откъсна и тупна тежко на земята.

Госпожа Хейстингс се приближи бавно до Спенсър и я сграбчи за ръката. Господин Хейстингс я докосна по рамото. Преди Спенсър да се осъзнае, и двамата ѝ родители я бяха прегърнали здраво.

— Не знам какво щяхме да правим, ако нещо се беше случило с теб — проплака госпожа Хейстингс.

— Когато забелязахме огъня и разбрахме, че може да си ранена... — започна господин Хейстингс.

— Това, което виждаме сега, е без значение — продължи госпожа Хейстингс; плътният ѝ глас беше натезжал от сълзи. — Всичко можеше да изгори. Но поне ти ни остана.

Спенсър се вкопчи в родителите си, като едва си поемаше дъх през раздразненото си гърло.

През последните двацет и четири часа родителите ѝ се държаха повече от мило с нея. Седяха край болничното ѝ легло цяла нощ и следяха как с всяко накъсано вдишване гръдният кош на Спенсър се вдига и спуска. Досаждаха на сестрите да ѝ носят вода в мига, когато я поискаше, болкоуспокоителни в мига, когато имаше нужда от тях и топли одеяла, щом почувстваше студ. Когато следобед лекарят я

изписа, те я заведоха в „Млекарницата“, любимото ѝ заведение за сладоледени изделия в Стария Холис, и ѝ купиха двойна доза курабийки с кленов сироп. Промяната беше огромна — в продължение на години се бяха отнасяли с нея като с нежелано дете, което по милост са допуснали да живее в дома им. И когато наскоро си беше признала, че е изплагиатствала от идеалната си сестра Мелиса есето, с което спечели „Златната орхидея“, те практически я обезнаследиха.

Само че сега наистина *имаше* причина да я мразят и в мига, когато Спенсър си признаеше, тяхната загриженост и рядка проява на любов щяха да изчезнат. Спенсър ги прегърна здраво, съхранявайки в паметта си последния миг, в който щяха да ѝ проговорят. Беше отлагала колкото може, но все някога трябваше да им каже.

Тя отстъпи назад и раменете ѝ се напрегнаха.

— Трябва да ви кажа нещо — призна тя с прегракнал от пушека глас.

— За Алисън ли става въпрос? — попита рязко госпожа Хейстингс. — Защото, Спенс...

Спенсър я прекъсна с поклащане на глава.

— Не. Нещо друго.

Тя погледна към почернелите клони, които се протягаха към небето. След това започна бързо да им разказва. Как, след като бабата на Спенсър не ѝ беше оставила никакви пари в завещанието си, Мелиса беше предположила, че Спенсър може да е осиновена. Как Спенсър се беше регистрирала в сайта за намиране на биологични родители и само няколко дни по-късно беше получила съобщение, че майка ѝ е била открита. Как посещението ѝ при Оливия Колдуел в Ню Йорк е било толкова прекрасно, че Спенсър решила да се премести завинаги там. Тя продължи да говори, опасявайки се, че спре ли веднъж, ще избухне в сълзи. Не посмя да погледне родителите си, защото се страхуваше, че опустошените им лица ще разбият сърцето ѝ.

— Тя беше оставила в папката визитната картичка на агента по недвижимите имоти, така че аз му се обадох и му дадох номера на сметката със спестяванията за колежа, за да покрия депозита и наема за първия месец — продължи Спенсър, размърдвайки пръсти в сивите си велурени ботуши. Едва намери сили да произнесе думите.

По мръсната земя пробяга катерица. Баща ѝ изстена. Майка ѝ затвори очи и притисна длан към челото си. Сърцето на Спенсър се

сви. *Ето, започва се.* Начало на операция „Вече не си ни дъщеря“.

— Можете да предположите какво се случи после. — Тя въздъхна, загледана във високата къщичка за птици на верандата. Откакто бяха излезли навън, там не беше кацнала нито една птица. — Брокерът явно е бил в комбина с Оливия, двамата са опразнили сметката и са изчезнали. — Тя преглътна тежко. Дворът беше безмълвен и спокоен. След като слънцето почти се беше скрило, хамбарът приличаше на призрачна реликва, тъмните му прозорци наподобяваха празни очни кухни на череп. Спенсър се осмели да хвърли един бърз поглед към родителите си. Баща ѝ беше преbledнял. Майка ѝ беше всмукала бузите си навътре, сякаш е изяла нещо кисело. Те се спогледаха нервно, след което огледаха предния двор, вероятно проверявайки за микробуси на пресата. Репортерите се бяха въртели цял ден около къщата и непрекъснато разпитваха Спенсър за това дали *наистина* е видяла Али.

Баща ѝ си пое дълбоко дъх.

— Спенсър, парите нямат никакво значение.

Спенсър примигна изненадана.

— Лесно можем да проследим какво се е случило с тях — обясни баща ѝ, мърдайки с пръсти. — Дори може би ще успеем да си ги върнем. — Той погледна към ветропоказателя на покрива на къщата. — Но... е, трябваше да го предвидим.

Спенсър се намръщи, зачудена дали мозъка ѝ не се е побъркал от твърде голямото количество остатъчни изпарения от пожара.

— К-какво?

Баща ѝ се размърда и погледна към съпругата си.

— Знаех си, че отдавна трябваше да ѝ кажем, Вероника — промърмори той.

— Не предполагам, че точно така ще стане — изписука майката на Спенсър и вдигна отбранително ръце. Въздухът беше толкова студен, че дъхът ѝ излизаше на облачета.

— Да ми кажете какво? — попита настоятелно Спенсър. Сърцето ѝ биеше като полудяло. Когато си пое дълбоко дъх, единственото, което усети, беше мирисът на пепел.

— Да влезем вътре — предложи разсеяно госпожа Хейстингс. — Тук е ужасно студено.

— Да ми кажете *какво?* — повтори Спенсър, забивайки упорито крака в пръстта. Нямахше да мръдне оттук.

Майка ѝ остана смълчана дълго време. Откъм хамбара се разнесе скърцащ звук. Най-накрая госпожа Хейстингс седна на един от огромните камъни, с които беше пълен задният двор.

— Скъпа, Оливия наистина те е родила.

Очите на Спенсър се разшириха.

— Какво?

— В известен смисъл — поправи я господин Хейстингс.

Спенсър отстъпи назад, една съчка изпука под ботуша ѝ.

— Значи наистина съм осиновена? Оливия е казала истината? — *Затова ли се чувствам толкова различна от вас? Затова ли винаги сте предпочитали Мелиса — защото не съм ви дъщеря?*

Госпожа Хейстингс завъртя пръстена с трикаратов диамант на пръста си. Някъде навътре в гората някакъв клон се стовари на земята със силен трясък.

— Това определено не е нещо, което смятах, че ще разискваме точно днес. — Тя си пое дълбоко дъх, разкърши китките си и вдигна глава. Господин Хейстингс бързо разтърка облечените си в ръкавици ръце. За миг и двамата изглеждаха абсолютно безпомощни. Не като винаги знаещите, контролиращи всичко родители, които Спенсър познаваше толкова добре.

— Раждането на Мелиса протече с усложнения. — Госпожа Хейстингс удари с ръце по хлъзгавия, тежък камък. За миг очите ѝ се отклониха към къщата и очуканата хонда, която забави при навлизането в тяхната алея. Любопитните съседни цял следобед обикаляха край къщата им.

— Лекарите ми казаха, че раждането на второ дете може да застраши здравето ми. Но ние искахме още едно бебе, затова решихме да използваме сурогатна майка. В общи линии... използвахме моя яйцеклетка и бащината ти... нали знаеш. — Тя наведе поглед, твърде скромна и порядъчна, за да произнесе *сперма* на глас. — Но се нуждаехме от жена, която да износи бебето — теб — заради нас. Така намерихме Оливия.

— Направихме всички изследвания, за да се убедим, че е напълно здрава. — Господин Хейстингс седна на камъка до жена си, без да го е грижа, че скъпите му половинки „Армандо Тестони“ са

затънали в калта. — Стори ни се, че е точно това, от което имахме нужда, а и като че ли искаше да ни помогне. Само че към края на бременността си започна... да ни изнудва. Искаше повече пари. Заплаши ни, че ще избяга в Канада и ще те задържи за себе си.

— Платихме ѝ още пари — обади се госпожа Хейстингс и отпусна русата си глава в ръцете си. — И накрая тя те даде, което е очевидно. Просто... след всичко, което ни причини, ние не искахме да имаш никакви контакти с нея. Решихме, че е най-добре да скрием истината от теб — защото всъщност *си* наше дете.

— Но някои хора не го приеха по този начин — каза господин Хейстингс и прокара пръсти през прошарената си коса. Мобилният му телефон иззвъня в джоба му с първите няколко такта от Петата симфония на Бетовен. Той не му обърна внимание. — Като баба ти, например. Тя гледаше на това като на неестествено и никога не ни прости, че постъпихме така. Когато прочетоха в завещанието ѝ, че оставя средства само на законните си внуци, трябваше да ти обясним всичко. Като че ли Оливия през цялото време е чакала този момент.

Вятърът утихна и настъпи зловещо затишие. Кучетата на семейство Хейстингс, Руфъс и Беатрис, задраскаха по предната врата, нетърпеливи да излязат и да видят какво прави семейството. Спенсър гледаше родителите си. Господин и госпожа Хейстингс изглеждаха изтощени, сякаш признаването на истината ги беше изцедило до капка. Очевидно това беше нещо, за което отдавна не бяха разговаряли. Спенсър местеше поглед от единия към другия, опитвайки се да асимилира всичко. Отделните им твърдения имаха смисъл, но не и цялото.

— Значи Оливия ме е *износила* — повтори бавно тя. По гърба ѝ пробяга тръпка, която нямаше нищо общо с вятъра.

— Да — каза госпожа Хейстингс. — Но *ние* сме твоето семейство, Спенсър. Ти си *наша*.

— Толкова силно те искахме, а Оливия беше единствената ни възможност — настоя господин Хейстингс и вдигна поглед към пурпурните облаци. — Напоследък като че ли забравихме колко важни сме един за друг. И след всичко, което преживя с Иън, Алисън и този пожар... — Той поклати глава, погледна отново към хамбара, а след това и към съсипаната гора. Изграчи гарга и закръжи над главите им.

— Трябваше да застанем до теб. Никога не сме искали да се чувстваш необичана.

Майка ѝ взе нежно ръката ѝ и я стисна.

— Искаш ли... да започнем на чисто? Можем ли да опитаме? Ще ни простиш ли?

Вятърът отново задуха и миризмата на пушек се засили. Две черни листа се понесоха във въздуха и се прехвърлиха в двора на Али, като кацнаха близо до полуизкопаната яма, където беше открито тялото ѝ. Спенсър завъртя пластмасовата болнична гривна, която все още висеше на китката ѝ, колебаейки се между шок, състрадание и гняв. През последните шест месеца нейните родители ѝ бяха отнели привилегията да живее в хамбара и бяха пуснали там Мелиса, бяха ѝ спрели кредитните карти, продадоха колата ѝ и неведнъж ѝ бяха давали да разбере, че за тях е мъртва. *Наистина имах усещането, че нямам истинско семейство, искаше да изкреци тя. Наистина не застанахте до мен!* А сега просто искаха да забрави и да започнат на чисто?

Майка ѝ прехапа устна и завъртя в ръцете си една съчка, която беше вдигнала от земята. Баща ѝ като че ли беше затаил дъх. Решението зависеше изцяло от Спенсър. Тя можеше да избере никога да не им прости, да тропне с крак и да се изправи ядосана... но тогава видя болката и съжалението, изписани на лицата им. Те говореха искрено. Повече от всичко на света искаха тя да им прости. Не беше ли това същото, което искаше и тя — родители, които я обичат и я желаят?

— Да — отвърна Спенсър. — Прощавам ви.

Родителите ѝ въздъхнаха силно и я прегърнаха.

Баща ѝ я целуна по тила, кожата му миришеше на любимия му афтършейв „Кийл“.

Спенсър се почувства толкова лека, сякаш се понесе извън тялото си. Само ден по-рано, когато установи, че спестяванията, предвидени за колежа ѝ са изчезнали, тя реши, че с живота ѝ е свършено. Смяташе, че зад всичко това стои А., който я беше наказал за това, че не опитва сериозно да намери истинския убиец на Али. Но загубата на тези пари се оказа може би най-хубавото нещо, което можеше да ѝ се случи.

Когато родителите ѝ отстъпиха назад, за да огледат по-малката си дъщеря, Спенсър се опита да изобрази крива усмивка. Те я искаха. Наистина я искаха. Последва нов полъх на вятъра и друга позната миризма погъделичка обонянието ѝ. Миришеше на... *ванилов сапун*, същия, който Али винаги използваше. Спенсър примигна и в съзнанието ѝ отново се появи ужасяващият образ на Алисън, покрита със сажди, давеща се от дима.

Тя затвори очи и прогони видението от главата си. *Не*. Али беше мъртва. Беше халюцинирала. Това е.

4. „ПРАДА“ ПРАВИ ЛИ УСМИРИТЕЛНИ РИЗИ?

Когато ароматът на прясно опечени френски кифлички достигна втория етаж, Хана Мерин лежеше на леглото си, наслаждавайки се на последните няколко минути преди ставането, за да се подготви за училище. По телевизора вървеше МТВ2, миниатюрният ѝ доберман Дот дремеше на пресекулки, проснат по гръб в кучешкото си легълце, а Хана тъкмо беше лакирала ноктите си с розов лак на „Диор“. Сега разговаряше по телефона с новото си гадже Майк Монтгомъри.

— Благодаря отново за нещата на „Аведа“. — Тя погледна към новите продукти, подредени върху нощното ѝ шкафче. Предишния ден, когато Хана напускаше болницата, Майк ѝ подари луксозно опакована кутия, която съдържаше охлаждаща маска за очи, краставично ментов балсам за тяло и ръчен масажор. Хана вече ги беше използвала, отчаяно търсейки панацея, която би премахнала огъня — и странната поява на Али — от съзнанието ѝ. Лекарите бяха заявили, че това е халюцинация вследствие погълнатия дим, но всичко ѝ се струваше *толкова* реално.

До известна степен Хана беше съкрушена, че не беше. След всичките тези години продължаваше да я изпълва изгарящото желание Али да види със собствените си очи колко се е променила Хана. Последния път тя беше едно трмаво грозно патенце — определено най-неугледната от групата — и Али винаги си правеше шеги с теглото, къдравата коса и грозната ѝ кожа. Сигурно никога не беше предполагала, че Хана ще се трансформира в слаб, прелестен, популярен лебед. Понякога Хана се чудеше дали одобрението на Али не е единственият начин да се убеди, че трансформацията ѝ е завършена напълно. Разбира се, това нямаше как да стане.

— За мен беше удоволствие — отвърна Майк, откъсвайки Хана от мислите ѝ. — Но да те предупредя — изпратих няколко наистина

пикантни имейла на някои от журналистите, които висяха пред спешното. Просто за да отвлека вниманието им от пожара.

— Като какви например? — попита Хана, инстинктивно заставайки нащрек. По гласа му съдеше, че е замислил нещо.

— „Хана Мерин преговаря с МТВ за участие в риалити шоу — изрецитира Майк. — Сделката е за милиони долари“.

— Страхотно. — Хана си отдъхна и започна да маха с ръце, за да може ноктите ѝ да изсъхнат.

— Написах нещо и за мен. „Майк Монтгомъри отказва среща с хърватски топмодел“.

— Отказал си среща? — Хана се засмя кокетно. — Това въобще не ми звучи като онзи Майк Монтгомъри, когото аз познавам.

— Че на кого му трябва хърватски топмодел, когато има Хана Мерин? — отвърна Майк.

Хана се разсмя, поласкана. Ако няколко седмици по-рано някой ѝ беше казал, че ще излиза с Майк Монтгомъри, тя щеше да си глътне пастата за зъби от изненада; беше започнала да го сваля само защото бъдещата ѝ доведена сестра Кейт го искаше. Но по някое време беше започнала да го харесва. Със своите леденосини очи, розови устни, които плачеха за целувки и нецензурното си чувство за хумор той се беше превърнал в нещо много повече от суетния по-малък брат на Ариа Монтгомъри.

Тя стана, отиде до гардероба си и погали късчето от Алиното знаме за „Капсулата на времето“, което беше отмъкнала от болницата, докато Ариа не гледеше. Не чувстваше никакви угризения за това — все пак знаменцето не беше *собственост* на Ариа.

— Разбрах, че получавате съобщения от някакъв нов А. — обади се Майк. Гласът му внезапно стана сериозен.

— Аз не съм получавала нищо — призна си Хана. Откакто си беше взела новия айфон и си беше сменила номера, А. я беше оставил на мира. Това си беше абсолютно облекчение след изпълненията на стария А., който се беше оказал бившата най-добра приятелка на Хана, Мона Вандерваал — нещо, за което тя полагаше всички усилия да не се сеца. — Да се надяваме, че ще продължи така.

— Добре. Но ако има нещо, което мога да направя, кажи ми — настоя Майк. — Да сритам нечий задник, например.

— О! — Хана се изчерви от удоволствие. Досега нито едно от гаджетата ѝ не беше предлагало да защити честта ѝ. Тя му прати целувка по телефона, обеща да се видят следобед за кафе в „Стийм“, кафенето на „Роузууд дей“ и затвори. После тръгна да слиза към кухнята за закуска, разресвайки дългата си кестенява коса. В кухнята миришеше на ментов чай и пресни плодове. Бъдещата ѝ мащеха Изабел и Кейт вече седяха на масата и закусваха пъпеш със сирене. Хана не можеше да се сети за по-отвратителна комбинация.

Когато двете я зърнаха на вратата, веднага скочиха на крака.

— Как се чувстваш? — извикаха те в един глас.

— Добре — отвърна сухо Хана и продължи да реши косата си. Изабел, естествено, примижа — тя страдаше от микробофобия и въобще не обичаше някой да се занимава с косата си в близост до храна.

Хана се отпусна на единия свободен стол и протегна ръка към каната с кафе. Кейт и Изабел също седнаха и настъпи дълга, многозначителна пауза, сякаш с пристигането си Хана беше прекъснала разговора им. Най-вероятно я бяха обсъждали. Нямаше да им се размине, помисли си тя.

Бащата на Хана ходеше с Изабел отдавна — дори Али се беше запознала с тях няколко месеца, преди да изчезне, — но те се преместиха да живеят в Роузууд едва след като майката на Хана прие работа в Сингапур, а баща ѝ си намери работа във Филадельфия. Достатъчно лошо беше, че той реши да се ожени за вманиачената на тема изкуствен тен медицинска сестра, която на всичкото отгоре се казваше Изабел — какво падение след великолепната ѝ преуспяла майка — ами на всичкото отгоре ѝ беше натресъл високата, слаба доведена сестра, която беше на нейната възраст. През двете седмици, откакто Кейт се беше нанесла, Хана трябваше да се примирява с ежедневните ѝ припявания на песните от „Американски идол“ под душа, с гадно миришещия на сурови яйца балсам за коса, за който Кейт твърдеше, че добавя блясък към косата ѝ, и безкрайните хвалби, с които баща ѝ обсипваше Кейт, сякаш *тя* беше истинската му дъщеря. На всичкото отгоре Кейт беше спечелила съревнованието с Хана за влияние над новите им приятелки Наоми Циглър и Райли Улфи и беше казала на Майк, че Хана го е поканила на среща заради облог. Но пък

на един купон няколко седмици по-рано Хана беше изтърсила, че Кейт има херпес, така че двете може би бяха вече квит.

— Пъпеш? — попита мило Кейт, побутвайки с дразнещо слабите си ръце чинията към Хана.

— Не? — благодаря — отвърна Хана със същия захаросан глас. Като че ли след партито в „Радли“ те се намираха в примирие — Кейт дори се усмихваше, когато Хана и Майк се събраха, — но Хана не искаше да насилва нещата.

В този миг Кейт ахна.

— Опа — прошепна тя и побърза да придърпа сутрешния брой на „Филаделфия сентинел“ към себе си. Опитва се да го сгъне преди Хана да прочете заглавията на предната страница, но беше твърде късно. Там имаше голяма снимка на Хана, Спенсър, Емили и Ариа, застанали на фона на горящата гора. *Още колко лъжи можем да понесем?*, пишеше над една от колонките. *Според четирите най-добри приятелки, Алисън Дилорентис се е върнала от отвъдното.*

— Съжалявам, Хана. — Кейт покри материала с чинията си със сирене.

— Няма проблем — сопна ѝ се Хана, като се опитваше да преглътне раздразнението си. Какво им ставаше на тия репортери? Няма ли по-важни неща, с които да се занимават? Освен това, ало-о-о, това е било просто халюцинация, породена от вдишания пушек!

Кейт отхапа изискано от пъпеша.

— Искам да ти помогна, Хан. Ако трябва да застана до теб пред камера или нещо такова, за да те защитя — с удоволствие ще го направя.

— Благодаря — отвърна саркастично Хана. Кейт си умираше да бъде център на вниманието. В този момент забеляза снимка на Уайлдън на видимата част от страницата на вестника. *Полицейското управление на Роузууд* — пишеше в текста под снимката. *Наистина ли правят всичко, което могат?*

Това вече наистина си заслужаваше да бъде прочетено. Уайлдън може и да не беше убил Али, но през последните няколко седмици определено се държеше странно. Както онзи път, когато беше предложил да закара Хана у тях и шофираше с много над разрешената скорост в насрещното платно, при приближаваща се кола. Или как беше настоял да спрат да говорят, че Али е жива... В противен

случай... Наистина ли Уайлдън се опитваше да ги защити или имаше свои причини да ги накара да си мълчат за Али? И щом Уайлдън беше невинен, кой, по дяволите, беше запалил пожара... и защо?

— Хана. Добре. Станала си.

Хана се обърна. На вратата стоеше баща ѝ, облечен в закопчана до врата риза и раирани панталони. Косата му беше все още влажна от душа.

— Може ли да поговорим за момент? — попита той, наливайки си чаша кафе.

Хана остави чашата си на масата. *Ние?*

Господин Мерин се приближи до масата и дръпна последния стол. Той изскърца по плочките.

— Преди няколко дни получих имейл от д-р Аткинсън. — Той не сваляше поглед от дъщеря си, сякаш очакваше от нея да се досети за какво става въпрос.

— Кой е той? — попита най-накрая тя.

— Училищният психолог — обади се Изабел с тона на всезнайка. — Много е мил. Кейт се срещна с него, докато се запознаваше с училището. Той настоява учениците да го наричат Дейв.

Хана потисна желанието си да изсумти. Какво, да не би прилежната Кейт да се е подмазала на целия училищен персонал?

— Д-р Аткинсън те е наблюдавал в училище — продължи баща ѝ. — Той е много загрижен за теб, Хана. Смята, че в резултат на смъртта на Алисън и катастрофата, си развила посттравматично стресово разстройство.

Хана изпи остатъка от кафето в чашата си.

— От това не се ли разболяват войниците?

Господин Мерин завъртя платинения пръстен, който носеше на дясната си ръка. Беше подарък от Изабел и след като се оженеха, той щеше да го прехвърли на лявата си ръка. *Гадост.*

— Очевидно може да се случи на всеки, който е преживял нещо наистина ужасно — обясни той. — Обикновено хората се обливат в студена пот, получават сърцебиене, такива неща. Освен това преживяват случилото се многократно.

Хана проследи с поглед шарките по кухненската маса. Добре де, тя беше изпитала подобни симптоми, обикновено преживяваше

момента, в който Мона я беше блъснала с джипа си. Но пък нали всеки би откачил, ако нещо такова му се случи.

— Чувствам се страхотно — изчурулика тя.

— Първоначално въобще не обърнах внимание на писмото — продължи господин Мерин, игнорирайки думите ѝ, — но вчера поговорих с болничния психиатър, след като те изписаха. Потта и сърцебиенето не са единствените симптоми на посттравматичния стрес. Той може да се прояви по много други начини. Като например проблеми в храненето.

— Нямам проблеми с храненето — сопна му се ужасената Хана. — Нали ме виждате, че си хапвам!

Изабел се прокашля и погледна към Кейт. Тя нави кичур от кестенявата си коса на показалеца си.

— Само че, Хана... — Кейт вдигна към нея огромните си сини очи. — Нали ми каза, че имаш.

Ченето на Хана увисна от изненада.

— *Казала* си им? — Няколко седмици по-рано, в момент на безразсъдство, Хана беше признала на Кейт, че е имала проблем с повръщането на храната.

— Мислех, че е за твое добро — прошепна Кейт. — Кълна се.

— Психиатърът подчерта, че лъжите също са симптом — продължи господин Мерин. — Първо казваш на всички, че си видяла тялото на Иън Томас в гората, а сега с приятелките ти твърдите, че сте видели Алисън. Това ме наведе на мисълта за всички лъжи, които си казвала на нас — как миналата есен се измъкна от вечерята, за да отидеш на онзи бал в училище, как си откраднала перкосепта от клиниката, кражбите от „Тифани“, катастрофата с колата на приятеля ти, дори когато разказа на целия клас, че Кейт има... — Той млъкна; очевидно не желаше да произнася на глас думата *херпес*. — Д-р Аткинсън смята, че може би е най-добре да си вземеш няколко седмици почивка от цялата тази лудост да отидеш някъде, където ще си починеш и ще се съсредоточиш върху проблемите си.

Лицето на Хана грейна.

— Като например Хаваите ли?

Баща ѝ прехапа устни.

— Не... Като някоя клиника.

— *Какво?* — Хана тресна чашата си върху масата. Кафето плисна навън и я опари по показалеца.

Господин Мерин бръкна в джоба си и извади една брошура. Две русокоси момичета се разхождаха по тревиста алея, а слънцето надничаше иззад дърветата. И двете имаха ужасни прически и дебели прасци. „Убежището в Адисън-Стивънс“, пишеше на брошурата със заоблени букви.

— Това е най-добрата клиника в страната — каза баща ѝ. — Лекуват всякакви неща — проблеми с ученето, хранителни разстройства, obsесивно-компулсивни разстройства, депресии. И не е много далеч оттук, точно до границата с Деллауеър. Има цяло отделение за млади пациенти като теб.

Хана впери безизразен поглед във венеца от сухи цветя, който Изабел беше закачила веднага, щом се нанесе в къщата, на мястото на далеч по-приемливия стенен часовник от неръждаема стомана на майка ѝ.

— Аз нямам никакви проблеми — извика тя. — Няма нужда да ходя в психиатрична клиника.

— Това не е психиатрична клиника — изчурулика Изабел. — Приеми го като един вид... спа салон. Хората го наричат „Ранчото Каньон в Деллауеър“.

Хана изпита силно желание да извие мършавия, покрит с изкуствен тен врат на Изабел. Тя не беше ли чувала за *евфемизми*? Хората наричаха мърлявия, разнебитен комплекс с апартаменти в покрайнините на Роузууд „Берлиц-Карлтън“, но никой не го приемаше буквално.

— Може би сега е подходящият момент да се махнеш от Роузууд — усмихна се престорено Кейт със същия тон на многознайка. — Особено от репортерите.

Бащата на Хана кимна.

— Вчера трябваше да прогоня един от двора — опитваше се да използва телескопични лещи, за да те снима в спалнята ти, Хана.

— А снощи някой се обади тук с въпроса дали си съгласна да направиш изявление за „Нанси Грейс“ — добави Изабел.

— Става все по-лошо — заключи господин Мерин.

— Не се тревожи — обади се Кейт, отхапвайки ново парче пълпеш. — Наоми, Райли и аз ще си бъдем тук, когато се върнеш.

— Но... — започна Хана, ала гласът ѝ секна. Как може баща ѝ да повярва на тия глупости? Вярно, че беше излъгала няколко пъти. Но винаги беше имала основателна причина за това — беше се измъкнала от вечерята с тях, защото А. я беше предупредил, че вече бившето ѝ гадже Шон Ейкърд е на училищния бал с друго момиче. Беше казала на всички, че Кейт има херпес, защото беше сигурна, че Кейт ще се раздрънка за проблемите ѝ с повръщането. На кого му пука? Това не означаваше, че има посттравматичен стрес.

Тя ставаше свидетел на поредното доказателство за отдалечаването на баща ѝ от нея. Докато родителите ѝ бяха все още женени, двамата с баща ѝ бяха като две бобчета в шушулка, но след появата на Изабел и Кейт Хана изведнъж се оказа излишна. Защо сега баща ѝ я мразеше толкова много?

В този миг пулсът ѝ се ускори. Но *разбира се!* А. най-после се беше добрал до нея. Тя стана от масата, бутайки керамичната каничка с ментов чай, която стоеше до чинията ѝ.

— Това писмо не е от д-р Аткинсън. Някой друг го е написал, за да ме нарани.

Изабел протегна ръце върху масата.

— Кой би могъл да го направи?

Хана преглътна тежко.

— А.

Кейт покри устата си с длан. Бащата на Хана остави чашата си на масата.

— Хана — произнесе бавно той, сякаш говореше на дете от детската градина. — *Мона* беше А. И тя умря, забрави ли?

— Не — възрази Хана. — Появи се нов А.

Кейт, Изабел и бащата на Хана се спогледаха нервно, сякаш Хана беше някакво непредсказуемо животно, което имаше нужда от инжекция с приспивателно в задника.

— Скъпа... — каза господин Мерин. — Наистина говориш безсмислици.

— Точно това иска А.! — извика Хана. — Защо не ми вярвате?

Изведнъж усети как главата ѝ се замайва. Краката ѝ се подкосиха и в ушите ѝ се появи слабо жужене. Стените се сближиха и ароматът на мента накара стомаха ѝ да се преобърне. След миг Хана се озова на тъмния паркинг на „Роузууд дей“. Джипът на Мона се приближаваше,

лъчите на фаровете му се забиваха злобно в нея. Гърлото ѝ пресъхна. Тя забеляза лицето на Мона зад волана; устните ѝ бяха разтегнати в диaboлична усмивка.

Хана покри лицето си с ръце и се подготви за сблъсък. Чу някой да пищи. Само след секунди осъзна, че това е нейният глас.

Всичко премина тъй бързо, както започна. Когато отвори очи, тя осъзна, че лежи на пода, притиснала ръце към гърдите си. Лицето ѝ беше горещо и мокро. Кейт, Изабел и бащата на Хана се бяха навели около нея, сбърчили загрижено вежди. Миниатюрният доберман на Хана, Дот, усърдно ближеше голите ѝ глезени.

Баща ѝ я хвана за ръцете, помогна ѝ да се изправи и да седне на стола.

— Настина смятам, че ще е за твое добро — каза нежно той. Хана искаше да възрази, но знаеше, че няма смисъл.

Тя облегна чело на масата, объркана и трепереца. Всички звуци около нея се изостриха и отекнаха в ушите ѝ. Хладилникът жужеше леко. По хълма избръмча камионът за събиране на отпадъците. Изведнъж, под всичко това, тя долови още нещо.

Усети как я побиват тръпки. Може и да беше луда, но беше готова да се закълне, че чува... смях. Сякаш някой се кискаше ликуващо, доволен, че нещата се развиват точно по план.

5. ДУХОВНО ПРОБУЖДАНЕ

В понеделник сутринта Байрън предложи на Ариа да я откара до училище с допотопната си хонда сивик, тъй като субаруто ѝ все още беше на ремонт. Тя прехвърли купчината папки, оръфани тетрадки и вестници на задната седалка. Под краката ѝ се въргаляха празни чаши за кафе, пликчета от снаксове и пачка касови бележки от „Съншайн“, магазинът за екологични бебешки продукти, откъдето пазаруваха Байрън и приятелката му Мередит.

Баща ѝ запали двигателя и старата дизелова машина се пробуди с ръмжене. От тонколоните гръмна есид джаз^[1]. Ариа погледна към мрачните и изкривени дървета в задния им двор. Над гората се кълбеше дим, на места огънят още тлееше. Цяла ролка жълта полицейска лента беше изхабена, за да се оградят дърветата, тъй като гората сега беше твърде опасна, за да се минава през нея. Сутринта Ариа беше чула по новините, че полицията претърсва терена, опитвайки се да намери улики за подпалвача. Предишната вечер я бяха потърсили от роузуудското полицейско управление — искаха да научат повече за човека с бензина, когото беше видяла в гората. След като се разбра, че той със сигурност *не е* Уайлдън, Ариа нямаше кой знае какво да им каже. Под голямата качулка можеше да се крие всеки.

Когато минаха покрай голямата къща в колониален стил, която принадлежеше на семейството на Иън Томас, Ариа затаи дъх. Ливадата беше покрита със сутрешен скреж, червеното знаменце върху пощенската им кутия беше вдигнато, а по тротоарчето към къщата бяха разпилени рекламни брошури. Върху вратата на гаража им се виждаше съвсем скорошен надпис „УБИЕЦ“, като боята беше абсолютно същата като надписа „УБИЙЦА“, който някой беше надраскал върху гаражната врата на Спенсър. Ариа инстинктивно бръкна в чантата си и напипа пръстена на Иън във вътрешното джобче. Предишния ден се беше изкушила да го даде на Уайлдън — не искаше да го държи в себе си, — но Спенсър беше права. Роузуудската полиция не го беше

намерила, докато претърсваше горите; можеха да обвинят Ариа, че го е подхвърлила там. Но пък как така не го бяха намерили? Може би изобщо не бяха претърсили гората. И къде всъщност беше Иън? Защо им беше дал погрешна информация? И как така не беше забелязал, че пръстенът му липсва? Ариа се съмняваше, че просто се е изплъзнал от пръста му — тя беше губила пръстен само веднъж, докато миеше четките си след рисуване. Обикновено веднага усещаше, когато пръстените се изхлузваха от пръстите ѝ. Възможно ли беше Иън наистина да е мъртъв и пръстенът да е паднал, докато някой е влачел тялото му през гората, след като Ариа и останалите хукнаха да търсят Уайлдън? В такъв случай с кого бяха разговаряли по месинджъра?

Тя въздъхна тежко и Байрън я погледна скришом. Днес баща ѝ изглеждаше още по-рошав, косата му стърчеше на всички страни. Въпреки студата той не носеше палто, а на лакътя на дебелия му вълнен пуловер беше цъфнала дупка. Ариа се сети, че го беше купил, докато живееше в Исландия. В този миг си пожела семейството ѝ въобще да не беше напускало Рейкявик.

— Как си? — попита я Байрън с нежен глас.

Ариа сви рамене. Подминаха ъгъла, където се бяха събрали група ученици, които чакаха училищния автобус. Те разпознаха Ариа от новините и започнаха да я сочат с пръст. Тя бързо вдигна качулката си, обшитата с изкуствена кожа, и се сгуши в нея. Поеха по улицата на Спенсър. На завоя беше паркирал един голям общински камион, а зад него — полицейска кола. От другата страна на улицата Джена Кавана, придружавана от голямата си немска овчарка, се придвижваше бавно към лексуса на госпожа Кавана, избягвайки внимателно големите ледени буци. Ариа потръпна. Джена знаеше много повече за Али, отколкото показваше. Ариа се чудеше дали случайно не пази някоя ужасна тайна — в деня на празненството на Мередит Джена стоеше в двора на Ариа и сякаш искаше да ѝ каже нещо. Но когато Ариа я попита какво не е наред, Джена се обърна и си тръгна. Освен това като че ли познаваше и Джейсън Дилорентис много добре — но защо предишната седмица той се е карал с нея в къщата ѝ? И защо А. им го беше съобщил, щом Джейсън нямаше нищо общо със смъртта на Али?

— Полицай Уайлдън каза, че вие, момичета, се опитвате да разберете кой е истинският убиец на Али — обади се Байрън. Гласът му избумтя толкова силно и неочаквано, че Ариа подскочи. — Но,

скъпа, ако Иън не я е убил, ченгетата ще разберат кой го е направил. — Той се почеса по врата; нещо, което правеше само когато се намира под стрес. — Тревожа се за теб. Ила също.

Ариа примигна при споменаването на майка ѝ. Родителите ѝ се бяха разделили през есента и двамата бяха завързали нови връзки. Откакто Ила започна да се среща с Ксавие, развратен художник, който се беше нахвърлил на Ариа, тя избягваше майка си. Баща ѝ определено имаше право, но тя вече беше твърде затънала в разследването, за да се откаже изведнъж.

— Ако си излееш душата, ще се почувстваш по-добре — каза Байрън, след като Ариа не отговори, и намали музиката.

Подминаха една ферма, в която се разхождаха шест упорити бели ламы алпака, след това — край „Уауа“. *Трябва да спрете да повтаряте, че сте видели Алисън*, отекна в съзнанието ѝ гласът на Уайлдън. Нещо в него не спираше да я тревожи. Той звучеше толкова... *агресивно*.

— Не съм сигурна какво видяхме — призна тя с тих глас. — Ще ми се да вярвам, че просто сме се нагълтали с твърде много пушек и това е. Но какви са шансовете всички едновременно да видим Али, която прави едно и също нещо? Не е ли твърде странно?

Байрън включи мигача и премина в дясното платно.

— Странно е. — Той отпи кафе от чашата си. — Помниш ли как преди няколко месеца ме попита дали призраците могат да пращат есемеси?

Ариа си спомняше смътно за този разговор, но определено беше разговаряла за това с Байрън, след като старият А. беше изпратил първото си послание. Преди тялото на Али да бъде открито в задния им двор, Ариа дълго време се беше чудила дали призракът на приятелката ѝ не изпраща тези есемеси от отвъдното.

— Някои хора вярват, че мъртвите не могат да намерят покой, докато не предадат някакво важно послание. — Байрън спря на светофара зад една тойота приус, на чиято броня беше залепен стикер „ТИ ГОНИШ!“.

— Какво искаш да кажеш? — сепна се Ариа.

Минаха покрай Часовниковата кула, скъп жилищен комплекс със собствен голф клуб, и малкия градски парк. Неколцина смелчаци,

облечени с дебели анораци, разхождаха кучетата си. Байрън издиша шумно през носа си.

— Просто искам да кажа, че... смъртта на Алисън е загадка. Арестуваха убиеца ѝ, но всъщност никой не знае какво точно е станало. А вие, момичета, сте били точно на мястото, където Алисън е намерила смъртта си. Години наред тялото ѝ е лежало там.

Ариа протегна ръка, взе чашата с кафе на баща си и отпи от нея.

— Да не би да казваш, че... сме видели призрака на Али?

Байрън сви рамене и зави надясно. Навлязоха в алеята на „Роузууд дей“ и се наредиха на опашка след колоната от автобуси.

— Може би.

— И смяташ, че тя иска да ни каже нещо? — попита недоверчиво Ариа. — Значи и ти не вярваш, че Иън го е направил?

Байрън поклати енергично глава.

— Не, не казвам такова нещо. Просто понякога определени неща не могат да бъдат обяснени по рационален начин.

Призрак. Като че ли баща ѝ повтаряше хипарските приказки на Мередит. Но когато Ариа погледна към профила му, покрай устата му се бяха образували дълбоки бръчки. Веждите му бяха събрани и той отново се чешеше по врата. Явно говореше сериозно.

Тя се завъртя рязко към Байрън, изпълнена с милион въпроси. Защо призракът на Али е тук? Какво е недовършеното ѝ дело? И как би трябвало да постъпи сега Ариа?

Но преди да успее да каже нещо, някой рязко почука по вратата ѝ. Едва сега се усети, че вече са стигнали до входа на училището. Около колата се бяха събрали трима репортери, правеха снимки и притискаха лица към прозореца.

— Госпожице Монтгомъри? — извика единият от тях.

Тя ги погледна стреснато и се обърна отчаяно към баща си.

— Не им обръщай внимание — каза, Байрън. — Бягай.

Ариа си пое дълбоко дъх, отвори вратата и хукна към училището. Проблеснаха светкавици. Репортерите се развикаха. Зад гърбовете им Ариа забеляза няколко ученици, които открито се забавляваха с настъпилото объркване.

— Наистина ли видяхте Алисън? — викаха репортерите. — Знаете ли кой запали пожара? Дали са го запалили, за да прикрият някакви жизненоважни улики?

При последния въпрос Ариа рязко се обърна, но не каза нищо.

— *Вие ли запалихте пожара?* — извика тъмнокос мъж на трийсет и няколко години. Репортерите се приближиха още повече към нея.

— Разбира се, че не! — изкрещя Ариа, изпаднала в паника. След това си пробви път с лакти, хукна нагоре по стълбите и се шмугна в първата врата, която водеше към задната стаичка на театралната зала.

Вратата се затръшна зад гърба ѝ, Ариа въздъхна накъсано и се огледа. Голямата театрална зала с високи стени беше празна. Декоративните лодки от „Тихи океан“, последният училищен мюзикъл, бяха струпани безразборно край стената. Пред очите ѝ се ширеха празните плюшени кресла в аудиторията. Там беше тихо. Зловещо тихо.

Когато паркетът изскърца, Ариа се вцепени. Една сянка се скри зад завесата. Тя рязко се завъртя и през ума ѝ прелетя ужасяваща мисъл. *Това е човекът, който запали пожара. Човекът, който се опита да ни убие. Те са тук.* Но когато се приближи установи, че там няма никой. Ами ако това наистина беше духът на Али, който се луташе отчаян. Ами ако Байрън беше прав, че мъртъвците не могат да намерят покой, докато посланието им не бъде чуто? В такъв случай Ариа трябваше да намери начин да общува с нея. Може би беше дошло времето да разберат какво иска да им каже Али.

[1] Музикален жанр, който комбинира елементи на джаз, фънк и хип-хоп. — Б.пр. ↑

6. СПУСКАНЕ В ЗАЕШКАТА ДУПКА

В понеделник следобед Емили грабна учебниците си по биология, тригонометрия и история и затръшна вратичката на гардеробчето си. Отнякъде се изсипа един рекламен флаер и падна на пода. На него с големи, заоблени букви пишеше:

„ПЪТЕШЕСТВИЕ ДО БОСТЪН: МЛАДЕЖКА
ГРУПА НА «СВЕТА ТРОИЦА»“

Тя се задави от изненада. Флаерът стоеше там от предишната седмица, когато тогавашното ѝ гадже Айзък я беше поканило да го придружи. Емили дори успя да получи разрешение от родителите си — беше си помислила, че това е идеалното време да прекара известно време насаме с Айзък. Но вече не смяташе така.

Усети пристягане в гърдите. Трудно ѝ беше да повярва, че само допреди няколко дни тя с цялото си сърце вярваше, че двамата с Айзък се обичат — всъщност дотолкова беше убедена в това, че дори спа с него. За пръв път.

Но след това всичко ужасно се обърка. Когато Емили се опита да каже на Айзък за ужасните погледи на майка му и хапливите ѝ подмятания, той веднага скъса с нея, като почти ѝ заяви, че е луда.

Край нея минаха няколко ученички от долните класове, които хихикаха и си сравняваха червилата. Как успя да си внуши, че Айзък я обича? Как може да легне с него? Когато в събота вечерта Айзък я намери на партито в „Радли“ и ѝ се извини, тя вече не беше сигурна, че го иска. След пожара той беше изпратил няколко есемеса, интересувайки се дали е добре, но тя не му отговори. Всичко между тях се беше изпарило. Айзък дори не я беше изслушал. И сега всеки път, когато си спомнеше за онова, което бяха направили в спалнята на

Айзък, тя изпитваше желание да грабне един калъп сапун и да изстърже спомена за стореното от кожата си.

Емили завъртя рекламния флаер в ръце и го хвърли в най-близкото кошче за отпадъци, след което продължи по коридора. През тонколоните се носеше класическа музика. Стените бяха облепени с червени и розови плакати, оповестяващи бала на „Роузууд дей“ по случай Свети Валентин. Стълбите както винаги бяха задръстени с народ, а някой шумно изпусна газове в стълбищната шахта. Беше обичайният понеделник в училище... с изключение на едно нещо: всички я зяпаха.

Буквално *всички*. Две момчета от отбора по бейзбол тихичко подвикнаха „изрод“, когато мина покрай тях. Госпожа Буут, учителката на Емили по творческо писане от предишната година, надникна през вратата на кабинета си, ококори се, щом видя Емили и веднага се шмугна обратно като мишка в дупката си. Единственият човек, който не я зяпаше, беше Спенсър. Тя дори нарочно извърна глава на другата страна, сякаш още беше ядосана, че Емили е казала на полицията за това, че са видели Али в задния ѝ двор. *Голяма работа*. Приятелките ѝ може и да бяха убедени, че са халюцинирали колективно, резултатите от ДНК анализа може и да показваха, че тялото в ямата е било на Али и всички в Роузууд може да смятаха, че Емили бълнува, но тя знаеше много добре какво видя. Предишната нощ, след като заспа, беше връхлетяна от множество сънища за Али, в които приятелката ѝ я молеше да я намери. В първия сън Емили беше влязла в църквата и беше намерила Али и Айзък да седят заедно на последната скамейка, да се кискат и да си шушукат. В следващия сън Емили и Айзък лежаха голи под завивките в леглото му, точно както беше станало предишната седмица. Чуха нечии стъпки по стълбите. Емили си помисли, че това е майка му, но вместо това в стаята влезе Али. Лицето ѝ беше покрито със сажди, очите ѝ бяха огромни и уплашени.

— Някой се опитва да ме убие — каза тя. След което се разпадна в купчина пепел.

Али беше някъде там. Но... тогава чие тяло беше намерено в ямата? И защо Уайлдън настояваше, че изследваното ДНК е на Али, когато всъщност не беше? Явно някой беше подпалил гората, за да скрие нещо. Уайлдън може и да имаше алиби за началото на пожара, но можеше ли да докаже, че касовата бележка от аптеката е негова? А

и не беше ли твърде подозрително, че тя веднага се оказа на разположение? Емили се сети за полицейската кола, която беше зърнала да се прокрадва покрай дома на семейство Хейстингс в нощта на пожара, сякаш някой не искаше да бъде забелязан. Тогава Уайлдън не беше там... или пък беше?

Тя влезе в кабинета по биология. Миришеше на обичайната смесица от газ за горене, формалдехид и течност за забърсване на флипчарта. Учителят ѝ, господин Хайнц, още не се беше появил и учениците се бяха събрали около един чин в средата на стаята, разглеждайки нещо на един сребрист макбук. Когато Шон Ейкърд забеляза Емили, той пребледня и се отдръпна от тълпата. Лейни Айлър, една от приятелките на Емили от отбора по плуване, я забеляза втора и започна да отваря и затваря уста като риба.

— Лейни? — Сърцето на Емили се разтуптя. — Какво има?

Лицето на приятелката ѝ смени няколко изражения. След миг колебание тя посочи лаптопа.

Емили пристъпи към него. В стаята настъпи тишина и тълпата се раздели. На екрана проблесна уебстраницата на местните новини. ГОРКИТЕ СЛАДКИ ЛЪЖКИНИ, гласеше текстът под училищните фотографии на Емили, Ариа, Спенсър и Хана. Малко по-надолу имаше размазана снимка на момичетата в болничната стая на Спенсър. Те се бяха събрали около леглото ѝ и разговаряха угрижено.

Пулсът на Емили се ускори. Стаята на Спенсър се намираше на втория етаж, как бяха успели папараците да направят тази снимка?

Погледът ѝ се спря върху новия им прякор. *Малки сладки лъжкеници*. Две хлапета зад гърба ѝ се разхилиха. Мислеха си, че това е смешно. Мислеха за Емили като за някакъв виц. Тя отстъпи назад, като едва не се блъсна в Бен, бившето ѝ гадже от отбора по плуване.

— Май ще трябва да внимавам с теб, малка лъжкенице — подразни я той и се ухили.

Това беше *краят*. Без повече да погледне съучениците си, тя избяга от стаята и хукна към тоалетната, скърцайки с гумените си подметки по полирания под. За неин късмет там нямаше никой. Въздухът миришеше на цигари, а водата от единия кран звучно се окапваше в синия умивалник. Емили се облегна на стената, като дишаше накъсано. Защо се случваше всичко това? Защо никой не ѝ вярваше? Когато в събота вечер видя Али в гората, сърцето ѝ се

изпълни с радост. Приятелката ѝ се беше *върнала!* Приятелството им щеше да се поднови. А след това, след едно мигване на окото, Али отново изчезна и всички решиха, че Емили си измисля. Ами ако тя наистина беше някъде там, наранена и изплашена? Възможно ли беше Емили да е единственият човек, който иска да ѝ помогне?

Тя наплиска лицето си със студена вода, опитвайки се да си поеме дъх. Внезапно телефонът ѝ изпиука и звукът отекна силно сред високите стени на тоалетната. Емили подскочи и побърза да свали раницата от рамото си. Телефонът ѝ се намираше в предния ѝ джоб. *Имате 1 ново съобщение*, пишеше на екрана.

Сърцето ѝ потъна в петите. Тя бързо се огледа, очаквайки да зърне чифт очи, които я наблюдават от помощното помещение, чифт крака, които се подават под вратата. Но тоалетната беше празна. Дишането ѝ се ускори, когато погледна към екрана.

Горката малка Емили — и двамата знаем, че тя е жива. Въпросът е: какво би направила, за да я намериш?

А.

Емили ахна, отвори клавиатурата на телефона си и бързо започна да набира текста.

Бих направила всичко.

Отговорът дойде почти веднага:

Прави точно каквото ти казвам. Кажи на родителите си, че отиваш на онова църковно пътуване до Бостън. Вместо това иди в Ланкастър. Подробностите се намират в шкафчето ти. Оставих ти нещо там.

Емили присви очи. Ланкастър... Пенсилвания? И откъде А. знаеше за пътуването до Бостън?

Тя си представи смачканата реклама, която лежи на дъното на кошчето за отпадъци. Дали А. я беше видял да го хвърля? Нима се намираше в училището? И най-вече, можеше ли да му вярва?

Тя погледна отново към телефона си. *Какво би направила, за да я намериш?*

Хукна бързо нагоре по стълбите към гардеробчето си, което се намираше в крилото за чужди езици. Докато учениците в часа по френски пееха „Марсилезата“, Емили завъртя избирателния диск и отвори вратичката. На дъното, точно до резервните ѝ плавници, лежеше малка торбичка. *Взemi me*, пишеше на нея с цветен маркер.

Емили притисна ръка към устата си. Как се беше озовало това тук? Тя си пое дълбоко дъх, взе торбичката и измъкна от нея дълга плетена рокля, под която имаше просто вълнено палто, чорапи и странно изглеждащи обувки с малки дупки за връзки. Всичко това приличаше на костюма от „Малка къща в прерията“, който Емили беше облякла за партито на Хелюин в пети клас.

Ръката ѝ докосна лист хартия на дъното на чантата. Това беше друга бележка, която изглеждаше така, сякаш беше натракана на стара пишеща машина.

Утре взemi автобуса до Ланкастър, тръгни на север от автогарата и след около една миля влез в къщата под големия знак с кон и каруца. Питай за Люси Зуук. Не смей да вземаш такси до там — никой няма да ти повярва.

А.

Емили прочете бележката още три пъти. Дали А. имаше предвид точно онова, което си мислеше тя? Тогава забеляза, че от другата страна е напечатано още нещо. Обърна листчето.

Името ти е Емили Столцфус. Ти си от Охайо, но си дошла в Ланкастър на гости. Ако искаш отново да видиш най-добрата си приятелка, прави точно каквото ти казвам. И... а, споменах ли го вече? Ти си амиш. И всички други там са такива. Viel Glück! (Това е „късмет“ на немски!)

A.

7.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ЕДИН СТАР ПРИЯТЕЛ

След биенето на последния звънец Спенсър се повлече с облекчение към гардеробчето си. Ръцете и краката я боляха. Главата ѝ сякаш тежеше сто тона. Тя посрещна с облекчение края на този учебен ден. Техните ѝ бяха казали да си вземе няколко дни почивка от училище, за да се възстанови след пожара, но Спенсър искаше да се върне колкото се може по-бързо. Беше решила на всяка цена да завърши с пълно шест. Току-виж през пролетта „Роузууд дей“ решат да ѝ свалят наказанието и да ѝ позволят да запази мястото си в отбора по лакрос — тя се нуждаеше от това за кандидатстването в университета. Все още имаше време да се запише в лятната програма на Айви лигата, освен това можеше да се включи в „Хабитат за човечеството“, за да попълни културната си програма.

Докато прибираше учебниците в шкафа си, тя усети как някой леко я подръпва за ръкава. Обърна се рязко и видя Андрю Кембъл, който стоеше там с ръце в джобовете, прибрал русолявата си коса зад ушите.

— Здравсти — каза той.

— З-здравсти — заекна Спенсър. Двамата бяха започнали да излизат няколко седмици по-рано, но Спенсър не беше говорила с него откакто му каза, че ще се мести в Ню Йорк, за да бъде с Оливия. Андрю се беше опитал да я предупреди за нея, но Спенсър не го послуша. Всъщност май дори го обиди. Оттогава той я избягваше в училище — което беше много трудно, защото двамата посещаваха едни и същи предмети.

— Добре ли си? — попита той.

— Така мисля — отвърна смутено тя.

Андрю започна да си играе със значката „Андрю президент“, която беше закачена на чантата му. Тя беше останала от кампанията за президент на класа от предишния срок, в която той беше победил Спенсър.

— Дойдох в болницата, докато още беше в безсъзнание — призна той. — Поговорих с родителите ти, но... — Той сведе поглед към обувките си. — Не бях сигурен дали ще искаш да ме видиш.

— О! — Сърцето на Спенсър подскочи. — Аз... Щях да поискам да те видя. Освен това... съжалявам. За... нали се сещаш.

Андрю кимна и Спенсър се зачуди дали е разбрал за случилото се с Оливия.

— Може ли по-късно да ти се обадя? — попита той.

— Разбира се — отвърна Спенсър, изпълнена с въодушевление. Андрю вдигна ръка и леко ѝ махна за довиждане. Тя го проследи с поглед как се отдалечава по коридора, заобикаляйки група момичета от оркестъра, които носеха куфари с цигулки и виолончела. Днес за втори път за малко не се разплака от големия стрес, изморена от втрещените погледи на учениците, които я зяпаха така, сякаш беше дошла на училище само по прашки. Най-накрая днес се беше случило нещо хубаво.

Алеята пред сградата беше пълна с жълти автобуси, един регулировчик с яркооранжев потник и, разбира се, вездесъщите новинарски бусове. Един оператор на СиЕнЕн забеляза Спенсър и смушка репортера.

— Госпожице Хейстингс? — втурнаха се двамата към нея. — Какво мислите за хората, които се съмняват, че снощи сте видели Алисън Дилорентис? Наистина ли я видяхте?

Спенсър стисна зъби. Проклетата да е Емили, че се беше раздрънкала за това.

— Не — отвърна тя, вперила поглед в обектива. — Не сме я видели. Това е недоразумение.

— Значи сте *излъгали*? — Репортерите буквално тикаха микрофоните в устата ѝ. Група ученици се беше спряла точно зад Спенсър. Две деца махаха на камерите, но повечето я зяпаха с любопитство. Едно момче я снима с телефона си. Дори учителят ѝ по икономика, господин Макадам, се спря във фойето и се втренчи в нея през големите панорамни прозорци.

— Когато мозъкът е лишен от кислород, въображението е склонно да ражда най-различни неща — каза Спенсър, спомняйки си думите на лекаря от спешно отделение. — Това е същият феномен,

който се случва на хората преди смъртта им. — След това протегна ръка, закривайки обектива. — Край на въпросите.

— Спенсър! — чу се познат глас. Тя се обърна. Сестра й Мелиса седеше в сребристия джип мерcedes, паркиран на едно от местата за гости и й махаше с ръка. — Хайде, идвай!

Спасена. Спенсър се шмугна между репортерите и изтича покрай автобусите. Когато се качи в джипа, Мелиса й се усмихна, сякаш беше нещо напълно нормално да идва да я взема от училище.

— Защо си тук? — попита Спенсър. Не беше виждала сестра си от цяла седмица, откакто тя тихомълком се изнесе от къщата след погребението на баба им. Точно по това време Спенсър започна да си говори с Иън Томас в месинджъра. Предишната вечер го беше потърсила с надеждата да поговорят за пожара, но той не беше онлайн. Спенсър подозираше, че според Мелиса Иън също е невинен — след като го бяха арестували и хвърлили в затвора, Мелиса настоя, че той не заслужава доживотна присъда. Дори призна, че е разговаряла с него по телефона, докато е бил в затвора. Предишната седмица сестра й си беше събрала багажа толкова бързо, че Спенсър я заподозря, че иска да се махне от Роузууд по същите причини като Иън — защото знаеше твърде много за онова, което наистина се беше случило с Али.

Мелиса запали двигателя. Радиото гръмна и тя побърза да го спре.

— Върнах се, защото чух за срещата ти със смъртта. Много ясно. Освен това исках да видя какви поражения е направил огънят. Ужасно е, нали? Гората... мелницата... дори хамбарът. Почти всичките ми неща са изгорели.

Спенсър наведе глава. Докато учеше в гимназията, Мелиса беше живяла в хамбара. Беше събрала там тонове учебници, дневници, спомени и дрехи.

— Мама ми каза и за теб. — Мелиса даде на заден ход, като едва не блъсна оператора на СиЕнЕн, който снимаше пред училището. — За... сурогатната майка. Как се чувстваш?

Спенсър сви рамене.

— Първоначално бях в шок. Но по-добре е да знам.

— Да, така е. — Те минаха покрай сградата по журналистика и учителския паркинг. Той беше пълен с коли, които бяха далеч по-стари и евтини от онези на ученическия. — Ще ми се да не й беше казвала,

че аз съм ти подхвърлила идеята за осиновяването. Мама много ми се развика за това. Беше безмилостна.

Спенсър усети прилив на гняв. *Горката ти*, искаше ѝ се да извика. Сякаш това можеше да се сравни с всичко, преживяно от нея.

На светофара спряха зад един джип, пълен с широкоплещести момчета с бейзболни шапки. Спенсър се обърна и изгледа сестра си. Кожата на Мелиса беше пепелява и изморена, на челото ѝ имаше пъпка, а жилите на врата ѝ бяха изпъкнали, сякаш стискаше зъби с всичка сила. Предишната седмица Спенсър беше забелязала някой, който подозрително приличаше на сестра ѝ, да рови земята в гората зад къщата им, недалеч от мястото, където бяха намерили тялото на Иън. Точно преди да избухне пожарът, Ариа беше открила пръстена на Иън в гората — това ли беше търсила Мелиса? Но преди да успее да я попита, мобилният ѝ телефон изпиука. Тя отвори чантата си и го извади. *Утре си вземи почивен ден*, гласеше есемесът. *Ще отидем на спа. Аз черпя. Мама.*

— Опа. — Спенсър натисна бутона за отговор и написа:

Да! Става.

Мелиса се ухили.

— Сега да не се опитва да купи любовта ти?

— Не — тросна ѝ се Спенсър. — Няма такова нещо.

Светофарът светна зелено и Мелиса даде газ.

— Май си разменихме ролите — каза тя безгрижно, докато вземаше остро завоя. — Вече ти си любимката на мама, а аз съм низвергнатата.

— Какво искаш да кажеш? — попита Спенсър, опитвайки се да пренебрегне факта, че Мелиса я беше определила като низвергната. — Вие двете не се ли разбирате?

Мелиса стисна зъби и челюстите ѝ изпукаха.

— Забрави.

Спенсър се зачуди дали просто да не изостави темата — Мелиса винаги обичаше да преувеличава. Но любопитството ѝ взе връх.

— Какво е станало?

Те профучаха край „Уауа“, „Сладкиши Фера“ и роузуудския исторически музей, край поредица от стари сгради, които бяха превърнати в магазини за бонбони, спа салони и офиси на агенти за недвижими имоти, Мелиса въздъхна тежко.

— Преди да арестуват Иън, Уайлдън дойде у дома и започна да ни разпитва за нощта, в която изчезна Али. Попита ни дали сме били заедно през цялото време и дали сме забелязали нещо странно.

— Така ли? — Спенсър така и не призна на Мелиса, че тогава ги беше шпионирала от стълбите, защото се страхуваше, че сестра ѝ ще разкаже за скарването с Али пред хамбара точно преди приятелката ѝ да изчезне. Години наред Спенсър подсъзнателно беше потискала този спомен, но след това се изпусна пред Мелиса. Дори спомена, че Али беше признала за тайната си връзка с Иън и беше подразнила Спенсър за това, че също си пада по него. Спенсър я беше блъснала от яд, Али се беше подхлъзнала и си беше ударила главата в един камък. За щастие не пострада — докато няколко минути по-късно някой не я блъсна в ямата в задния ѝ двор.

— Казах на Уайлдън, че не сме видели нищо странно и че сме били заедно през цялото време — продължи Мелиса. Спенсър кимна. — Но след това мама ме попита дали щях да кажа същото, ако Иън не беше в стаята с мен. Отвърнах, че съм казала истината. Но след като тя продължи да ме притиска, аз се поддадох и си признах, че сме пили. Мама ми се нахвърли: „Трябва много, много да внимаваш какво казваш на полицията — не спираше да повтаря тя. — Единствено истината има значение“. Не спря да ме пече на шиш, докато накрая самата аз вече не бях *сигурна* какво точно се беше случило. Може би наистина имаше няколко минути, след като се събудих, в които Иън не беше в стаята. Онази нощ доста се бях отрязала. Дори не бях сигурна дали самата аз съм била през цялото време в стаята или...

Тя рязко спря, клепачът на едното ѝ око подскочаше нервно.

— Искам да кажа, че най-накрая се пречупих. Казах, че може би Иън е излизал... въпреки че не бях сигурна дали е така. Тогава тя реши, че трябва да го кажа на полицията. Обадихме се на Уайлдън и го накарахме да се върне, за да говори отново с мен. Това стана в деня, когато ти си спомни, че Иън е бил в двора ни, когато Али умря. Моите показания бяха просто последният пирон в ковчега.

Спенсър зяпна от изненада.

— Но това е проблемът — прошепна тя. — Вече не съм сигурна, че си спомням точно Иън в двора. Видях *някого*... но нямам представа дали е бил той.

Мелиса зави вляво и пое по Уивъртаун роуд, който беше по-тесен и заобиколен от ябълкови дървета и ниви.

— Тогава значи и двете сме грешали. А Иън плати цената.

Спенсър се облегна назад, мислейки за втория път, когато Уайлдън беше дошъл в къщата им. Предишната нощ бяха открили, че Мона Вандерваал е А. И тя едва не блъсна Спенсър от ръба на каменоломната. На следващата сутрин Мелиса седеше с виновен вид на дивана. Родителите ѝ се бяха оттеглили в дъното на стаята, скръстили ръце на гърдите. По лицата им се четеше разочарование.

— Онзи ден бях съсипана — продължи Мелиса, сякаш четеше мислите на сестра си. Тя зави по тяхната улица и мина покрай полицейските автомобили и общинските камиони, които бяха спрели на завоя. От другата страна на улицата, пред дома на семейство Кавана, беше спряла камионетката на водопроводчика. По време на последното застудяване една от тръбите в къщата се беше пукнала. — Държах се така, сякаш наистина се срамувах, че съм премълчала тази информация — каза Мелиса. — Но всъщност бях разстроена, защото сякаш предавах Иън заради нещо, което не съм сигурна, че е извършил.

Значи затова Мелиса проявяваше такова съчувствие към Иън, докато той беше в затвора.

— Трябва да отидем в полицията — каза Спенсър. — Може да свалят обвиненията срещу него.

— Вече нищо не можем да направим. — Мелиса я погледна внимателно с ъгъла на околото си и на Спенсър изведнъж ѝ се прииска да я попита дали поддържа връзка с Иън. Сигурно поддържаше, нали? Но в изражението на сестра ѝ имаше нещо, което я възпря. Тя сви в алеята към дома им и подкара към гаража. Пръстите ѝ продължиха да стискат здраво волана дори след като окончателно спряха.

— Защо мислиш, че мама нарочно те е накарала да кажеш, че Иън е виновен? — попита вместо това тя.

Мелиса се обърна назад, за да вземе дамската си чанта от задната седалка.

— Може би е усетила, че нещо в историята ми куца и просто се е опитвала да научи истината. Или пък... — На лицето ѝ се изписа смущение.

— Какво? — притисна я Спенсър.

Мелиса сви рамене и натисна с палец логото на мерцедес в средата на волана.

— Кой знае? Може би просто се е почувствала виновна, защото не беше точно най-голямата почитателка на Али.

Спенсър присви очи, чувствайки се още пообъркана. Доколкото знаеше, майка ѝ харесваше еднакво всичките ѝ приятелки. Ако някой не харесваше Али, то това беше Мелиса. Али ѝ беше откраднала Иън.

Мелиса се усмихна напрегнато на сестра си.

— Дори не знам защо повдигнах тази тема — каза тя ведро, потупвайки Спенсър по рамото. След което слезе от колата.

Спенсър я проследи безмълвно с поглед, докато сестра ѝ заобиколи подредените градински инструменти на баща им и влезе в къщата. Чувстваше главата си като препълнен до пръсване куфар, чието съдържание е пълна каша. Всичко, което сестра ѝ беше казала току-що, нямаше никакъв смисъл. Мелиса беше сбъркала за осиновяването на Спенсър, сигурно грешеше и за това.

Вътрешните светлини на колата угаснаха. Спенсър разкопча предпазния колан и слезе от купето. Гаражът миришеше на смесица от моторни масла и изпарения от пожара. В огледалото за обратно виждане на мерцедеса тя зърна за миг кичур тъмна коса от другата страна на улицата. Сякаш някой я гледаше оттам. Когато се обърна, не видя никого. Спенсър извади телефона си, готова да звънне на Емили или Хана, или Ариа и да им разкаже какво беше научила току-що от Мелиса. Но тогава видя известието на екрана.

Имате 1 ново съобщение.

Когато натисна бутона за четене, стомахът ѝ се сви от ужасно предчувствие.

Всички улики, които ти дадох, са верни, малка лъжкиньо — просто ти ги разчиташ невярно. Но тъй като съм добър човек, ще ти подсказва още нещо. Точно под носа ти се прикрива нещо ужасно важно... и един твой близък човек знае всички отговори.

А.

8.

ХАНА ЗАД РЕШЕТКИ

Рано сутринта във вторник бащата на Хана шофираше по тесен горист път някъде край Бамбълфак, Делауеър. Изабел, която седеше на предната седалка, внезапно се наведе и посочи с пръст.

— Ето го!

Господин Мерин завъртя рязко волана. Свиха по един черен път и спряха пред желязна врата. На табелата, закачена върху нея, пишеше „Убежището в Адисън-Стивънс“.

Хана се отпусна на задната седалка. Майк, който седеше до нея, я стисна за ръката. Близо половин час бяха обикаляли неориентирани наоколо. Дори джипиесът не знаеше къде се намират — на екрана му непрекъснато мигаше надпис „Преизчисляване на маршрута!“ без въобще да им показва накъде да се отправят. Хана се беше надявала с цялото си сърце, че това място не съществува. Тя искаше просто да се прибере у дома, да гушне Дот и да забрави напълно за този ужасен ден.

— Хана Мерин, за регистрация — каза бащата на Хана на облечения в униформа мъж, който седеше в кабинката на охраната. Пазачът се консултира с дневника си и кимна утвърдително. Вратата зад гърба му бавно започна да се отваря.

Последните двацет и четири часа бяха прелетели неусетно, всички се суетяха наоколо и решаваха какъв ще бъде животът на Хана, без въобще да се допитат до нея. Сякаш тя беше някакво безпомощно бебе или проблемно домашно животно. След поредния пристъп на паника по време на закуска, господин Мерин се обади в клиниката, за която Хана беше сигурна, че е препоръчана от А. И напълно естествено от „Убежището в Адисън-Стивънс“ заявиха, че могат да я приемат още на следващия ден. Веднага след това господин Мерин звънна в „Роузууд дей“ и каза на класния съветник на Хана, че тя ще отсъства две седмици от училище и ако някой случайно попита, отишла е на гости на майка си в Сингапур. След това се обади на

полицай Уайлдън и му каза, че ако пресата се появи в клиниката, той ще съди цялата полиция. Най-накрая направи нещо, което допълнително обърка Хана — обърна се към Кейт, която още се размотаваше из кухнята и несъмнено се наслаждаваше на всяка минутка от случващото се, и ѝ каза, че ако *някой* в училище разбере, че Хана е в клиника, той веднага ще обвини нея. Хана беше толкова изненадана, че дори не си направи труда да обясни, че дори Кейт да си държи устата затворена, това не означава, че А. няма да се раздрънка.

Бащата на Хана продължи нагоре по пътя. Изабел се размърда в седалката. Хана провери в чантата си за двете късчета от знамената за „Капсулата на времето“ — Алиното и нейното, което беше намерила предишната седмица в кафенето на „Роузууд дей“. Тя не искаше да ги изпуска от погледа си. Майк протегна врат, опитвайки се да огледа добре клиниката. За разлика от Кейт, Хана не се притесняваше, че той ще се разприказва — достатъчно беше да го заплаши, че направи ли го, повече няма да докосне гърдите ѝ.

Озоваха се на кръгъл площад. Пред тях изникна величествена бяла сграда с гръцки колони и малки тераси на втория и третия етаж, която приличаше повече на имение на железопътен магнат, отколкото на клиника. Господин Мерин угаси колата и двамата с Изабел се обърнаха назад. Бащата на Хана се опита да се усмихне. Изабел продължаваше да я гледа съжалително, свила устни.

— Изглежда много приятно — опита се тя да прозвучи оптимистично и махна с ръка към бронзовите скулптури и грижливо подрязаните храсти покрай входа. — Прилича на дворец!

— Така е — съгласи се бързо господин Мерин, разкопчавайки колана си. — Сега ще ти извадя нещата от багажника.

— Не — прекъсна го рязко Хана. — Не искам да влизаш с мен, татко. — После продължи, кимвайки към Изабел: — И със сигурност не искам *тя* да влиза.

Господин Мерин присви очи. Сигурно се канеше да започне с неговите приказки, че Хана трябва да се отнася с уважение към Изабел, че скоро тя ще ѝ стане мащеха, *дрън-дрън и така нататък*. Но Изабел го докосна с оранжевеещата си от изкуствения тен ръка.

— Всичко е наред, Том. Напълно я разбирам. — Което накара Хана да започне да гледа още по-навъсено.

Тя изскочи от колата и започна да вади куфарите си от багажника. Беше забрала целия си гардероб — това, че влизаше в клиника не означаваше, че ще се размотава наоколо, облечена в болнична нощница и по джапанки. Майк също се измъкна от колата, натовари куфарите в една голяма, тежка количка и я избута до сградата. Фоайето беше широко, облицовано с мрамор и миришеше на ароматния сапун, който Хана държеше на тоалетката си. По стените висяха големи модерни картини с маслени бои, в центъра бълбукаше фонтан, а в дъното се виждаше голяма каменна рецепция. Администраторките бяха облечени с бели жакетчета, също като козметичките в „Кийл“, а по златистите кожени дивани седяха млади, привлекателни хора, които се смееха и разговаряха.

— Въобще не ми прилича на Алкатрас — каза Майк и се почеса по главата.

Хана стрелкаше поглед наляво и надясно. Добре, фоайето изглеждаше симпатично, но все пак нали то беше лицето на институцията. Хората сигурно бяха актьори, наети за деня, също като актьорската група, която родителите на Спенсър бяха наели да изиграе „Сън в лятна нощ“ на купона по случай тринайсетия ѝ рожден ден. Хана беше сигурна, че истинските пациенти се крият в задната част на сградата, най-вероятно овързани в усмирителни ризи.

Към нея забърза една руса жена с блутуут в ухото, облечена с тясна рокля без колан.

— Хана Мерин? — Тя протегна ръка. — Аз съм Дениз, вашата съветничка. С нетърпение ви очаквахме.

— Да, да, естествено — измърмори безизразно Хана. В никакъв случай нямаше да се мазни на тая жена, казвайки, че тя също го е чакала с нетърпение.

Дениз се обърна към Майк и се усмихна извинително.

— Много се извинявам, но посетителите не се допускат навътре. Ако нямате нищо против, ще трябва да се сбогувате тук.

Хана сграбчи ръката на Майк, изпълнена със съжаление, че той не е плюшено мече, което просто може да вмъкне със себе си. Той я издърпа встрани.

— Чуй ме сега. — Той снижи глас. — В червения ти куфар съм пхнал една опаковка снакс с топено сирене. Вътре скрих една пила. С

нея можеш да изпилиш решетките и да се измъкваш навън, когато пазачите не гледат. Това е най-старият номер на света.

Хана се засмя нервно.

— Според мен едва ли ще има *решетки*.

Майк притисна показалец към устните си.

— Добре е човек да е подсигурен.

Дениз отново се появи, сложи ръка на рамото на Хана и каза, че е време да тръгват. Майк я целуна продължително, кимна многозначително към червения куфар и тръгна към изхода. Едната му обувка беше развързана и връзката му пошляпваше по мраморния под. Очите на Хана се замъглиха от сълзи. Официално бяха заедно едва от три дни. Не беше честно!

Когато Майк изчезна, Дениз дари Хана с кратка, отработена усмивка, пхна една карта в четеца до вратата в дъното на фойето и я поведе по коридора.

— Стаята ти е точно тук.

Силна миризма на мента изпълваше въздуха. За голяма изненада на Хана коридорът изглеждаше също така приятен като фойето. Имаше саксии с буйни растения, черно-бели фотографии по стените и килим, който не изглеждаше зацапан с кръв или покрит с кичури коса, отскубнати от главите на лудите. Дениз се спря пред стаята с номер 31.

— Твоят дом далеч от дома.

Тя отвори вратата и разкри една тъмна стая. В нея имаше две големи легла, две бюра, два гардероба и голям панорамен прозорец, който гледаше към площадчето.

Дениз се огледа.

— Съквартирантката ти не е тук в момента, но скоро ще се видите. — След това започна да ѝ обяснява програмата на клиниката — Хана щеше да бъде записана към някой от терапевтите и двамата щяха да се срещат от няколко пъти седмично до веднъж на ден. Закуската беше в девет, обядът в дванайсет, а вечерята в шест. През останалото време Хана беше свободна да прави каквото си иска и Дениз я окуражи да се запознае с останалите пациенти — всички те били много приятни хора. „Да бе — помисли си тъжно Хана. — Да ти приличам на момиче, което ще тръгне да се сприятелява с шизофреници?“. — За нас личното пространство е от изключително значение, затова вратата ти има ключалка и само ти, съквартирантката

ти и охраната имате ключове от нея. И преди да те оставя, трябва да се погрижим за още нещо — добави Дениз. — Трябва да ми дадеш мобилния си телефон.

Хана примигна.

— К-какво?

Дениз се усмихна с бонбоненорозовите си устни.

— Приели сме отхвърлянето на всякакви външни влияния. Разрешаваме телефонни разговори само между четири и пет часа следобед в неделя. Не разрешаваме сърфирането в интернет и четенето на вестници, както й гледането на телевизия. Имаме обширна колекция филми на дивиди, от които можеш да избираш. Както и *много* книги и бордови игри!

Хана отвори уста, но оттам излезе само едно тихо ох. Без телевизия? Без интернет? Никакви обаждания? Че как ще говори с Майк? Дениз протегна очаквателно ръка. Хана й подаде телефона си и безпомощно я наблюдаваше, докато навива слушалките около уредчето и го пуска в джоба на роклята си.

— Програмата ти е оставена на нощното шкафче — поясни Дениз. — Днес в три имаш сеанс с д-р Фостър. Според мен тук много ще ти хареса, Хана. — Тя стисна ръката й и си тръгна. Вратата се затвори зад гърба й.

Хана се хвърли върху леглото, чувстваше се така, сякаш току-що я бяха пребили от бой. Какво щеше да прави тук, по дяволите? Надниквайки през прозореца, тя видя Майк да се качва в колата на баща й. Хондата акура бавно се отдалечи. Внезапно Хана усети как я обзема същата паника, както когато родителите й ежедневно я оставяха в летния лагер на „Роузууд дей“. „Само за няколко часа“ — казваше баща й, когато Хана се опитваше да го убеди, че ще бъде много пощастлива, ако я вземе с него на работа. И сега беше побързал да я прати в убежището при най-малкия повод, подведен от фалшивата лекарска бележка от А. Сякаш психологът на „Роузууд дей“ въобще забелязваше учениците! Но баща й изглеждаше нетърпелив да се отърве от нея. Сега щеше да живее перфектния си живот с идеалната Изабел и идеалната Кейт в къщата на Хана.

Тя спусна щорите. *Прекрасна работа, А.* Дотук е предположенията, че той им е приятел и иска да намерят истинския убиец на Али — Хана не можеше да направи кой знае какво по

въпроса, след като беше затворена в лудница. А може би А. искаше тя да бъде луда, нещастна и отдалечена завинаги от Роузууд.

В такъв случай определено беше успял да го постигне.

9.

АРИА ПРЕМИНАВА ОТ ДРУГАТА СТРАНА

Вторник след училище Ариа стоеше на тротоара в центъра на Ярмът, малко градче на няколко мили от Роузууд. Купчините мръсен сняг загрозяваха фасадите на магазините. Пред кръчмата „Яху“ беше окачена табела, която подканяше: „Изпийте три бири, вземете две безплатно“. Неоновата реклама на прозореца до входната врата беше изгоряла наполовина и светваше единствено ху.

Ариа си пое дълбоко дъх и се изправи пред входа на магазина, заради който беше дошла тук. „СТАРИЯТ МИСТИЧЕН МАГАЗИН“ пишеше с калиграфски почерк на чергилото. На прозореца светкаше неонов пентаграм, а зелената табела на вратата гласеше: „КАРТИ ТАРО, ГЛЕДАНЕ НА РЪКА, ПАГАНИЗЪМ, УИКА^[1], АНТИКИ“. А под това: „СЕАНСИ И ДРУГИ ЕКСТРАСЕНСКИ УСЛУГИ. ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ В МАГАЗИНА“.

След разговора е Байрън предишния ден тя все повече се убеждаваше, че са видели призрака на Али. В това имаше смисъл — месеци наред Ариа можеше да се закълне, че я наблюдават, че някой наднича пред прозореца на старата ѝ спалня, следи я от гъстата гора, подава се иззад ъгъла в „Роузууд дей“. В някои случаи сигурно ставаше въпрос за Мона Вандерваал, която събираше тайни... но невинаги. Ами ако Али искаше да каже нещо на Ариа и останалите във връзка с нощта, когато беше убита? Ами ако те бяха длъжни да я изслушат?

Когато влезе в магазина, над вратата издрънча звънче. Вътре миришеше на пачули, най-вероятно от ароматните пръчици, които тлееха във всеки ъгъл. По рафтовете бяха наредени кристални амулети, аптекарски шишенца и гравирани с дракони бокали.

На полицата зад касовия апарат се мъдреше радио, настроено на новинарската станция. „Роузуудската полиция разследва причината за пожара, който унищожил десет декара гори и едва не погубил роузуудските малки сладки лъжкени“, изграчи репортерът. На фона на тракащи компютърни клавиатури.

Ариа тихо изстена. Мразеше новия им прякор. Звучеше така, сякаш те бяха някакви побъркани барбита.

„Във връзка с това — продължи репортерът, — полицията работи заедно с ФБР, за да разшири търсенето на предполагаемия убиец на госпожица Дилорентис, Иън Томас. Разрази се спор за това дали господин Томас е имал съучастници. Повече по темата след рекламите“.

Някой се прокашля и Ариа вдигна поглед. До касовия апарат седеше един оплешивяващ младеж около двайсетте, облечен с потник от нещо, което приличаше на конски косми. „ЗДРАСТИ, АЗ СЪМ БРУС“, пишеше на табелката, която висеше на гърдите му. „МЕСТЕН ВЕЩЕР“. В скута му лежеше книга, а той я гледаше така, сякаш смяташе, че може да открадне нещо. Ариа отстъпи назад от масата с ритуални масла и му се усмихна мило.

— Ъ-ъ-ъ, здрасти. — Гласът ѝ беше дрезгав. — Тук съм за сеанса. Той започва след петнайсет минути, нали? — Беше видяла програмата за сеансите в сайта на магазина.

Магазинерът отгърна следващата страница с отегчено изражение. После хвърли един клипборд на щанда.

— Впишете си името. Цената е двайсет долара.

Ариа бръкна в раничката си и измъкна няколко омачкани банкноти. След това се наведе и написа името си. За днешния сеанс се бяха записали още трима души.

— Ариа?

Тя подскочи стреснато и се огледа. До стената, върху която висяха вуду талисмани, беше застанало едно момче с униформа на „Роузууд дей“, жълта лакроска гривна на китката и широка доволна усмивка на лицето.

— Ноъл? — изломоти Ариа. Ноъл Кан беше най-добрият приятел на брат ѝ, най-типичното роузуудско момче, което беше срещала и със сигурност последният човек, когото би очаквала да види на подобно място. В шести и седми клас, когато популярността в училище все още значеше нещо, Ариа си беше паднала по Ноъл — и разбира се, той беше луднал по Али. *Всички* обичаха Али. Но в началото на годината, когато тя се върна от Исландия, Ноъл започна да я сваля, внезапно намирайки я интересна и екзотична вместо странна. Или може би най-накрая беше забелязал, че има гърди.

— Страхотно е, че те срещам тук — произнесе провлачено той. Приблужи се до щанда и надраска името си под нейното в списъка.

— И ти ли си дошъл за сеанса? — невярващо попита Ариа.

Ноъл кимна, оглеждайки тесте карти таро с нарисувана полугола магьосница на кутията.

— Сеансите са страхотни. Чувала ли си за „Лед Цепелин“? Те са били обсебени от мъртвите. Казват, че са вземали текстовете на песните си от сатанистите.

Ариа го погледна. „Лед Цепелин“ бяха последното увлечение на Ноъл и Майк. Предишния ден брат ѝ беше попитал Байрън дали няма „Лед Цепелин IV“ на плоча — искал да си пусне „Стълба към небето“ на обратно, за да чуе скритите послания.

— Но тъй като и ти си тук, това ме приближава още повече до готиното момиче, нали? — Ноъл се изкиска похотливо. — Хей, току-виж се получило и ти дойдеш на купона у дома в четвъртък вечер.

Ариа се почувства така, сякаш по кожата ѝ бяха полепнали пиявици. Черепите талисмани, наредени по близкия рафт, ѝ се хилеха зловещо. Продавачът зад щанда се усмихваше загадъчно, сякаш пазеше някаква тайна. Какво всъщност търсеше тук Ноъл? Дали някой от роузуудската преса не го беше придумал да следи Ариа и да докладва за всяка нейна стъпка? Или това беше номер, скроен от момчетата в отбора по лакрос. В шести клас, преди Али да я приеме в своето обкръжение, странната Ариа беше тормозена непрекъснато и от момчетата, и от момичетата.

Ноъл взе една пурпурна свещ с фалическа форма, след което я остави на мястото ѝ.

— Предполагам, че си тук заради Али, нали?

Мирисът на пачули започна да дразни обонянието на Ариа. Тя кимна безучастно.

Ноъл я погледна внимателно.

— Значи *наистина* си я видяла в гората?

— Не е твоя работа — сопна му се Ариа и се огледа дали край кутиите с ароматизирани пури няма скрити камери или рекордери. Това беше точно въпросът, който би задал някой роузуудски репортер.

— Добре де, добре — отстъпи Ноъл. — Не исках да те ядосвам.

Продавачът затвори книгата си със силно тупване.

— Медиумът каза, че можете да влизате — обяви той и дръпна завесата в дъното на магазина.

Ариа погледна първо към завесата, след това към Ноъл. Ами ако зад кашоните в задната стаичка дебнеха цяла банда типични роузуудски момчета, готови да ѝ направят десетки снимки, които покъсно да публикуват в интернет? Но магазинерът я гледаше, така че Ариа стисна зъби, мина през завесата и седна в един от металните сгъваеми столове, подредени в средата на стаята. Без да я попита дали може, Ноъл се настани до нея и съблече якето си. Ариа му хвърли един бърз поглед. Веднага се виждаше защо толкова много момичета искаха да излизат с него — той имаше тъмна, къдрава коса, тежък поглед и високо, атлетично тяло. Дъхът му миришеше на ментов освежител. Все тая. Дори да имаше важна причина да е тук, той не беше нейният тип. Идеално прилепващите му тъмни дънки очевидно бяха купени от някой скъп бутик и той беше твърде изтупан за вкуса ѝ; брадата му не беше набола дори на милиметър.

Ариа се огледа и се намръщи. Единствената светлина идваше от крушка, която висеше от тавана, и от една гадно миришеща свещ в ъгъла. По рафтовете до тавана бяха натрупани необозначени кашони, а до аварийния изход лежеше едно голямо продълговато дървено нещо, което подозрително приличаше на ковчег. Ноъл проследи погледа ѝ.

— Да, това е ковчег — каза той. — Хората си ги купуват за лична употреба. Лягат вътре и се преструват, че са мъртви.

— Откъде знаеш? — прошепна тя смаяна.

— Знам много повече, отколкото можеш да предположиш.

Супербелите му зъби проблеснаха в мрака и Ариа потрепери.

Завесата отново се раздели, влязоха още двама души и също седнаха. Единият беше възрастен мъж с дълги, извити нагоре мустаци, а другият беше жена, която изглеждаше около трийсетте, но не можеше да се каже със сигурност. Беше забрадила косата си и носеше големи слънчеви очила. Последен влезе някакъв млад мъж. Той носеше кадифена мантия и беше увил главата си с вълнен шал. На врата си беше увесил медальони и нанизил с мъниста, а в протегнатата си напред ръка носеше приспособление за сух лед, което пръскаше пушек в и без това замъглената стая.

— Привет — избоботи той. — Името ми е Икуинокс^[2].

Ариа едва не се задави от смях. *Икуинокс? Я стига!* Но Ноъл на съседния стол се беше навел напред, погълнат изцяло от представлението.

Икуинокс протегна ръце към тавана.

— За да призова духовете, с които желаете да се срещнете, искам всички да затворите очи и да се съсредоточите едновременно. — Той започна да припява монотонно.

Присъстващите, включително Ноъл, се присъединиха към него. Студът от металния стол проникваше през вълнената пола на Ариа. Тя внимателно отвори едното си око и се огледа. Всички се бяха навели напред в очакване и се бяха хванали за ръцете. Внезапно Икуинокс се отметна назад, сякаш блъснат от невидима сила. Ариа потръпна и усети леко подухване. Почувствала внезапен прилив на вяра, тя също започна да припява.

Настъпи продължително мълчание. Нещо изтрака по тръбите на централното отопление. На горния етаж се чува меки стъпки. От предната стая полъхна сладък и пикантен аромат. Нещо много меко, подобно на перо, погали бузата на Ариа и тя подскочи. Когато отвори очи, не видя нищо.

— Добре-е-е — каза Икуинокс. — Така, вече можете да си отворите очите. Чувствам, че при нас има някой, който е бил много близък с един от вас. Дали някой не е загубил наскоро приятел?

Ариа се вцепени. Али не можеше да се появи просто ей така... нали?

За неин ужас медиумът се приближи точно до нея и се наведе към лицето ѝ. Брадичката му щръкна напред, той миришеше леко на трева. Очите му бяха широко отворени и не мигваха.

— Ти си човекът — каза той с нисък глас в ухото ѝ.

— А? — прошепна Ариа и настръхна.

— Ти си изгубила някой специален приятел, нали? — попита напрегнато той.

В стаята цареше пълно мълчание. Сърцето на Ариа се разтуптя.

— Тя... тук ли е? — Огледа стаята, сякаш очакваше да види момичето, което беше спасила от огъня, облечено със същия суичър и с лице, омазано със сажди.

— Наблизо е — увери я медиумът. Той протегна пръсти и стисна брадичката си, потънал в концентрация. Изминаха още няколко

секунди. В стаята като че ли притъмня. Единствената светлина идваше от светещия в тъмното водоустойчив часовник на Ноъл. Пулсът на Ариа отекваше в ушите ѝ. Пръстите ѝ започнаха да треперят така, сякаш улавяха някакви вибрации. Вибрациите на Али.

— Тя ми казва, че знае всичко за теб — каза Икуинокс почти подигравателно.

Ариа настръхна от страх — и надежда. Това определено звучеше като Али.

— Бяхме най-добрите приятелки.

— Но на теб въобще не ти харесваше, че тя знае всичко за теб — поправи я Икуинокс. — И тя беше наясно с това.

Ариа ахна изненадано. Сега и краката ѝ започнаха да треперят в унисон с пръстите. Ноъл замръзна на стола си.

— Така... ли?

— Тя знаеше много неща — прошепна Икуинокс. — Знаеше, че ти искаш да се махне. Това много я натъжаваше. Много неща я натъжаваха.

Ариа притисна ръка към устата си. Всичките хора в стаята я гледаха втренчено. Можеше да види бялото на ококорените им очи.

— Не исках да си иде — каза тя с писклив глас.

Икуинокс отметна глава назад, сякаш по този начин можеше да види по-добре Али.

— Но тя ти прощава. Знае, че също не се е държала добре с теб.

— Наистина ли? — заекна Ариа и сложи длани върху коленете си в опит да успокои треперенето им. Така си беше, наистина. Понякога Али *не се държеше* добре с нея. Много пъти, всъщност.

Икуинокс кимна.

— Тя знае, че не е постъпила добре, като е откраднала приятеля ти. Особено след като сте били заедно толкова дълго време.

Ариа вдигна рязко глава, чудејки се дали е чула правилно. Един стол изскърца и някой от публиката се изкашля.

— Моят... приятел? — повтори тя. Мъчително чувство сви стомаха ѝ. В седми клас тя нямаше приятел.

Което означаваше, че този шарлатанин въобще не говори с Али.

Ариа скочи и едва не удари главата си в ниско окачения фенер. Отправи се към изхода, лутайки се в облака от ароматна мъгла.

— Хей! — извика Икуинокс.

— Ариа, почакай! — обади се Ноъл, но тя не му обърна внимание.

Един направен от картон магьосник сочеше пътя към тоалетната. Ариа хукна нататък, затръшна вратата зад гърба си и се отпусна върху умивалника, без да обръща внимание на сапуна, който събори на пода. *Идиотка*, помисли си тя. Разбира се, че Али я нямаше тук. *Разбира се*, че сеансите са пълна глупост. Медиумът сигурно беше заговорил за Али, защото беше разпознал Ариа от новините. Къде ѝ беше умът?

Тя погледна към отражението си в кръглото, запотено огледало, което висеше над умивалника. Кожата ѝ беше млечнобяла. Но дори да беше шарлатанин, Икуинокс беше казал нещо ужасно — което донякъде беше вярно. Ариа *наистина* искаше Али да изчезне.

Двете бяха заедно, когато в седми клас Ариа видя баща си да се натиска с Мередит на паркинга на Холис. В следващите седмици Али непрекъснато говореше за това. Отвеждаше Ариа в ъгъла през междучасията и я питаше дали има някакво развитие по случая. Самопоканваше се в къщата на Ариа за вечеря, хвърляше обвинителни погледи към Байрън и съчувствени към Ила. Когато петте най-добри приятелки бяха заедно, Али непрекъснато правеше намеци, че всеки момент ще разкрие тайната на Ариа, ако Ариа не прави каквото ѝ се каже. Това ѝ беше дошло до гуша и в един момент, в седмиците преди изчезването на Али, тя беше започнала упорито да я избягва.

Това много я натъжаваше, беше казал медиумът. Възможно ли е Али да е знаела колко много Ариа иска да се отърве от нея? Внезапно в главата ѝ се появи един спомен: в деня след изчезването на Али, госпожа Дилорентис беше поканила Ариа и останалите момичета вкъщи и беше започнала да ги разпитва знаят ли къде е отишла Али. Изведнъж се беше облегла на лакти и беше попитала дали някога е изглеждала... тъжна. Момичетата веднага възразиха — Али беше красива и умна, и неустоима. Всички я обожаваха. В емоционалния речник на Али не съществуваше думата *тъжна*.

Ариа винаги беше гледала на себе си като на жертва, а на Али като на хищник, но ако Али също беше преживявала някакви проблеми? Ами ако Али се е нуждаела от някого, с когото да поговори — а Ариа я беше отблъснала?

— Съжалявам — прошепна тя и започна да плаче. Гримът ѝ се размаза по бузите ѝ. — Али, толкова съжалявам. Никога не съм искала

да умираш.

Изведнъж се чу рязко съскане, като радиатор, който изпуска пара. Крушката над огледалото примигна и тоалетната потъна в тъмнина. Ариа замръзна и сърцето ѝ замря. След това леко подуши с нос — във въздуха се разнесе остра пикантна миризма. На *ванилов сапун*.

Ариа са вкопчи в умивалника. След това, без предупреждение, лампата изведнъж светна отново. Ариа се вгледа уплашено в отражението си в огледалото. Но там се отразяваше още нещо.

Зад собствените ѝ леденосини очи се виждаше момиче със сърцевидно лице, големи сини очи и зашеметяваща усмивка. Ариа ахна и се обърна. На корковата дъска на вратата, върху купчината стари плакати за концерти, разпродажби на сгъваеми легла и стаи под наем, беше забодена цветна снимка на Али.

Ариа се наведе напред, очите на приятелката ѝ я привличаха. Гърлото ѝ пресъхна. Това беше флаерът, в който я обявяваха за изчезнала, същата снимка, която се появи по кутиите с мляко и в местните обяви. „ИЗЧЕЗНАЛА — пишеше с големи печатни букви. — АЛИСЪН ДИЛОРЕНТИС. СИНИ ОЧИ, РУСА КОСА, ВИСОЧИНА 1.52 М, ТЕГЛО 41 КГ. ЗАБЕЛЯЗАНА ЗА ПОСЛЕДНО НА 20 ЮНИ“. Ариа не го беше виждала от години. Тя трескаво огледа всеки сантиметър от флаера, дори го обърна отзад, опитвайки се да разбере защо е тук — и кой го е сложил. Но не откри нищо.

[1] Съвременен неопганистичен религиозен движение. — Б.пр.

↑

[2] Иквinox (англ. equinox) — равноденствие. — Б.пр. ↑

10. НАЙ-ПРОСТИЯТ ЖИВОТ

По-късно същия ден Емили стоеше пред една боядисана в черно и бяло дървена къща в Ланкастър, Пенсилвания. Вместо кола в алеята имаше една черна двуколка с гигантски колела и червен триъгълен знак „БАВНО ПРЕВОЗНО СРЕДСТВО“ на задницата. Тя поправи маншетите на сивата памучна рокля, която ѝ беше дал А., и нагласи бялата вълнена шапка на главата си. До нея се виждаше една надписана на ръка табела „ФЕРМА ЗУУК“.

Емили прехапа устни. *Луда работа*. Няколко часа по-рано беше казала на родителите си, че отива на младежка екскурзия до Бостън. След което се качи в автобуса за Ланкастър и се преоблече с роклята, шапчицата и обувките в малката химическа тоалетна в задната част на автобуса. Изпрати по един есемес на приятелките си, че до петък ще бъде в Бостън — ако им беше казала истината, те щяха да си помислят, че е полудяла. И за всеки случай изключи мобилния си телефон, за да не могат родителите ѝ да включат джипиеса и да открият, че вместо в Бостън се намира в Ланкастър и се преструва на амиш.

През целия си живот Емили бе изпитвала любопитство към амишите, но не знаеше нищо за истинския им живот. Доколкото разбираше, те просто искаха да бъдат оставени на мира. Не обичаха туристите да ги снимат, не обичаха външни хора да навлизат в тяхна територия, а неколцината амиши, които Емили познаваше, нямаха никакво чувство за хумор и бяха доста неприветливи хора. Но защо А. я изпращаше в комуната им? Люси Зуук познаваше ли Али? Да не би случайно Али да е избягала от Роузууд и да е станала амиш? Това ѝ се струваше невъзможно, но все пак в душата ѝ запърха надежда. Възможно ли е Люси да е... Али?

С всяка изминала минута Емили откриваше все повече причини защо — и как — Али може да е все още жива. В деня след изчезването ѝ госпожа Дилорентис беше извикала приятелките у дома си и ги беше попитала дали е възможно Али да е избягала. Емили бе отхвърлила

предположението, но истината беше, че двете с Али често разговаряха за това да напуснат завинаги Роузууд. Бяха си правили всякакви планове — как ще отидат на летището и ще се качат на първия самолет, който отлита нанякъде. Ще вземат високоскоростния влак до Калифорния и ще си намерят съквартиранти в Лос Анджелис. Емили не можеше да си представи защо Али ще поиска да напусне Роузууд; тя винаги тайно се беше надявала причината за това да е, че Али иска Емили само за себе си.

Тогава, през лятото между шести и седми клас, Али изчезна от лицето на земята за две седмици. Всеки път, когато Емили звънеше на мобилния ѝ телефон, тя биваше прехвърлена на гласова поща. Всеки път, когато се обадеше в дома на Али, попадеше на телефонен секретар. Но въпреки това семейство Дилорентис си бяха вкъщи — когато веднъж Емили мина с колелото си покрай къщата им, тя видя господин Дилорентис да мие колата си отпред, а майката на Али да плеви градината. Тя реши, че Али ѝ е сърдита, въпреки че не можеше да разбере защо. Не можеше да говори за това и с другите си приятелки. Спенсър и Хана бяха на почивка със семействата си, а Ариа беше на арт-лагер във Филаделфия.

Две седмици по-късно Али изведнъж се появи.

— Къде беше? — поиска да знае Емили.

— Избягах! — изчурулика Али. Когато Емили не отвърна нищо, тя се засмя. — Шегувам се. Ходих в Поконос с леля Джиада. Там мобилните телефони нямат обхват.

Емили отново погледна към табелата. Колкото и да не се доверяваше на инструкциите на А. — все пак той ги беше подвел да си мислят, че Уайлдън и Джейсън са убили Али, при положение, че тя все още беше жива — едно кратичко изречение не ѝ излизаше от главата: *Какво би направила, за да я намериш?* Тя би направила всичко, разбира се.

Емили си пое дълбоко дъх и се изкачи по стълбите към входната врата. Въпреки че навън беше ужасен студ, на простора висяха няколко ризи, които изглеждаха полузамръзнали. От комина се виеше дим, а в задния двор поскръцваше една голяма вятърна мелница. В студения въздух се усещаше миризмата на току-що опечен хляб.

Емили погледна през рамо с присвити очи към замръзналата царевична нива, която се простираше докъдето ѝ стигаше погледът.

Дали А. я наблюдаваше точно в този миг? Тя вдигна ръка и почука три пъти по вратата. *Моля те, нека Али е вътре*, помисли си тя.

Първо се чу скърцане, после удар. През задната врата изхвърча някаква фигура и хукна през царевичната нива, без да се обръща. Приличаше ѝ на момче на нейната възраст, облечено с дебело яке, дънки и маратонки на синьо-червени райета.

Сърцето на Емили затупка силно. Миг по-късно вратата се отвори. На прага застана едно момиче. Беше облечено в същата рокля като Емили, а кестенявата ѝ коса беше прибрана на кок. Устните ѝ бяха много червени, сякаш допреди миг са били целувани. Тя огледа безмълвно Емили и присви презрително очи. Емили въздъхна разочаровано.

— Ъ-ъ-ъ, казвам се Емили Столцфус — каза тя, използвайки името, което А. беше вписал в бележката си. — Идвам от Охайо. Ти ли си Люси?

Момичето изглеждаше разтревожено.

— Да — отвърна бавно то. — Да не си дошла за сватбата на Мери този уикенд?

Емили примигна. А. не ѝ беше казал нищо за сватба. Възможно ли е новото амишко име на Али да е Мери? Може би я бяха накарали насила да се омъжи и А. беше изпратил Емили тук, за да я спаси. Но билетът за връщане на Емили беше за петък следобед, в същия ден, когато църковната групичка се връщаше от Бостън. Нямахме как да остане за съботната сватба, без да събуди подозренията на родителите си.

— Ами-и-и, дойдох да помогна в приготовленията — каза тя, надявайки се, че не е прозвучало твърде глупаво.

Люси се загледа в нещо зад гърба ѝ.

— Ето я и Мери. Искаш ли да я поздравяш?

Емили се обърна, но момичето беше много по-малко и по-набито от онова, което Емили беше видяла преди един ден в гората. Черната му коса беше прибрана назад в опънат кок и разкриваше бузестото лице.

— Ъ-ъ-ъ, може и по-късно — отвърна мрачно Емили, а сърцето ѝ се блъскаше в гърдите ѝ. Тя се обърна към Люси и огледа лицето ѝ. Устните ѝ бяха стиснати здраво, сякаш се опитваше да преглътне някаква тайна.

Люси отвори вратата по-широко и пушна Емили вътре. Влязоха в дневната. Тя представляваше голяма квадратна стая, осветена само от газовия фенер в ъгъла. Покрай стените бяха подредени ръчно изработени дървени столове и маси. На лавиците за книги стояха един буркан с целина и голяма, изтъркана от четене Библия. Люси влезе в стаята и изгледа внимателно Емили.

— Къде живееш в Охайо?

— Ъ-ъ-ъ, близо до Кълъмбъс — отвърна Емили; беше казала първия град в Охайо, за който се сети.

— О! — Люси се почеса по главата. Това явно беше приемлив отговор. — Пастор Адам ли те изпрати при мен?

Емили преглътна тежко.

— Да? — предположи тя. Чувстваше се като актриса в пиеса, която не беше прочела скрипта.

Люси изцъка с език и погледна през рамо към задната врата.

— Винаги си мисли, че подобни неща ще ме накарат да се почувствам по-добре — изрече тя с леден глас.

— Моля? — Емили се изненада колко раздразнена изглеждаше Люси. Тя си мислеше, че амишите са винаги спокойни и сдържани.

Люси махна със слабата си, бледа ръка.

— Не, аз съжалявам. — Тя се обърна и тръгна по дългия коридор. — Ще спиш в леглото на сестра ми — каза сухо тя, въвеждайки Емили в една малка спалня. Вътре имаше две еднакви легла, покрити с пъстроцветни, ръчно изтъкани одеяла. — Онова вляво.

— Как се казва сестра ти? — попита Емили, оглеждайки голите бели стени.

— Лий. — Люси удари с юмрук по възглавницата.

— Къде е тя сега?

Люси удари още по-силно. Гърлото ѝ изгъркори и тя се обърна с гръб към Емили, сякаш беше направила нещо срамно.

— Тъкмо се канех да доя кравите. Хайде.

След тези думи тя излезе от стаята. Емили я последва след минутка, промъквайки се през подобните на лабиринт в заешка дупка коридори и стаи. Надникваше във всяка стая, надявайки се да зърне Али в някоя от тях, седнала в люлеещ се стол, поставила показалец на устните си, или свита край някое бюро, притиснала колене към

гърдите, си. Най-накрая прекосиха голямата, светла кухня, която миришеше ужасно на мокра вълна и Люси я поведе през задната врата към огромния, проветрив хамбар. Кравите стояха в отделенията си и махаха лениво с опашки. Щом зърнаха момичетата, няколко от тях измучаха силно.

Люси подаде на Емили една метална кофа.

— Ти започни отляво. Аз ще тръгна отдясно.

Емили запристъпва от крак на крак. Досега никога не беше доила крава, нито дори през есента, когато беше изпратена при леля си и чичо си в Айова. Люси вече беше започнала да дои първото животно от своята страна. Без да знае какво да прави, Емили се приближи до най-близката до вратата крава, пъкна кофата под вимето ѝ и се наведе под нея. Едва ли щеше да е голяма философия, нали? Но кравата беше огромна, със силни крака и мощна като на камион задница. Дали кравите ритаха като конете? Ами ако *хапеха*?

Тя изпука кокалчетата на пръстите си, оглеждайки останалите отделения. *Ако в следващите десет секунди някоя крава измучи, всичко ще бъде наред, помисли си тя*, уповавайки се отново на играта на суеверия, която си беше измислила за подобни напрегнати ситуации. После преброи до десет наум. Не последва нито едно измучаване, въпреки че се чу звук, който подозрително напомняше пръдня.

— Кхм.

Емили подскочи. Люси се бе изправила зад нея и я гледаше втренчено.

— Доила ли си някога крава? — попита тя.

— Ъ-ъ-ъ... — Емили се зачуди какво да отговори. — Ами, не. Там, откъдето идвам, всеки има специфични задължения. В моите не влиза доенето на крави.

Люси я изгледа така, сякаш никога не беше чувала нещо подобно.

— Докато си тук, ще трябва да го правиш. Не е трудно, просто дърпаш и стискаш.

— Ами, добре — заекна Емили и се обърна към кравата. Вимето се разлюля. Тя докосна едната цицка; беше грапава и пълна. Когато стисна, млякото шурна към кофата. Цветът му беше странно пепеляв, въобще не приличаше на млякото, което майка ѝ купуваше от магазина.

— Много добре — каза Люси, застанала до нея. На лицето ѝ беше изписано странно изражение. — А между другото, защо говориш на английски?

Очите на Емили се насълзиха от острата миризма на сено. Че амишите не говореха ли на английски? Предишната вечер прочете всички статии за тях в уикипедия, като се опитваше да запамети колкото се може повече информация — как така не беше намерила нищо за това? Защо А. не ѝ беше споменал нищо?

— Във вашата общност не говорите ли пенсилвански холандски? — попита озадачено Люси.

Емили нервно нагласи вълнената си шапка. Пръстите ѝ миришеха на сурово мляко.

— Амиии... не. Ние сме доста прогресивни.

Люси изумено поклати глава.

— Леле. Каква си късметлийка. Трябва да си разменим местата. Ти ще останеш тук, а аз ще ида там.

Емили се засмя нервно и леко се отпусна. Може би Люси не беше чак толкова лоша. Може би амишката общност не беше чак толкова зле — тук поне беше спокойно, без излишни драми. Но в същото време сърцето ѝ се сви от разочарование. Изглежда Али не се криеше на това място; защо тогава А. я беше изпратил тук? За да я направи на глупачка? Да я разсее за малко? Да я прати за зелен хайвер?

Сякаш за да го потвърди, една от големите холщайнски крави измуча силно и изсипа купчинка пресни фъшкии на покрития със сено под. Емили стисна зъби. В случая беше по-подходящо да се каже за зелено сено.

11. НЕОБИЧАЙНА РАЗХОДКА С МАМА

Щом Спенсър влезе във фойето на спа салон „Фермата“, устните ѝ се разтеглиха в усмивка. Залата миришеше на мед, а бълбукащите звуци, които издаваше фонтанчето в ъгъла, действаша успокояващо и облекчаващо.

— Записала съм ти дълбоко тъканен масаж с масло от моркови и кислородна маска за лицето — каза майка ѝ и извади портмонето си. — След това съм направила резервации за обяд във „Фийст“.

— Оха! — възкликна Спенсър. Госпожа Хейстингс и Мелиса редовно обядваха заедно в бистрото „Фийст“, което се намиреше на две крачки оттук.

Майка ѝ я стисна леко за рамото и ароматът на нейния „Шанел № 5“ леко погъделичка носа на Спенсър. Козметичката ѝ показва гардеробчето, където можеше да остави дрехите си и да се преоблече в роба и меки чехлички. Преди да се усети, тя вече лежеше на една масажна маса и се разтапяше от удоволствие.

Спенсър не се беше чувствала толкова близка с родителите си от доста дълго време. Предишната вечер беше гледала „Кръстника“ заедно с баща си, който рецитираше наизуст всяка реплика, а по-късно двете с майка ѝ започнаха да обсъждат подготовката за годишнината на Роузуудския ловен клуб, която щеше да се отпразнува след два месеца. Освен това тази сутрин провери оценките си в сайта на училището и видя, че на последния тест по икономика има отличен. Не можеше да не сподели добрите новини с Андрю — все пак той я беше подготвил за това — и той веднага ѝ отговори с есемес, че никога не се е съмнявал в нея. Освен това я попита дали иска да го придружи на бала за Свети Валентин след няколко седмици. Спенсър веднага прие.

Въпреки всичко не можеше да спре да мисли за разговора си с Мелиса, както и за съобщението на А., че някой неин близък прикрива нещо. Не можеше да повярва, че майка ѝ е накарала Мелиса да обвини Иън за убийството на Али. Сестра ѝ сигурно не беше изтъквала

правилно загрижеността ѝ. Колкото до А... е, Спенсър със сигурност не вярваше на каквото и да е, казано от него.

— Скъпа? — чу се гласът на масажистката, която се беше навела над нея. — Защо изведнъж така се вцепени? Отпусни се.

Спенсър се насили да отпусне мускулите си. От тонколоните се носеше шумът на плискащи се океански вълни и крясък на чайки. Тя затвори очи и си пое дълбоко дъх. Не трябва да реагира прибързано. Може би А. искаше точно това.

След масажа и маските Спенсър се почувства отпусната, мека и сияеща. Майка ѝ я чакаше във „Фийст“, пиеше минерална вода с лимон и четеше последния брой на списание „Магистрала“.

— Прекрасно беше — каза Спенсър, като се настани на стола срещу нея. — Страшно много ти благодаря.

— За мен беше удоволствие — отвърна госпожа Хейстингс, разгъна салфетката си и я разстла внимателно върху скута си. — Бих направила всичко, за да ти помогна да се отпуснеш след преживяното.

Двете потънаха в мълчание. Спенсър гледаше ръчно изработената керамична чиния на масата пред нея. Майка ѝ прокара пръст по ръба на чашата си. След като цели шестнайсет години Спенсър беше играла втора цигулка в семейството, сега тя нямаше представа какво да каже на майка си. Дори не можеше да си спомни последния път, когато двете бяха оставали насаме.

Госпожа Хейстингс въздъхна и погледна разсеяно към дъбовия бар в ъгъла. Двама клиенти седяха на бар столчетата пред чашите си с картини и шардоне.

— Никак не исках нещата между нас да поемат в такава посока — каза тя, сякаш четеше мислите на Спенсър. — Наистина не знам как се получи така.

„Заради Мелиса се получи“ — помисли си Спенсър. Но само сви рамене и започна да потропва с пръсти в ритъма на „На Елизе“, една от последните мелодии, които беше научила на уроците по пиано.

— Притисках те твърде много да учиш, а това те отдалечи от мен — проплака майка ѝ, снижавайки глас, докато четири жени, които носеха килимчета за йога и чанти на „Тори Бърч“, последваха сервитьорката към сепарето в дъното. — С Мелиса беше по-лесно. В нейния випуск нямаше много добри ученици. — Тя млъкна и отпи от водата си. — Но при теб... е, твоят клас е по-различен. Виждах, че си

доволна от второто си място. Но исках да бъдеш лидер, а не последовател.

Пулсът на Спенсър се ускори, разговорът с Мелиса отново изникна в съзнанието ѝ. *Мама не беше точно най-голямата почитателка на Али*, беше казала Мелиса.

— Да не би да имаш предвид... Алисън? — попита тя.

Госпожа Хейстингс отново отпи от чашата си.

— Тя е един от примерите, да. Алисън определено обичаше да бъде в центъра на вниманието.

Спенсър подбра внимателно думите си.

— А според теб... е трябвало да бъда аз?

Госпожа Хейстингс сви устни.

— Е, мисля, че можеше да се наложиш повече. Като онзи път, когато приеха Алисън в отбора по хоккей, а не теб. Ти просто го... *прие*. По принцип си борбена личност. И определено заслужаваше това място.

В ресторанта изведнъж замириса на пържени сладки картопки. Трима сервитьори излязоха в колонка от кухнята, носейки парче торта за една достоплепа посивяваща дама, която седеше на няколко маси от тях. После ѝ изпяха „Честит рожден ден“. Спенсър прокара ръка по врата си, който бе леко по-изпотен. От години очакваше някой да каже на висок глас всичко това за Али, а сега се почувства виновна и дори леко се отдръпна. *Беше ли права Мелиса? Наистина ли майка ѝ не харесваше Али? Усещането беше все едно критикуваха нея. Та нали Али беше нейната най-добра приятелка, а госпожа Хейстингс винаги харесваше всички приятелки на Мелиса.*

— Както и да е — продължи майка ѝ, след като сервитьорите прекратиха серенадата, и сплете дългите си пръсти. — Притесних се, че вече си се примирила, че си втората най-добра в класа и започнах да те притискам още повече. Сега съзнавам, че съм се грижела повече за собствените си чувства, отколкото за твоите. — Тя прибра кичур бледоруса коса зад ухото си.

— Какво искаш да кажеш? — попита Спенсър и се вкопчи в ръба на масата.

Госпожа Хейстингс впери поглед в голямата репродукция на „Ceci n'est pas une pipe“^[1] на Рене Маргит, заемаща цялата една стена на заведението.

— Не знам, Спенс. Може би не си заслужава да го разчепкваме точно сега. Това е нещо, за което не съм казвала дори на сестра ти.

Край тях мина една сервитьорка, понесла табла със салати „Уолдорф“ и фокача. През прозореца се виждаха жени, които бутаха детски колички „Макларън“, разговаряха и се смееха. Спенсър се наведе напред, устата ѝ беше пресъхнала като папирус. Значи *наистина* имаше тайна, точно както каза А. Спенсър се надяваше, че няма нищо общо с Али.

— Всичко е наред — каза смело тя. — На мен можеш да кажеш.

Госпожа Хейстингс извади червилото си „Шанел“, начерви се и изпъна рамене.

— Нали знаеш, че баща ти е учил право в Йейл? — започна тя.

Спенсър кимна. Баща ѝ ежегодно даряваше определена сума на правния колеж и сутрин пиеше кафето си в чаша с надпис „Йейлски булдог“. Всяка година на коледното парти той изпиваше твърде много яйчен пунш и пееше бойната песен на Йейл заедно със старите си състуденти.

— Е, аз също учих там — каза госпожа Хейстингс. — Там се запознах с баща ти.

Спенсър притисна ръка към устата си, питайки се дали е разбрала правилно майка си.

— Мислех, че сте се запознали на парти в „Мартас винярд“ — рече тя с изтънял глас.

Майка ѝ се усмихна тъжно.

— Една от първите ни срещи беше на това парти. Но се запознахме през първата седмица в колежа.

Спенсър сгъна и отново разгъна ленената кърпа на коленете си.

— Защо никога не си ми казвала?

Сервитьорката дойде и им подаде менютата. Когато се отдалечи, госпожа Хейстингс продължи:

— Защото аз не *завърших* колежа. След първата година забременях със сестра ти. Баба Хейстингс научи за това и настоя да се оженим. Разбрахме се да прекъсна за няколко години и да отгледам бебето. Възнамерявах да се върна...

По лицето ѝ премина сянка.

— Подправихме датата на сключване на брака ни, защото не искахме да изглежда като нещо, направено на пожар. — Тя отметна

бретона от очите си. През две маси от тях изписука блекбъри. Мъжът на бара се изсмя гръмогласно. — Такова беше желанието ми. Но освен това винаги съм искала да бъда адвокат. Знам, че не мога да контролирам живота ти, Спенс, но искам да съм сигурна, че ще се възползваш от всяка възможност, която се появи на пътя ти. Затова винаги съм била толкова строга с теб... оценки, „Златна орхидея“, спорт. Но съжалявам, че не бях справедлива.

Спенсър впери поглед в майка си, без да продума. Някой в кухнята изпусна табла с чинии, но тя не помръдна.

Госпожа Хейстингс протегна ръка и докосна Спенсър.

— Надявам се, че това не те е натоварило допълнително. Просто исках да знаеш истината.

— Не — отвърна Спенсър прегракнало. — Това обяснява много неща. Радвам се, че ми каза. Но защо не се върна в университета, след като Мелиса порасна?

— Просто... — Госпожа Хейстингс сви рамене. — Искахме второ дете... и се оказа, че подходящият момент е отминал. — Тя се наведе напред. — Моля те, не казвай на Мелиса. Знаеш колко е чувствителна. Ще се притесни, че не съм я искала.

Вътрешно Спенсър почувства лекичък гъдел на доволство. Значи тя е била дъщерята, която са искали... а Мелиса е тази, която се е появила неочаквано.

И може би това беше тайната, за която говореше А., въпреки че тя нямаше нищо общо с Али или с това, че госпожа Хейстингс не я харесва. Но когато Спенсър протегна ръка да си вземе хлебче, в съзнанието ѝ изникна една дребна, забравена подробност от нощта, когато Али изчезна.

След като Алисън ги заряза в хамбара, Спенсър и останалите решиха да се приберат по домовете си. Емили, Хана и Ариа се обадиха на родителите си да дойдат да ги вземат, а Спенсър се прибра вкъщи и отиде право в стаята си. Телевизорът на долния етаж работеше — Мелиса и Иън бяха в бърлогата, — но родителите ѝ не се виждаха никъде. Това беше доста странно, защото те не позволяваха на Мелиса и Спенсър да остават сами с момчета в къщата.

Спенсър се беше пхнала под шалтето си, отчаяна от безславния завършек на вечерта. По-късно се събуди от нещо. Когато излезе в коридора и надникна през парапета, тя видя две фигури във фойето.

Едната беше Мелиса, все още облечена със сивия пуловер с прилеп ръкав и с черната копринена лента за глава. Тя си шушукаше нещо с господин Хейстингс. Спенсър не можа да чуе какво си приказват, разбра само, че Мелиса е ядосана, а баща ѝ се опитва да се оправдае. В един момент Мелиса дори изписка отчаяно.

— Не ти вярвам — каза тя. Баща ѝ отвърна нещо, което Спенсър не можа да разбере. — Къде е мама? — попита Мелиса с нарастваща истерия в гласа. — Трябва да я намерим! — Те тръгнаха към кухнята, а Спенсър побърза да се прибере в стаята си и затвори вратата.

— Спенс?

Тя подскочи от изненада. От другата страна на масата я гледаше майка ѝ. Когато Спенсър наведе поглед надолу към ръцете си, с които стискаше чашата, тя осъзна, че те трепереха неконтролируемо.

— Добре ли си? — попита госпожа Хейстингс.

Спенсър отвори уста да отговори, но бързо ги затвори. Това истински спомен ли беше, или сън? Майка ѝ наистина ли беше изчезнала онази нощ? Все пак звучеше невероятно тя да е видяла убиеца на Али. Ако беше така, тя веднага щеше да изтича в полицията. Не беше чак толкова безсърдечна — или неспазваща закона. А и защо ѝ е трябвало да прикрива нещо такова?

— Къде се беше отнесла? — попита госпожа Хейстингс и леко наведе глава настрани.

Спенсър стисна здраво омекналите си длани. След като са решили да бъдат откровени една с друга, то тя би трябвало да говори за това.

— Аз... Просто си мислех за нощта, когато Али изчезна — изтърси тя.

Госпожа Хейстингс въртеше двукаратовата диамантена обеца на дясното си ухо, осъзнавайки постепенно какво е казала дъщеря ѝ. Изведнъж се намръщи. Бръчките около устата ѝ се очертаха още повече, като изсечени с длето. Тя сведе очи към чинията си.

— А *ти* добре ли си? — попита бързо Спенсър със свито гърло.

Госпожа Хейстингс се усмихна напрегнато.

— Това беше ужасна нощ, скъпа. — Гласът ѝ спадна с една октава. — Нека повече не я споменаваме.

След което се обърна и махна на сервитьорката да вземе поръчките им. Когато поиска азиатска пилешка салата със сусамов

дресинг, майка ѝ изглеждаше достатъчно безгрижна, но Спенсър не можа да не забележи, че тя е стиснала здраво ножа с дясната си ръка, и бавно прокарва показалец по острието му.

[1] Ceci n'est pas une pipe (фр.) — Това не е лула. — Б.пр. ↑

12.

ДОРИ ЛУДНИЦАТА СИ ИМА ЕЛИТ

Хана стоеше в ресторанта на „Убежището в Адисън-Стивънс“, а в подноса ѝ димеше печено пиле с варени зеленчуци. Заведението представляваше голяма, квадратна стая с дървен под с меднозлатист цвят, малки масички, блестящо черно пиано „Стейнуей“ до стената и големи панорамни прозорци, които гледаха към блещукащата на слънцето поляна. По стените висяха абстрактни картини, а прозорците имаха сиви плюшени завеси. На малка маса в дъното стояха две скъпо изглеждащи машини за капучино, висок диспенсър от неръждаема стомана, който предлагаше всички възможни видове газирани безалкохолни напитки и подноси, отрупани с божествено изглеждащи шоколадови кексчета, лимонови целувки и бисквити с карамел. Не че Хана въобще щеше да си вземе десерт. Тукашният готвач може и да е печелил наградата „Джеймс Биърд“, но последното нещо, от което се нуждаеше сега, бяха още пет килограма към теглото ѝ.

Не можеше да не признае, че първият ден в психото въобще не мина зле. Първите няколко часа прекара в гледане на гипсовите отливки на тавана, като разсъждаваше за скапания си живот. След това в стаята влезе една сестра и ѝ подаде хапче, което приличаше на бонбонче „Тиктак“. Оказа се, че това е „Валиум“, който можеше да взема *когато си поиска*.

След това имаше среща със своята терапевтка, д-р Фостър, която обеща, че ще се свърже с Майк и ще му обясни, че на Хана ѝ е позволено да се обажда по телефона или да праща имейли само в неделя следобед, за да не си мисли той, че тя го пренебрегва. Освен това д-р Фостър ѝ каза, че по време на сеансите може да не говори за Али, А. или Мона, ако не иска. И най-накрая терапевтката отново повтори, че никое от момичетата на нейния етаж не знае коя е Хана — повечето от тях са тук от толкова дълго време, че дори не са чували за А. и Али.

— Докато си тук, няма нужда да мислиш за тези неща — каза д-р Фостър, като потупа Хана по ръката. И всичко това запълни целия ѝ терапевтичен час. *Точка.*

Сега беше време за обяд. Всички от момичешкото крило се бяха събрали по тройки и четворки около масите. Повечето пациенти носеха болнични престилки или фланелени пижами, косите им бяха разбъркани, лицата без грим, ноктите без лак. Забелязваха се обаче и няколко маси, на които седяха красиви момичета с тесни дънки, дълги туники и меки кашмирени пуловери, с блестящи коси и тен. Но нито една от тях не забеляза Хана, нито я покани да седне при тях. Всички те като че ли гледаха през нея, сякаш тя бе двуизмерен образ, нарисован на стената.

Докато Хана стоеше на вратата и пристъпваше от крак на крак, тя изведнъж усети как се пренася в закусвалнята на „Роузууд дей“ в първия ден на шести клас. Шестокласниците официално бяха част от средното училище, което означаваше, че обядват заедно с учениците от седми и осми клас. Тогава Хана застана на вратата точно както сега, пожелавайки си да е красива и слаба, и достатъчно популярна, за да седи до Наоми Циглър и Алисън Дилорентис. Тогава Райли Улфи се блъсна в лакътя ѝ и спагетите болонезе на Хана се разпиляха по пода и обувките ѝ. И днес още можеше да чуе пискливия смях на Наоми, съдържаното хихикане на Али и апатичното и неискрено „извинявай“ на Райли. Хана беше избягала от закусвалнята, обляна в сълзи.

— Извинявай?

Хана се обърна и видя ниско, набито момиче с матова кафява коса и скоби на зъбите. Можеше да я помисли за дванайсетгодишна, ако не бяха огромните ѝ гърди. Суичърът ѝ с пъпешов цвят прилепваше плътно към тях, правейки ги да изглеждат като пъпеша. С внезапен пристъп на тъга Хана се сети за Майк. Той сигурно щеше да пусне някоя шегичка за гърдите ѝ.

— Нова ли си тук? — попита момичето. — Изглеждаш така, сякаш си се изгубила.

— Ъ-ъ-ъ, да. — Хана внезапно усети бабешката миризма на сироп за кашлица, която като че ли се носеше от момичето, и сбърчи нос.

— Аз съм Тара. — Докато говореше, момичето леко пръскаше слюнка.

— Хана — отвърна равнодушно Хана и отстъпи леко встрани, за да пропусне една санитарка, облечена в розова униформа.

— Искаш ли да седнеш при нас? Гадно е човек да се храни сам. Всички сме минали през това.

Хана наведе очи към лакирания дървен под, обмисляйки предложението. Тара не изглеждаше луда — само смотана. А просяците нямат право да избират.

— Ами добре — каза тя, опитвайки се да се държи учтиво.

— Страхотно! — Тара — и гърдите ѝ — подскочиха въодушевено. Тя започна да лавира между масите, докато водеше Хана към четворката в дъното. Едно слабо като фиданка момиче с продълговато лице и бледа като на мъртвец кожа ровеше с вилицата си в чиния с обикновена юфка, а една дундеста червенокоска с ясно забележимо плешиво петно над дясното ухо дъвчеше стръвно царевично хлебче.

— Това са Алексис и Руби — обяви Тара. — А това е Хана. Тя е нова!

Алексис и Руби я поздравиха срамежливо. Хана им отвърна, чувствайки се все по-неспокойна. Толкова ѝ се искаше да попита момичетата защо са тук, но д-р Фостър изрично подчерта, че диагнозите не трябва да се обсъждат, освен по време на частните сеанси или груповите терапии. Вместо това пациентите трябваше да се преструват, че са тук по собствено желание, сякаш са дошли на някакъв странен летен лагер.

Тара се настани до Хана и веднага се нахвърли върху впечатляващата купчина храна, която беше натрупала на подноса си. Беше си взела хамбургер, парче лазаня, зелен боб в масло и бадеми, и гигантски къшей хляб, голям колкото дланта на Хана.

— Значи днес беше първият ти ден, така ли? — бодро попита Тара. — Как ти се стори?

Хана сви рамене, като се питаше дали момичето няма проблем с огромния си апетит.

— Малко ми е скучно.

Тара кимна, дъвчейки с отворена уста.

— Знам. И лишаването от интернет е много гадно. Не можеш нито да влезеш в Туитър, нито в блога си. Имаш ли си блог?

— Не — отвърна Хана, като едва се сдържа да не се изсмее. Блоговете бяха за хора, които нямаха личен живот.

Тара отново напълни устата си с храна. В ъгълчето на устната си имаше малък херпес.

— Ще свикнеш. Повечето хора тук са много мили. Има само две момичета, от които по-добре стой настрана.

— Те са истински кучки — обади се Алексис. Гласът ѝ беше изненадващо дълбок за слабото тяло.

Другите момичета се захиха цинично при думата „кучки“.

— Прекарват цялото си време в спа салона — каза Руби и завъртя очи. — И ден не минава, без да си направят маникюр.

Хана едва не се задави със салатата от броколи, убедена, че не е разбрала Руби правилно.

— Да не би да казваш, че тук има спа салон?

— Да, но се плаща допълнително. — Тара сбърчи нос.

Хана прокара език по зъбите си. Как така никой не ѝ беше споменал за това? И на кого му пука, че се заплаща допълнително? За цялото лечение плащаше баща ѝ. Така му се пада.

— Коя е съквартирантката ти? — попита Тара.

Хана побутна с крак под стола чантата си от шагренирана кожа.

— Още е съм я виждала. — Съквартирантката ѝ не се беше прибирала в стаята си цял ден. Най-вероятно беше затворена в изолатора или някъде другаде.

Тара се усмихна.

— Е, можеш да останеш с нас. Страхотни сме. — Тя посочи с вилицата си към Алексис и Руби. — Измисляме си пиеси за болничния персонал и ги разиграваме в стаите. Обикновено Руби е в главната роля.

— Руби е родена за Бродуей — добави Алексис. — Много е добра.

Руби се изчерви и наведе глава. По лявата ѝ буза бяха полепнали царевични зрънца. Хана имаше усещането, че единствената работа, която Руби може да получи на Бродуей, е касиерка в някой салон.

— Разиграваме и „Следващият топмодел на Америка“ — продължи Тара, нахвърляйки се върху лазанята.

Думите ѝ направо пощуриха Алексис и Руби. Те запляскаха с ръце и запяха фалшиво тематичната песен на предаването.

— Искам да съм на върха! Нананана!

Хана се сви в стола си. Имаше усещането, че всички лампи в ресторанта са угасени, с изключение на онази, която висеше над тяхната маса. Две момичета от съседните маси се обърнаха и ги погледнаха.

— Вие се правите на модели? — попита със слаб глас тя.

Руби отпи от кока-колата си.

— Не съвсем. Общо взето правим комбинации от дрехите си и после обикаляме наперено по коридора, все едно е моден подиум. Тара има страхотни дрехи. Има и чанта от „Бърбери“!

— Фалшива е — призна си Тара. — Мама ми я купи от Чайнатаун в Ню Йорк. Но изглежда абсолютно като истинските.

Хана усети как жаждата ѝ за живот постепенно изтича през порите на краката ѝ. Тя забеляза две медицински сестри, които разговаряха близо до масата с десертите и изпита огромно желание на мига да си изпроси от тях двойна доза валиум.

— Сигурна съм, че е така — излъга тя.

Внезапно погледът ѝ беше привлечен от едно русо момиче, което ги наблюдаваше от страни. То имаше царевично руса коса, бледа, прекрасна кожа и съблазнително излъчване. Хана изведнъж потрепери. *Али?*

Тя се вгледа по-добре и установи, че лицето на момичето е по-закръглено, очите ѝ са зелени, а не сини, и чертите ѝ са по-остри. Хана въздъхна от облекчение.

Но момичето изведнъж се устреми към тяхната маса, като лавираше гъвкаво между масите. На лицето ѝ беше изписана същата усмивка, каквато използваше Али, когато се канеше да се подиграе на някого. Хана огледа унило събеседничките си. После прокара ръце по хълбоците си, почти вцепенена от панически ужас. Дали краката ѝ не изглеждаха по-дебели от обичайното? Защо косата ѝ беше толкова изтощена и разрошена? Сърцето ѝ затупка лудо. Ами ако изведнъж си беше възвърнала някогашния си смотан вид само от близостта на тези загубенячки? Ами ако отново имаше двойна гуша и дебел гръб, ами ако зъбите ѝ отново се бяха изкривили? Хана нервно протегна ръка към хляба в панерчето на масата. Тъкмо се канеше да го пъхне в устата си, когато се сепна ужасена. Какво *правеше*, за Бога? Великолепната Хана *никога* не ядеше хляб.

Тара забеляза момичето, което вървеше към тях, и смушка Руби. Алексис изведнъж се изпъна. Всички затаиха дъх, когато момичето приближи масата им. Когато докосна ръката на Хана, тя се стегна в очакване на най-лошото. До този момент сигурно вече се беше превърнала в някакъв ужасен трол.

— Ти ли си Хана? — попита момичето с ясен, мелодичен глас.

Хана се опита да отговори, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Тя издаде някакъв звук, който беше нещо средно между хълцане и оригване.

— Да — успя най-накрая да произнесе, а бузите ѝ пламтяха от унижение.

Момичето протегна ръка. Дългите ѝ нокти бяха лакирани с черен лак „Шанел“.

— Аз съм Айрис — каза тя. — Твоята съквартирантка.

— З-здрасти — предпазливо произнесе Хана, загледана в бледозелените бадемови очи на Айрис.

Момичето отстъпи назад и я огледа възторжено от главата до петите. След това ѝ протегна ръка.

— Ела с мен — пропя тя. — Ние не говорим с ненормалници.

Всички на масата въздъхнаха гневно. Лицето на Алексис се издължи като на кон. Руби подръпна нервно косата си. Тара яростно поклати глава, сякаш Хана се канеше да изяде нещо отровно, и беззвучно произнесе думата „кучка“.

Но Айрис ухаеше на люляк, а не на сироп за кашлица. Беше облечена със същата кашмирена жилетка, каквато Хана си беше купила две седмици по-рано в „Отър“, и нямаше оплешивяващи петна по главата си. Преди много време Хана се беше заклела, че никога повече няма да бъде смотанячка. Това правило важеше дори в психиатричната клиника.

Тя потръпна, изправи се и вдигна чантата си от земята.

— Простете, дами — каза Хана със сладък глас и им изпрати въздушна целувка. След това хвана Айрис под ръка и двете се отдалечиха, без да поглеждат назад.

Докато излизаха от ресторанта, Айрис се наведе към Хана и прошепна в ухото ѝ:

— Извади голям късмет, че попадна в моята стая, а не при някой от другите откачалки. Аз съм единственият нормален човек тук.

— Слава Богу — промърмори Хана под носа си и завъртя очи.

Айрис се спря и я изгледа. Устните ѝ се разтеглиха в усмивка, която сякаш казваше: „Да, ставаш“. И Хана осъзна, че Айрис може би също става. Дори нещо повече. Двете си размениха погледи, които само красивите, популярни момичета можеха да разберат.

Айрис завъртя един рус кичур коса около показалеца си.

— Какво ще кажеш за кална баня след вечеря? Предполагам, че вече знаеш за спа салона.

— Идеално — кимна Хана. Внезапно тя се изпълни с надежда. Може би в края на краищата това място нямаше да се окаже чак толкова зле.

13.

НЯКОЙ, КОЙТО НЕ Е ТОЛКОВА ТИПИЧЕН, КОЛКОТО СИ МИСЛИШ

В сряда следобед Ариа седеше до кухненската маса в новата къща на Байрън и Мередит, загледана мрачно в кесийката с органичните медено пшенични кракери. Къщата беше построена през петдесетте, с позлатени гипсови отливки на таваните, триетажна тераса и красиви френски врати, които водеха от стая в стая. За нещастие кухнята беше малка и тясна, а уредите в нея не бяха подновявани от епохата на Студената война. За да маскира старомодния ѝ вид, Мередит беше свалила карираните тапети и беше боядисала стените в неоново зелено. Сякаш *това* щеше да подейства успокояващо на бебето.

Майк седеше до Ариа и мърмореше недоволно, че единственото питие в къщата е обезмаслено соево мляко „Райе Дрийм“. Байрън беше поканил сина си след училище, за да опознае по-добре бъдещата му съпруга, въпреки че единственото нещо, което Майк беше казал досега на Мередит беше, че гърдите ѝ наистина са се уголемили, след като е забременяла. Тя се беше усмихнала насила и се беше качила на втория етаж, за да се заеме с подреждането на детската стая.

Майк превключи малкия телевизор на новините. На екрана с големи букви пишеше „Обществото призовава малките сладки лъжкини да минат през детектор на лъжата“. Ариа ахна и се наведе напред.

— Някои хора подозират, че четирите момичета, които твърдят, че са видели Алисън Дилорентис, може би крият важна информация от полицията — казваше русокоса репортерка със самодоволен вид. Зад гърба ѝ се виждаше центърът на Роузууд със старомодния му градски площад, френското кафене и магазинът за датски мебели. — Те стоят в центъра на множество скандали, свързани със случая на Алисън Дилорентис. В събота бяха открити на мястото, където пожар

опустоши гората, в която господин Томас е бил забелязан за последен път, унищожавайки всички възможни улики за настоящото му местонахождение. Според наши източници полицията е готова да предприеме действия срещу лъжките, в случай че се появят доказателства за конспирация.

— *Конспирация?* — повтори слисаната Ариа. Наистина ли смятаха, че Ариа и останалите са помогнали на Иън да избяга? Като че ли предупреждението на Уайлдън се оказваше истина. Когато Емили обяви, че са видели Али, те изгубиха и малкото останало доверие на хората. Целият град се беше обърнал срещу тях.

Тя погледна разсеяно през големия прозорец към двора. В гората зад дома им се бяха пръснали полицаи и работници, които ровеха из пепелта в търсене на улики за това кой е причинил пожара. Приличаха на заети мравки в мравуняк. Една полицайка стоеше до големия телефонен стълб, хванала за каишите две големи немски овчарки, облечени с потничетата на полицейска част К-9. Ариа беше готова да изскочи навън по чехли и да хвърли пръстена на Иън на мястото, където го беше открила, но полицаите и кучетата патрулираха из периметъра двайсет и четири часа дневно.

Тя въздъхна, извади телефона си и започна да пише есемес на Спенсър.

Гледа ли по новините за детектора?

Да, веднага й отвърна Спенсър.

Ариа не отвърна веднага, обмисляйки правилния начин да зададе следващия си въпрос.

Мислиш ли, че духът на Али се опитва да ни каже нещо? Може точно това да сме видели онази нощ.

Няколко секунди, след като прати есемеса, получи отговор от Спенсър.

Призракът ѝ ли?

Да.

Няма начин.

Ариа остави телефона си на масата с дисплея надолу. Не беше изненадана, че Спенсър не ѝ повярва. Навремето, когато ходеха заедно да плуват в езерцето Пек, Алисън ги караше да припяват едно заклинание, което уж щяло да ги пази от духовете на хората, които се били удавили там. Спенсър беше единствената, която завъртя очи и отказа да се включи.

— Леле — възкликна въодушевено Майк и Ариа го погледна. — Трябва да ми разкажеш как е минало е детектора. На бас, че ще е страхотно! — Когато обаче видя лицето на сестра си, той се ухили подигравателно. — *Шегувам се*. Ченгетата няма да те подложат на този тест. Не си направила нищо лошо. Хана щеше да ми каже, ако беше така.

— Вие е Хана наистина ли излизате? — попита Ариа, отчаяно търсейки начин да смени темата.

Майк се изпъчи.

— Защо си толкова изненадана? Аз съм готин! — Той метна един кракер в устата си. По пода се посипаха трохи. — И като говорим за Хана, ако си я търсила, да знаеш, че отиде при майка си в Сингапур. Не е заключена или затворена някъде. Не е отишла примерно, знам ли, във Вегас, за да се обучава за стриптийзърка.

Ариа го погледна учудено. Наистина не можеше да разбере как се оправя Хана с него. Не я обвиняваше, че е избягала в Сингапур — Ариа също би направила всичко, за да се махне от Роузууд. Дори Емили беше избягала от града на някакво организирано от църквата пътуване до Бостън.

— Аз обаче чух нещо за теб. — Майк я посочи обвиняващо с пръст и смръщи тъмните си вежди. — Един достоверен източник ми каза, че видял вчера двама ви с Ноъл Кан заедно.

Ариа изпъшка.

— Възможно ли е този достоверен източник да е самият Ноъл?

— Ами да. — Майк сви рамене. После се наведе напред и я попита с клюкарския си глас. — И какво правихте двамата?

Ариа облиза солта от кракерите, която беше полепнала по пръстите ѝ. Ха. Значи Ноъл не беше казал на Майк, че са били заедно на сеанс. Изглежда, че не беше казал и на пресата.

— Просто случайно се срещнахме на едно място.

— Той много си пада по теб. — Майк вдигна на масата краката си, обути в мръсни маратонки.

Ариа наведе глава и се загледа в нещо на пода, което приличаше на сдъвкани мюсли.

— Не, не ме харесва.

— В четвъртък ще прави купон у тях — додаде Майк. — Нали знаеш за това? Техните отиват извън града и Ноъл и братята му са решили да дивеят.

— Защо прави купона в четвъртък?

— Защото това е новата събота — отбеляза саркастично брат ѝ и завъртя очи, сякаш очакваше всички да го знаят. — Ще бъде зверско. Трябва да дойдеш.

— Не, благодаря — отвърна бързо Ариа. Последното нещо, от което имаше нужда, беше поредният купон на Ноъл Кан, който щеше да бъде пълен с типични роузуудски момчета, които се напиват, типични роузуудски момичета, които повръщат шоколадовите си мартинита и типични роузуудски двойки, които се натискат на големите дивани в стил Луи XV.

На вратата се позвъни и двамата се сепнаха.

— Ти отвори — настоя Ариа. — Ако е някой от пресата, не съм си вкъщи. — Репортерите бяха станали толкова нахални, че звъняха на вратата им по няколко пъти на ден; Ариа очакваше, че някой ден направо ще нахълтат вътре.

— Няма проблем. — Майк се погледна в огледалото в коридора и приглади косата си.

Преди да отвори вратата, Ариа осъзна, че се вижда отлично от верандата. Ако бяха репортерите, те щяха да изблъскат Майк и нямаше да я оставят на мира. Усети как я изпълва паника, огледа се и се втурна към килера, напъха се под рафта с кафявия ориз и затвори вратата.

В килера миришеше на пипер. Едно от клеймата на Мередит — думи, прогорени в дървени плочи — се подаваше над кутията с кускус. ЖЕНИ, ОБЕДИНЯВАЙТЕ СЕ, пишеше на него.

Ариа чу как входната врата се отваря със скърцане.

— К'во ста-а-а-а? — извика Майк. Чу се пляскане на длани и тропот на маратонки по коридора. *Два чифта* маратонки. Ариа надникна през процепите на вратата, чудейки се какво става. За свой ужас видя Майк да води Ноъл Кан в кухнята. Какво правеше *той* тук?

Майк огледа объркано кухнята. Когато се обърна към килера, той повдигна изненадано вежди и отвори малката врата.

— Намерих я! — изрева той. — Скатала се е при ориза!

— Иха! — Главата на Ноъл се появи до неговата. — Ще ми се да намеря Ариа в *моя* килер!

— Майк! — Ариа се измъкна бързо от килера, сякаш не беше влязла там, за да се скрие. — Трябваше да кажеш, че ме няма у дома!

Майк сви рамене.

— Това се отнасяше само за пресата. Не за *Ноъл*.

Ариа ги изгледа изпитателно. Тя все още не се доверяваше на Ноъл. Освен това изпитваше лек срам заради поведението си на сеанса. Беше прекарала няколко минути в малката тоалетна на окултния магазин, вперила налудничав поглед в обявата за изчезнали хора. Най-накрая Ноъл почука на вратата и ѝ каза, че токът е спрял и всички трябва да си вървят.

Той се обърна и се загледай плакатчето с упражнения за бременни, което Мередит беше залепила на хладилника. Голяма част от тях бяха за заякване на вагиналните мускули.

— Искях да поговоря с теб, Ариа. — Той погледна Майк. — Насаме, ако може.

— Разбира се! — избумтя възторжено Майк. Той хвърли към сестра си един поглед, с който ѝ казваше „Гледай да не прецакаш нещата!“, след което се оттегли в съседната стая.

Очите на Ариа блуждаеха на всички страни, само не и към лицето на Ноъл.

— Ъ-ъ-ъ, искаш ли нещо за пиене? — попита тя, чувствайки се ужасно неудобно.

— Разбира се — отвърна Ноъл. — Вода става.

Ариа се обърна към хладилника и му наля студена вода от диспенсъра. Гърбът ѝ беше изпънат и напрегнат. Все още усещаше миризмата на пренаталния шейк от водорасли и тиквен сок, който Мередит беше забъркала петнайсетина минути по-рано. След като се върна до масата с чашата за Ноъл, той бръкна в раницата си, извади една сива найлонова торбичка и ѝ я подхвърли.

— За теб!

Ариа я отвори и извади голям пакет с нещо, което приличаше на кал. ТАМЯН ЗА УСПЕХ, пишеше на етикета. Когато Ариа го приближи към носа си, миризмата ѝ събра очите. Миришеше на котешка тоалетна.

— О! — промърмори тя, без да знае как да го приеме.

— Купих го от онзи шантав магазин — обясни Ноъл. — Предполага се, че носи късмет. Онзи магьосник ми каза, че трябва да го изгориш в магическия кръг, каквото и да значи това, по дяволите.

Ариа изсумтя.

— Ами, благодаря. — Тя остави тамяна на масата и пъхна ръка в пликчето с кракери. В същия момент и Ноъл се протегна натам. Пръстите им се докоснаха.

— Опа — рече Ноъл.

— Извинявай. — Ариа и отдръпна ръка. Бузите ѝ пламнаха.

Ноъл облегна лакти на масата.

— Как само се изнесе вчера от сеанса. Всичко ли е наред?

Ариа бързо пъхна един кракер в устата си и задъвка усърдно, за да не се налага да отговаря.

— Оня медиум беше голям шарлатанин — додаде Ноъл. — Напразна загуба на двацет долара.

— Аха — промърмори Ариа, докато дъвчеше замислено. *Тя е много тъжна*, беше казал Икуинокс медиума. Може и да беше шарлатанин, но ако тази част си беше чистата истина? Госпожа Дилорентис го беше подхвърлила в деня, след като Али изчезна. През последните двацет и четири часа Ариа беше връхлитана от разбъркани спомени за Алисън. Като онзи път, скоро след като станаха приятелки, когато Али покани Ариа заедно с нея и майка ѝ в новата им вила край Поконос; баща ѝ и Джейсън останаха в Роузууд. Къщата представляваше голяма, разхвърляна сграда с веранда, стая за игри и скрита стълба, която водеше от едната задна спалня до кухнята. Една

сутрин, когато Ариа си играеше сама на тайната стълба, тя чу шепот през стените.

— Чувствам се толкова виновна — каза Али.

— Не трябва — отвърна твърдо майка ѝ. — Вината не е твоя. Нали знаеш, че така е най-добре за семейството.

— Но... онова място. — В гласа на Али се усети отвращение. — Толкова е... *тъжно*.

Поне така ѝ се *стори*, че чу. След това Али снижи още повече гласа си и Ариа не можа да чуе нищо друго.

Според дневника, който Емили беше открила в „Радли“, Джейсън беше започнал да посещава клиниката точно по времето, когато Ариа, Али и останалите бяха станали приятелки. Може би мястото, за което говореше Али в разговора с майка си, беше тъкмо „Радли“. Може би Али чувстваше вина, че Джейсън е там. Може би окончателното решение да бъде изпратен там беше нейното. Колкото и да не ѝ се искаше да вярва, че Али и Джейсън са имали проблеми, може би наистина беше така.

Тя усети погледа на Ноъл върху себе си. Той очакваше отговор. Не му беше сега времето да си мисли за това, особено след като Ноъл беше тук.

— Призраци, които общуват с нас от отвъдното, не съществуват — обяви тя, цитирайки точно думите на Спенсър.

Ноъл я погледна раздразнено, сякаш Ариа му беше казала, че такова нещо като лакрос не съществува. Той се размърда и тя усети пикантния му дезодорант с горски аромат. Той се оказа изненадващо приятен.

— Ами ако Али *има* да ти каже нещо? Наистина ли си готова да се откажеш?

Ариа го погледна подозрително и плесна с ръка по масата.

— На теб какво ти пука? Някой те прати да ме подпитваш? Или това е просто някоя гадна шегичка, за да ме изложиш?

— Не! — Ноъл зяпна от изненада. — Разбира се, че не!

— Тогава защо се появи на сеанса? Момчета като теб не се занимават с такива неща.

Ноъл наведе глава.

— Какво имаш предвид под *момчета като мен*?

Мередит тресна вратата на горния етаж и цялата сграда се разтресе. Всъщност Ариа не беше споделяла с никого, че нарича момчетата като Ноъл „типични роузуудски момчета“ — нито на родителите си, нито на приятелките си и със сигурност на нито едно типично роузуудско момче.

— Ами ти изглеждаш толкова... изискан — избухна тя. — Толкова издокаран.

Ноъл се облегна на една купчинка бебешки каталози, тъмната му коса падна над очите. Той си пое дълбоко дъх няколко пъти, сякаш се канеше да каже нещо и най-накрая вдигна глава.

— Хубаво, така е — аз не ходя на сеансите заради „Лед Цепелин“. — Той я стрелна с поглед, след това се втренчи в чашата си така, сякаш ледените кубчета съдържаха бъдещето му. — Преди десет години, когато бях на шест, брат ми се самоуби.

Ариа примигна, хваната неподготвена. Тя си мислеше, че Ноъл има двама братя, Ерик и Престън. Те бяха дежурното присъствие на всички купони в дома на семейство Кан, нищо че и двамата вече учеха в колеж.

— Не разбирам.

— Брат ми Джаред. — Ноъл внимателно нави най-горния каталог на руло. — Той беше много по-голям. Родителите ми вече не говорят много за него.

Ариа се вкопчи в ръба на очуканата маса. Ноъл е имал още един брат?

— Как се случи това?

— Ами, родителите ми бяха излезли — обясни Ноъл. — Джаред остана да ме гледа. Играехме „Мист“, компютърната игра, но взе да става късно и аз заключомах. Джаред, изглежда, не искаше да ме слага да си лягам, но най-накрая го направи. Когато малко по-късно се събудих, се чувствах... *странно*. В къщата беше много тихо. Станах и тръгнах по коридора. Вратата на стаята на Джаред беше затворена и аз почуках, но той не отговори. Тогава просто влязох. И... — Ноъл потрепери и пусна каталога. Той падна на масата и се отвори на страница със снимката на русо, ухилено бебе в червен люлеещ се стол. — Той беше там.

Без да знае какво да каже, тя докосна ръката на Ноъл. Той не я отдръпна.

— Беше се... нали се сецаш. Обесил. — Ноъл затвори очи. — В първия момент не разбрах какво виждам. Мислех, че просто си играе, може би ме наказва заради това, че не останах с него да играем „Мист“. После родителите ми се прибраха и останалото не го помня.

— Господи — прошепна Ариа.

— Следващата година щеше да учи в „Корнел“. — Гласът на Ноъл се пречупи. — Беше отличен баскетболист. Животът му изглеждаше... *страхотен*. Като че ли родителите ми също не го бяха очаквали. Нито братята ми или приятелките му. Никой.

— Съжалявам — прошепна Ариа. Тя се чувстваше като безчувствена, лицемерна кучка. Кой да предполага, че Ноъл пази такава ужасна тайна? А тя си мислеше, че той просто иска да ѝ се подиграе. — Някога успявал ли си да поговориш с него на сеансите?

Ноъл завъртя в ръцете си солничката във форма на жаба.

— Не. Но не спирам да опитвам. Разговарям много с него в гробищата. Това като че ли ми помага.

Лицето на Ариа се сгърчи.

— Опитах се да направя същото с Али, но винаги се чувствам много странно. Сякаш разговарям със себе си.

— Не мисля така — възрази Ноъл. — Според мен тя те чува.

На горния етаж изръмжа прахосмукачка и таванът над главите им затрепери. Ариа и Ноъл застинаха за миг, заслушани. Пронизващите му зелени очи срещнаха нейните.

— Ще запазиш ли това в тайна? Ти май си единственият човек, който го знае.

— Разбира се — отвърна бързо Ариа, без да сваля очи от него. Като че ли той въобще не изглеждаше притеснен от това, че го беше накарала да излее душата си.

Когато най-после наведе очи, Ариа осъзна, че ръката ѝ все още докосваше неговата. Тя бързо се отдръпна, чувстваше се ужасно объркана. Ноъл продължаваше да я гледа. Сърцето ѝ заби лудо. Тя нервно завъртя сребърното синджирче на врата си. Ноъл се наведе към нея, все по-близо и по-близо, докато тя не усети дъха му на шията си. Той ухаеше на черен карамел, един от любимите бонбони на Ариа. Тя затаи дъх в очакване.

Но тогава, сякаш изведнъж пробудил се от дълбок сън, Ноъл се дръпна назад, грабна чашата си от масата и се изправи.

— Ще ида да потърся Майк. До скоро.

Махна ѝ с ръка и излезе в коридора. Ариа притисна студената си чаша към челото. За миг си беше помислила, че Ноъл ще я целуне. И за нейна огромна изненада, тя донякъде го беше очаквала с нетърпение.

14.

ДОРИ ДОБРИТЕ МОМИЧЕТА СИ ИМАТ ТАЙНИ

Същата сряда вечерта Емили прекосяваше полето зад къщата на Люси, понесла в ръка кофа с вода за животните в хамбара. Вятърът я брулеше по лицето и караше очите ѝ да сълзят. Две къщи в далечината вече бяха запалили фенерите над входните си врати, а по калната пътека се влачеше един кон, впрегнат в двуколка. Закаченият на задната ѝ дъска светлоотражателен триъгълен знак блестеше.

— Благодаря — извика Люси, която бързаше да я настигне. Тя също носеше кофа с вода. — След това остава само да почистим подовете в къщата на Мери за сватбената церемония в събота.

— Добре — каза Емили. Тя не посмя да попита защо Мери ще се жени вкъщи, а не в църквата. Това сигурно беше поредната амишка традиция, която би трябвало да знае.

Денят им беше ужасно зает — работата във фермата започваше рано сутрин, след това прекараха няколко часа в единствената стая на училището, където четяха пасажии от Библията и помагаха на малките деца да научат азбуката, а после помагаха на майката на Люси да приготви вечерята. Господин и госпожа Зуук, родителите на Люси, изглеждаха като типични амиши от „Нешънъл джиографик“ — бащата имаше дълга, рошава, посивяла брада без мустаци и носеше черна шапка, а лицето на майка ѝ беше строго и без грим, и тя почти не се усмихваше. Въпреки това те изглеждаха много мили и грижовни — и въобще не заподозряха, че Емили се преструва. А и дори да я бяха усетили, не го показаха с нищо. Но въпреки всичката работа, която ѝ се струпва на главата, Емили не спираше да търси навсякъде следи за присъствието на Али. Но никой в къщата не спомена име, което дори малко да наподобява Алисън, нито пък говореха за някакво изчезнало момиче от Роузууд.

Много вероятно беше А. просто да е отворил картата на Щатите и да е избрал кое да е място, където да изпрати Емили, нетърпелив да я отдалечи от Роузууд. И Емили се беше вързала. Сутринта беше опитала да включи телефона си, за да провери дали няма нови съобщения от А., но батерията се оказа изтощена. Билетът ѝ за връщане беше за петък следобед, но тя обмисляше да си тръгне порано. Какъв беше смисълът да стои тук, след като нямаше да намери никакви отговори?

Но голяма част от Емили отказваше да повярва, че А. наистина беше зъл. Той им беше подхвърлил всякакви улики — може би те просто не бяха сглобили пъзела както трябва. Какво още им беше казал, което да сочи към евентуалното сегашно местонахождение на Али... или пък към това къде се е намирала през цялото време? Докато Емили стоеше на портата и студеният вятър се провираше под якичката ѝ, тя забеляза тъмнокосо момиче, носещо кофа с вода към хамбара от другата страна на полето. От това разстояние момичето страшно много ѝ заприлича на Джена Кавана.

Джена. Възможно ли е тя да знае отговорите? А. беше изпратил една стара снимка на Джена, Али и гърба на непознато русокосо момиче — вероятно Наоми Циглър, — които стояха заедно в двора на Али. *Едно от тези неща не е на мястото си,* гласеше придружаващото я съобщение. *Намери го бързо или...* Освен това А. беше подсказал на Емили, че Джена и Джейсън Дилорентис се карат пред прозореца на Джена. Емили ги беше видяла със собствените си очи, въпреки че нямаше представа каква е причината за караницата. Защо А. ѝ показваше тези неща? Защо му е да казва, че на Джена не ѝ е там мястото? Или просто искаше да подсказе, че Джена и Али са били много по-близки, отколкото са смятали всички? Джена и Али се бяха наговорили да се отърват завинаги от Тоби; може би Али е доверила на Джена, че възнамерява да избяга. Може би Джена дори ѝ е помогнала.

Емили и Люси слязоха по стълбите и тръгнаха през полето към къщата на Мери. На чакълестия път беше спряна една двуколка, наблизко се забелязваха засипани със сняг старомодна люлка и една автомобилна гума, завързана за въже, която се полюляваше на дървото до портата. Преди да се доближат до къщата, Люси изгледа продължително Емили.

— Между другото, много благодаря за всичко. Страшно ми помогна.

— Няма проблем — отвърна Емили.

Люси се облегна на оградата до портата, сякаш искаше да ѝ каже още нещо. Гърлото ѝ издаде странен звук, когато преглътна, а очите ѝ изглеждаха още по-зелени на фона на залязващото слънце.

— Всъщност защо си дошла?

Сърцето на Емили замря. От къщата се разнесе трополене.

— К-какво имаш предвид? — заекна тя. Дали Люси не я беше разкрила?

— Опитвам се да го разбера. Какво правиш всъщност?

— Правя?

— Очевидно си изпратена тук, защото сме доста по-традиционна общност. — Люси приглади с длани дългото си вълнено палто и приседна на стълбите пред дървената порта. — Пак се опитват да те върнат на пътя на добродетелта, нали? Предполагам, че нещо ти се е случило. Ако трябва да се отървеш от някакъв товар, можеш да ми кажеш. Ще си мълча.

Въпреки ужасния студ, дланите на Емили започнаха да се потят. В съзнанието ѝ се появи спалнята на Айзък. Тя примигна при мисълта за тях двамата, голи под завивките, смеещи се. Като че ли това се беше случило ужасно отдавна, с някой друг човек. През целия си живот беше смятала, че първия път, когато прави секс, ще бъде специален и пълноценен, нещо, което ще помни до края на живота си. Вместо това той се оказа една ужасна грешка.

— Заради едно момче — призна си тя.

— Знаех си, че ще се окаже нещо такова. — Люси потупа стъпалото до себе си. — Искаш ли да поговорим?

Емили не сваляше поглед от лицето ѝ. Люси изглеждаше искрена, не я съдеше или поучаваше. Тя седна до нея.

— Мислех, че сме влюбени. В началото беше страшно. Но после...

— Какво се случи? — попита Люси.

— Просто не се получи. — Очите на Емили се насълзиха. — Той наистина изобщо не ме познаваше. А аз не познавах него.

— Родителите ти не го одобриха? — обади се Люси и примигна с дългите си мигли.

Емили изсумтя саркастично.

— Не, всъщност *неговите* не ме одобриха. — Дори не се наложи да излъже за това.

Люси загриза един от ниско подрязаните си, сърповидни нокти. Вратата на къщата се отвори и една по-възрастна жена със сериозно лице си подаде главата навън, намръщи им се и отново се шмугна в къщата. Разнесе се лимонената миризма на препарат за чистене. Жените вътре разговаряха на пенсилвански холандски, който много приличаше на немски.

— И аз се намирам в почти подобно положение — прошепна Люси.

Емили вдигна глава, заинтригувана. В съзнанието ѝ изкристализира един образ.

— Да не е момчето, което видях да бяга от къщата ти онзи ден?

Люси плъзна поглед встрани. По стълбите се изкачиха две по-възрастни амишки, усмигнаха им се учтиво и влязоха в къщата. След като се магнаха, Емили докосна ръката на Люси.

— Няма да кажа нищо. Обещавам.

— Той живее в Хърши — почти прошепна Люси. — Запознахме се, когато купувах платове за майка ми. Родителите ми ще ме убият, ако разберат, че съм разговаряла с него.

— Защо?

— Защото е *англичанин*. — Люси произнесе думата почти без глас. Амишите използваха думата *англичанин* за обикновените, модерни хора. — Пък и нали вече изгубиха една дъщеря. Не могат да изгубят и мен.

Емили наблюдаваше лицето на Люси, опитвайки се да разбере какво има предвид. Очите на Люси бяха вперени в замръзналото езеро от другата страна на улицата. По брега щъкаха две патици и крякаха раздражено. Когато отново се обърна към Емили, устните ѝ трепереха.

— Вчера ме попита къде е сестра ми Лий. Тя избяга по време на *rumspringa*.

Емили кимна с глава. Според статиите в Уикипедия, *rumspringa* беше времето, когато амишките тийнейджъри могат да напуснат домовете си, за да преживеят всичко онова, което Емили приемаше за даденост, като носенето на нормални дрехи, работата и карането на коли. След известно време трябваше да изберат дали да се върнат към

амишката вяра, или да останат навън завинаги. Тя беше повече от сигурна, че онези, които избраха да не бъдат амиши, повече никога не виждаха семействата си.

— И... ами, тя повече не се върна — призна Люси. — Както получавахме писма, в които обясняваше какво прави, така те изведнъж спряха. Никакви писма. Нито дума от нея. Тя просто... изчезна.

Емили притисна длани към твърдите, излъскани дъски на стълбите.

— Какво й се е случило?

Люси сви рамене.

— Не знам. Тя имаше приятел, който беше от нашата общност. Излизаха в продължение на години, от тринайсетгодишни, но аз винаги съм си мислила, че в него има нещо странно. Той просто изглеждаше... добре де, определено не беше за нея. Бях много щастлива, когато след *rumspringa* той реши да напусне общността ни. Но той искаше Лий да тръгне с него — всъщност я умоляваше. Ала тя винаги му отказваше. — Люси отчупи парченце замръзнала кал от ботуша си. — Родителите ми решиха, че Лий е загинала при катастрофа или от болест. Но аз винаги съм се чудела... — Тя се изправи и тръсна глава. — Непрекъснато се караха. Понякога много жестоко.

Вятърът изтръгна кичур коса от кока на Люси. Емили потрепери.

— Дори се обадохме на полицията. Търсиха я, но не намериха нищо. Казаха ни, че хората непрекъснато бягат и че нищо не можем да направим. Дори наехме частен детектив — решихме, че може да е избягала надалеч и да не иска да има нищо общо с нас. Поне щяхме да знаем, че е жива. Дълго време смятахме, че Лий се крие някъде, но накрая родителите ми просто се предадоха. Казаха, че спират търсенето. Само аз още не съм изгубила надежда.

— Разбирам — прошепна Емили. — И аз изгубих някого. Но хората се връщат. Стават чудеса.

Люси извърна глава и се загледа в големия цилиндричен силос.

— Изминаха почти четири години, откакто тя си тръгна. Може би родителите ми са прави. Може би Лий наистина я няма.

— Не трябва да се отказваш! — извика Емили. — Не е минало кой знае колко време!

До портата дотича селско куче е кафява козина на петна и без каишка, подуши ръката на Люси и се излегна в краката ѝ.

— Предполагам, че всичко е възможно — отвърна замислено Люси. — Може би просто постъпвам глупаво. Има момент, в който надеждата трябва да се поддържа жива и момент, в който всичко трябва да се забрави. — Тя махна с ръка към пътя, който водеше към малкото гробище зад църквата. — Сложили сме ѝ надгробен камък. Направихме ѝ погребение и всичко останало. Но оттогава не съм стъпвала там.

По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Брадичката ѝ затрепери и от гърлото ѝ се разнесе слабо писукане. Кучето я погледна разтревожено. Емили постави ръка на гърба ѝ.

— Всичко е наред.

Люси кимна.

— Толкова е трудно. — Тя вдигна глава. Върхът на носа ѝ беше яркочервен. Тя се усмихна тъжно на Емили. — Пастор Адам винаги ме кара да говоря за това с хората. Днес за пръв път признах на глас, че е възможно Лий да е мъртва. Досега все не исках да го приема.

Емили усети буца в гърлото си. Тя също не искаше Люси да го приема — искаше да вярва по същия начин, както тя вярваше за Али. Но този път Емили можеше да погледне по-реалистично на нещата, защото не познаваше лично Лий, защото тя не беше Али. Хората, които изчезват, обикновено не се прибират у дома. Родителите на Люси сигурно бяха прави, че Лий е мъртва.

На хоризонта се появи една-единствена ярка звезда. Още от малка, щом видеше първата вечерна звезда, Емили казваше стихчето „Гори, ярка Звездице“ и си пожелаваше нещо. След изчезването на Али единствените ѝ желания бяха тя да се върне жива и здрава. Но ако Емили можеше да погледне обективно на живота си така, както приемаше семейството на Люси, до какъв извод щеше да стигне? Дали и тя просто не постъпваше глупаво? Може би лекарите бяха прави — може би момичето в гората просто беше родено от въображението ѝ? Може би и Уайлдън не лъжеше и в полицейското управление наистина имаше резултати от ДНК-тестовете, които наистина съвпадаха с Алините. Може би Емили фанатично вярваше, че Али е жива и затова изопачаваше всички факти така, че да го доказват. А сега беше дошла чак дотук, в търсене на следа, която може би дори не съществуваше.

Преди няколко минути през главата ѝ дори мина мисълта, че сладката невинна Джена Кавана може да е помогнала в отвличането на Али от Роузууд. Може би просто трябваше да забрави всичко, както бяха постъпили с Лий Люси и семейството ѝ. Може ли това беше единственият начин животът ѝ да продължи.

От вътрешността на къщата се разнесе тракащ звук от удряне на тенджерата в пода. После се чува още трясъци от чупене на чинии. Някаква жена нададе вой, наподобяващ мучене на крава. Емили погледна към Люси, опитвайки се да сдържи смеха си. Внезапно и двете момичета се разкикотиха лудо. Същата жена отново подаде сериозната си физиономия през вратата и ги изгледа. Това ги накара да избухнат в още по-силен смях.

Емили протегна ръка и докосна Люси с топлота и признателност. В една паралелна, амишка вселена, двете сигурно щяха да бъдат много добри приятелки.

— Благодаря ти — каза Емили.

Люси я изгледа изненадано.

— За какво?

Нямаше как да ѝ го обясни. А. може и да беше изпратил Емили в амишката общност да търси Али, но онова, което тя намери тук, беше вътрешен мир.

15. ПРИЯТЕЛИ ВЪВ ФЕЙСБУК

Спенсър и Андрю седяха, щастливо притиснати един към друг, на дивана в ремонтирания сутерен на къщата на семейство Хейстингс и прехвърляха каналите по телевизора. Отношенията ѝ с Андрю се бяха върнали в нормалното си русло — дори се развиваха още по-добре и караницата от предишната седмица отдавна беше забравена. Непрекъснато си разменяха флиртуващи съобщения в Туитър, а когато Андрю дойде у тях, ѝ поднесе кутийка с подарък от „Джей Крю“. Вътре имаше чисто нов бял кашмирен пуловер с V-образно деколте, точно копие на любимия пуловер на Спенсър, който беше съсипан при пожара. Когато в понеделник разговаряха по телефона, тя му беше споменала за това. Той дори беше улучил точния ѝ размер.

Тя се спрѝ на СиЕнЕн, които бяха преминали от икономическите новини към новините от последния час. Говореха за нещо, което съвсем не беше скорошно. „В очакване на доказателство“, гласяха титрите. На екрана се виждаше кадър от „Стийм“, дневния кафе-бар на „Роузууд дей“. Снимката сигурно беше направена няколко часа по-рано, защото на дъската за дневното меню пишеше:

СПЕЦИАЛИТЕТ ЗА СРЯДА: СЛАДОЛЕДЕНА ТОРТА С ЛЕШНИЦИ

Пред бара се беше наредила опашка от ученици, облечени със сини сака, които искаха да си вземат кафе или горещ шоколад. Кирстен Кълън разговаряше с Джеймс Фрийд. Джена Кавана се суетеше край вратата, а кучето водач беше изплезило език. В ъгъла Спенсър забеляза бъдещата доведена сестра на Хана, Кейт Рандъл, заедно с Наоми Циглър и Райли Улфи. Хана не беше с тях; Спенсър беше чула, че тя внезапно е заминала за Сингапур. Емили също я нямаше, беше отишла

в Бостън. Стори ѝ се странно, че Емили беше пропусната — нали всъщност тя настоя полицията да търси Али — но от друга страна така беше по-добре.

— Резултатите от ДНК анализа на тялото, намерено в задния двор на семейство Дилорентис, ще станат известни всеки момент — разнесе се гласът на репортера. — Нека да проследим реакцията на някогашните съученици на Алисън.

Спенсър побърза да смени канала. Последното нещо, което искаше да чуе, беше как някакви момичета, които въобще не познаваха Али, бърборят за това каква ужасна трагедия е случилото се. Андрю стисна успокоително ръката ѝ и поклати глава.

На екрана се появи лицето на Ариа. Репортерите я преследваха, докато тя се отдалечаваше на бегот от хондата на баща си, която беше спряла пред „Роузууд дей“.

— Госпожице Монтгомъри! Дали някой не е запалил пожара, за да прикрие важни улики? — разнесе се нечий глас. Ариа продължи да бяга, без да му отговори. На екрана се появи надпис: „Какво ли крие тази малка лъжкия?“.

— Леле! — Лицето на Андрю почервения. — Настина трябва да престанат с това.

Спенсър разтърка слепоочията си. Поне Ариа не твърдеше, че са видели Али. Но в този миг се сети за есемесите, които беше получила от нея по-рано същия ден — че духът на Али може би се опитва да се свърже с тях, за да им каже нещо важно за нощта, когато е била убита. Спенсър не вярваше на тези глупости, но думите на Ариа ѝ напомниха за нещо, което Иън каза в деня, когато се появи на задната ѝ веранда. *Ами ако ти кажа, че има нещо, което не знаеш?*, ѝ беше прошепнал той. *Има една тайна, която ще преобърне живота ни с главата надолу.* Иън грешеше, като мислеше, че Джейсън и Уайлдън са въввлечени в убийството на Али, но тя продължаваше да вярва, че наистина съществува нещо, което никой от тях не разбираше.

Алармата на часовника на Андрю се включи и той се изправи.

— Комитетът по организирането на бала за Свети Валентин зове. — Той изпъшка. Наведе се напред и я целуна по бузата, след което я стисна за ръката. — Добре ли си?

Спенсър не го погледна.

— Така мисля.

Той наведе още повече главата си в очакване.

— Сигурна ли си?

Спенсър сви и разгъна юмруците си. Беше безсмислено да го крие; Андрю имаше свръхестествената способност да познава кога нещо я притеснява.

— Открих някои много странни неща за родителите ми — избъбри тя. — Оказа се, че майка ми дълго време е крила от мен тайната за това как са се запознали с баща ми. Кое то ме кара да се питам дали не крие и други неща. — *Като например защо не иска въобще да споменавам за нощта, когато изчезна Али*, едва не изтърси тя.

Андрю сбърчи нос.

— Защо просто не поговориш с нея за това?

Спенсър изчетка една въображаема нишка от лилавия си кашмирен пуловер.

— Защото, изглежда, е забранена тема.

Андрю отново седна на дивана.

— Виж. Последния път, когато имаше някакви подозрения за семейството си, ти реши да действаш зад гърба им... и накрая изгоря. Каквото и да те притеснява, питай открито. В противен случай може да стигнеш до погрешни изводи.

Спенсър кимна. Андрю я целуна, обу старите си, очукани половинки, навлече вълненото си палто и излезе. Тя го проследи с поглед как се отдалечава по пътеката и въздъхна. Може би беше прав. Душенето наоколо нямаше да ѝ донесе нищо хубаво.

Беше стигнала до средата на стълбището към втория етаж, когато чу шепот в кухнята. Изпълнена с любопитство, тя се спря и напрегна слуха си.

— Искам да си мълчиш за това — изсъска майка ѝ. — Много е важно. Ще успееш ли този път?

— *Да!* — отвърна отбранително Мелиса.

След това двете излязоха през задната врата. Спенсър стоеше без да мърда, тишината звънтеше в ушите ѝ. Щом Мелиса твърдеше, че не е в добри отношения с майка им, защо двете продължаваха да си споделят тайни? Тя отново се замисли върху думите на майка си от предишния ден — за тайната, която дори Мелиса не знаела. Спенсър все още не можеше да повярва, че тя е била студентка по право в Йейл.

Когато чу вратата на гаража да издрънчава и мерцедесът да излиза навън, тя внезапно реши, че се нуждае от доказателство.

Врътна се рязко на стълбите и влезе в тъмния, миришещ на пури кабинет на баща ѝ. Първия път, когато влезе тук, тя записа целия му хард диск и откри банковата сметка, която доведе до цялата тази каша с Оливия. Сега започна да оглежда рафтовете с книги, които съдържаха правни томове, първо издание на различни книги на Хемингуей, пластмасови табели, на които бяха отпечатани поздравления за спечелването на еди-кое си дело... Изведнъж в горния десен ъгъл забеляза пъхнат един червен том. Отстрани на корицата пишеше АЛБУМ НА ПЪРВИ КУРС, ЙЕЙЛ.

Тя тихичко придърпа стола на баща си към рафтовете, покатери се върху меката седалка и сграбчи книгата. Когато я отвори, отвътре се разнесе миризма на плесен. Падна и една стара снимка и се плъзна върху полирания под. Тя се наведе и я вдигна. Това беше малка квадратна фотография от полароид, на която бременна руса жена стоеше пред красива тухлена сграда. Лицето на жената беше размазано. Не беше майката на Спенсър, но ѝ изглеждаше позната. Тя обърна снимката. На гърба беше написана датата втори юни, преди повече от седемнайсет години. Възможно ли е това да бе Оливия, сурогатната майка на Спенсър? Тя беше родена през април, но може би Оливия не си беше възвърнала веднага формата след раждането.

Пъхна обратно снимката и започна да разглежда фотографиите на студентите по право. Веднага намери баща си. Той изглеждаше почти по същия начин, както сега, само лицето му нямаше толкова много бръчки и косата му беше по-гъста и по-дълга. Спенсър си пое дълбоко дъх и отвори годишника на буквата М, проверявайки за Макадъм, моминското име на майка ѝ. Намери я почти веднага, със същата права руса коса, подстригана до брадичката, и широка, ослепителна усмивка. Върху снимката ѝ се забелязваше избеляла кръгла следа от оставена чаша за кафе, сякаш бащата на Спенсър беше отворил годишника на тази страница и в продължение на часове беше гледал майка ѝ.

Значи беше вярно — тя наистина е била студентка в Йейл.

Спенсър започна безцелно да прелиства страниците. Първокурсниците се усмихваха толкова ентузиазно, все още нямаха никаква представа какво ще бъде в университета. Изведнъж

нещо в ума ѝ прецфрака. Тя прочете още веднъж името на един студент, след това огледа снимката му. От нея я гледаше млад мъж със светла коса и зловещо познат закривен, голям нос. Али често обичаше да казва, че ако беше наследила носа му, щеше веднага да отиде при пластичен хирург и да го оправи.

Пред очите на Спенсър заплуваха петна. Това сигурно беше поредната халюцинация. Тя отново провери името на студента. И после още веднъж. *Кенет Дилорентис*. Това беше бащата на Али. *Бийп!*

Албумът падна от ръцете ѝ. Телефонът, който лежеше в джоба на жилетката ѝ, завибрира. Усетила внезапно, че някой я наблюдава, Спенсър погледна навън през прозореца на бащиния ѝ кабинет. Дали ѝ се беше счуло или някой наистина се изсмя? Онова зад оградата човек ли беше? Тя отвори телефона си с разтуптяно сърце.

Струва ти се невероятно, а? Защо не прегледаш отново диска на баща си... започни с Дж. Няма да повярваш какво има там.

А.

16.

И КРАЛИЦИТЕ ИМАТ КРАКА

Хана и Айрис седяха в кафенето на „Убежището в Адисън-Стивънс“. На масата пред тях имаше две кафета лате, домашно приготвен йогурт и чаши с прясно изцеден плодов сок. Определено бяха заели най-добрата маса — не само беше далеч от стаята на сестрите, но им осигуряваше и прекрасен изглед през прозореца към готиния градинар, който енергично разчистваше снега от алеята, облечен в плътно прилепнала термо риза с дълги ръкави.

Айрис смушка Хана.

— О, Боже! Тара яде бубенки!

Хана се обърна. Тара, която седеше заедно с Алексис и Руби на същата маса, както и предишния път, пхна една черничева бубонка в устата си.

— *Пфу!* — възкликнаха в един глас Хана и Айрис. Незнайно по каква причина тук бубонките се наричаха „бубенки“ и яденето им се смяташе за голяма издънка.

Тара спря да се храни и им се усмихна.

— Здравсти, Хана! На кое викаш *пфу*?

— На теб — ухили се Айрис.

Усмивката на Тара се изпари. По бузите ѝ бавно се прокрадна червенина. Тя се обърна към Хана с отмъстително изражение на лицето. Хана се извърна настрани, преструвайки се, че не я забелязва. Тогавя Айрис се изправи и хвърли йогурта си в кошчето за боклук.

— Хайде, Хан. Трябва да ти покажа нещо. — Тя я сграбчи за ръката.

— Къде отивате? — извика Тара, но двете момичета не ѝ обърнаха внимание.

Щом излязоха от кафенето, Айрис изсумтя презрително и двете тръгнаха по дългия коридор към стаите на пациентите.

— Видя ли ѝ обувките? Твърди, че са „Тори Бърч“, но на мен ми приличат повече на китайски ментета. — Хана се изсмя, но изведнъж я

жегна чувство за вина. — Тара беше първото момиче, което я заговори тук. Много важно. Все пак тя не беше виновна, че Тара е толкова смотана.

Освен това Айрис ѝ беше помогнала да остане и в „Убежището в Адисън-Стивънс“ — или просто „Убежището“, както го наричаха всички — все така *великолепна*. Тя беше показала на Хана фитнеса и спа салона, а предишната вечер двечките откъгнаха разни тоници, скръбове и млечни маски за лице от салона и си устройоха козметична вечер. На сутринта Хана се събуди в копринените си чаршафи в отлична форма, толкова отпочинала, както не се беше чувствала от години, а краката ѝ вече изглеждаха по-слаби заради органичните плодове и зеленчуци, с които се хранеше.

Хана и Айрис веднага си допаднаха и прекарваха часове в стаята си, разговаряйки. Айрис веднага си призна, че е в клиниката заради проблеми с храненето — „единствената приемлива причина да си тук“, добави тя. Хана побърза да добави, че е тук заради същия проблем — което донякъде си беше истина. Айрис беше изпратена за пръв път в „Убежището“ в седми клас. Цяла седмица не беше сложила ни една хапка в устата си. Излязла тъкмо навреме за лятната ваканция — *точно по времето, когато Али изчезна*, не можа да не отбележи Хана, — но майката на Айрис я накара да се върне в началото на октомври, когато отново започнала да губи тегло. „Убежището“ не беше единствената болница, която Айрис беше посещавала, но тя твърдеше, че тук ѝ харесва най-много.

Щом разбра, че Айрис също има проблеми с храненето, Хана веднага се успокои. Почувства се на сигурно място в стаята си и вече не се опитваше да крие хранителния си дневник, който започна да води още от лятото на седми клас, и в който записваше ежедневно изконсумираните калории. Нито пък се стресна, когато Айрис я хвана да опитва да се вмъкне в дънките си от осми клас, които беше донесла с единствената цел да ги използва за мерило дали отслабва, или наддава. Оказа се, че в гардеробчето на Айрис също има чифт такива тесни дънки.

Каквото и да беше имал предвид А., изпрацайки я тук, резултатът беше напълно противоположен. Което доведе до напълно нова теория: може би А. беше на страната на Хана. Може би я беше

изпратил тук, за да я отдалечи от хаоса на Роузууд, за да я предпази от човека, запалил пожара.

Сега Хана вървеше с Айрис по минзухарено жълтия коридор към една малка врата с табела АВАРИЕН ИЗХОД. Айрис сбърчи вежди, допря показалец до устните си и започна да натиска цифрите на малката клавиатура, монтирана вляво от дръжката. Лостчето се дръпна и вратата се отвори. На края на металната стълба се намираше малка, уютна стаичка, достатъчно голяма, за да побере две удобни кресла. Стените ѝ бяха покрити с графити, впечатляващи скици на човешки лица, големи издължени дървета, два карикатурни бухала и хиляди послания и имена. На перваза на прозореца имаше снопче контрабандно внесени списания „Пийпъл“ и „Ю Ес Уийкли“.

— Леле! — ахна Хана.

— Това е тайното ми скривалище — каза Айрис, разпервайки ръце като цирково конференсие. — В този момент съм единствената, която знае комбинацията за отварянето на вратата. Повечето хора от персонала нямат представа, а онези, които я знаят, просто ме оставят да си правя каквото си искам. — Тя взе един брой на „Пийпъл“. Както обикновено, на корицата беше Анджелина Джоли. — Имам човек, който тайно ми ги внася. Тотално съм пристрастена към тях. В нощното ми шкафче има още няколко броя. Можеш да ги четеш, стига да си мълчиш за тях.

— Естествено — отвърна Хана и се ухили. — Благодаря.

Айрис махна с ръка към рисунките по стената.

— Всички те са направени от бивши пациентки. Не са ли страхотни?

Хана кимна утвърдително, въпреки че докато четеше имената, усети как я побиват тръпки. *Айлийн. Стеф. Джени.* Защо ли са били лук? От какво са боледували — от хранителни разстройства или СДВХ^[1], по-безобидните причини за идването в „Убежището“, или от нещо много по-сериозно? В гимназията братът на Али, Джейсън, очевидно беше прекарал известно време в подобна клиника. Името му се срещаше много често в дневника, който Емили беше открила в стар кабинет по време на партито в „Радли“.

Странно, че Али никога не беше споделяла тази тайна с тях. Хана се сещаше сама за един път, когато Али може би беше споменала за психичните проблеми с Джейсън. В началото на седми клас, в един

неделен следобед, Хана и Али се опитваха да си изберат подходящи дрехи за следващия ден. Докато Али събуваше джинсите си, телефонът ѝ иззвъня. Тя го отвори, но не каза нищо. Сви устни и лицето ѝ леко пребледня. Хана чу дрезгав, зловещ смях през слушалката.

— За последен път ти казвам да престанеш, смотаняко! — изкрещя Али и затвори.

— Кой беше? — прошепна Хана.

— Тъпият ми брат — промърмори Али.

Тя не каза нищо повече. Но сега Хана беше повече от сигурна, че Джейсън се е обаждал от „Радли“ — в регистрационния дневник, който Емили беше открила, се виждаше, че той беше посещавал клиниката всеки уикенд за по няколко часа. Може би се беше обаждал оттам, за да плаши Али. *Боклук!*

Айрис седна в едно от креслата, а Хана се настани в другото. Те се възряха безмълвно в дракулките и имената по стената. *Хелена. Беки. Линдзи.*

— Чудя се къде ли са сега — рече тихо Хана.

— Кой знае — отвърна Айрис и среса с пръсти русата си до бяло коса. — Въпреки че се носи мълвата за някаква пациентка, която трябвало да влезе тук за две седмици, но родителите ѝ забравили за нея. Още била тук... в *мазето*.

Хана изсумтя.

— Това са глупости.

— Да, сигурно. Но човек никога не знае.

Айрис бръкна под дунапренената възглавничка и извади един малък фотоапарат за еднократна употреба, опакован в зелена хартия.

— И това вкарах отвън. Искаш ли да се снимаме заедно?

Хана се поколеба — последното нещо, от което имаше нужда, беше доказателство, че е била в психиатрична клиника.

— Така или иначе няма да успееш да я проявиш — каза предпазливо тя.

— Искам да я изпратя на баща ми. — Айрис наведе глава. — Не че въобще ще отвори писмото ми. — Долната ѝ устна започна да трепери. — Някога бяхме много близки, но след това той стана администратор в една глупава болница. Вече няма време за мен. И след като съм тук... — Тя потръпна. — Вече не съществувам за него.

— Моят баща е същият — въздъхна Хана, изненадана, че и по това си приличат. — Преди можех да разговарям с него за всичко, но след това той се изнесе и си намери нова приятелка, Изабел. Сега те живеят в моята къща — заедно с идеалната дъщеря на Изабел, Кейт. — Пръстите ѝ се сгърчиха. — Кейт прави абсолютно всичко както трябва. Баща ми е тотално обсебен от нея.

— Не мога да повярвам, че баща ти ще харесва някой друг повече от теб. — Айрис звучеше ужасена.

— Благодаря — отвърна Хана с благодарност, гледайки през малката капандура на покрива към празните тенис кортове зад сградата. Дълго време тя смяташе, че баща ѝ вече не я обича толкова много, защото не е красива и идеална. Но Айрис беше идеална... а баща ѝ се отнасяше ужасно с нея. Може би не дъщерите бяха проблем, а бащите.

Вбесена, тя грабна фотоапарата от Айрис и протегна ръка, приготвяйки се да ги снима.

— Дай да покажем на всички мазни бащи по един красив среден пръст!

— Готово — отвърна Айрис и след като преброиха до три, двете показаха среден пръст пред обектива. Хана натисна бутона.

— Страхотно. — Айрис превъртя лентата и пхна фотоапарата в чантата си.

Хана се плъзна по облегалката на креслото и се настани до Айрис. Двете бяха достатъчно слаби, за да се поберат на седалката. Стаята леко ухаеше на канела и нагрятото от слънцето дърво.

— А как успя да откриеш това място?

— Кортни ми даде кода — отвърна Айрис, събувайки морскосините си пантофки.

Хана загриза нокътя на палеца си. Единственото нещо в Айрис, което я дразнеше, беше че тя непрекъснато говореше за предишната си съквартирантка Кортни, която очевидно е била грандамата на „Убежището“. Предишния ден Айрис беше разказала дванайсет различни истории за тази кучка Кортни — не че Хана ги беше броила, де.

— Кога си тръгна тя? — попита Хана колкото се може равнодушно.

Тъглчетата на устата на Айрис увиснаха надолу.

— Май беше ноември? Не помня. — Тя протегна ръка към металната чаша и измъкна един син маркер.

— Какво се е случило с нея? Нормална ли е вече?

Айрис свали капачето на маркера и започна да драска по стената.

— Кой знае. Откакто си тръгна, не съм разговаряла с нея.

Хана потисна триумфиращата си усмивка.

— Защо не?

Айрис сви рамене и продължи разсеяно да си драска.

— Излъга ме защо са я довели тук. Каза, че има лека депресия, а се оказа, че е доста по-зле. Но аз го научих чак след това. В главата ѝ беше същата каша, като на всички останали пациенти.

Вятърът блъскаше по прозорците. Хана се престори, че кашля, скривайки виновното изражение на лицето си. Тя също не беше напълно откровена за причината да я доведат тук — не беше споменала нищо за Али, А. или Мона.

Айрис свали ръката си и разкри какво е рисувала на стената. Това беше един старомоден кладенец на желанията с покривче и манизела. Хана започна да мига учестено, зашеметена. Ръцете ѝ настръхнаха. Кладенецът ѝ изглеждаше зловецко познат... и това определено не беше съвпадение.

— Защо рисува точно това? — прошепна тя.

Айрис се спря за миг смутена. Тя нервно започна да върти капачето на маркера. Сърцето на Хана биеше все по-бързо и по-бързо. Най-накрая Айрис показа към чантата на Хана.

— Днес беше оставила чантата си отворена на бюрото. Нямах намерение да ровя вътре, но това късче плат стоеше най-отгоре. Какво всъщност представлява то?

Хана погледна чантата си и въздъхна с облекчение. Но *разбира се* — тя мъкнеше навсякъде със себе си знаменцето на Али и никога не го изпускаше от поглед, сякаш то беше диамантът „Хоуп“.

Тя докосна тъканта с пръсти. Рисунката на кладенеца беше най-отгоре и се виждаше ясно. До нея беше нарисуван странен символ, който Хана не можеше да разгадае — приличаше на буква, затворена в кръг и зачеркната отгоре, като знак „паркирането забранено“. Вместо буквата Р в кръга имаше изкривено *I...* или *J*. За Джейсън. Достъпът за Джейсън — забранен. Тя потръпна. Всеки път, когато погледнеше към знаменцето на Али, усещаше присъствието ѝ наблизо, сякаш я

наблюдаваше. За миг дори си помисли, че долавя аромата на любимия ѝ ванилов сапун.

Хана усети погледа на Айрис върху себе си — тя очакваше отговор. *Не ѝ казвай*, разнесе се предупреждаващ глас в главата ѝ. *Ако ѝ кажеш истината, тя ще реши, че си куку.*

— От една игра в училище е — чу се тя да произнеса равнодушно. — Пазя го заради една приятелка, Алисън. — Тя дръпна ципа на чантата си и я пъкна под стола.

Айрис погледна към часовника си и изстена.

— По дяволите. Трябва да вървя на терапия. *Толкова* е отегчително. — Тя изпъкна краката си и се изправи.

Хана също стана. Двете момичета се спуснаха по стълбата, излязоха през тайната врата и се разделиха. Нервите на Хана все още бяха опънати заради рисунката на стената. Имаше нужда да изпие един валиум и да полегне. Само ако можеше да се обади на Майк; толкова копнееше да чуе гласа му, дори похотливите му подмятания. Правилото за никакви обаждания беше отвратително.

Докато отключваше вратата на стаята си, някой се изкашля зад гърба ѝ. Тара пристъпваше от крак на крак и нервно прокарваше език по скобите на зъбите си.

— О! — Стомахът ѝ се сви. — Здравсти.

Тара подпря ръце на едрите си хълбоци.

— Значи двете с Айрис сте съквартирантки, така ли? — изфъфли тя.

— Да — отвърна тихо Хана. Двете бяха заедно, когато Айрис ѝ се беше представила. Освен това имената им бяха написани с блестящо златисто мастило на вратата.

— Значи си разбрала за нея?

Хана завъртя ключа в ключалката и чу изщракването на патрона.

— Какво толкова има да се знае?

Тара пъкна ръце в джобовете на хавлиения си суичър.

— Айрис е освидетелствана луда. Затова е тук. Така че не прави нищо, с което да я ядосаш. Казвам ти го като на приятелка.

Хана я изгледа изпитателно. Заливаха я горещи и студени вълни. После рязко отвори вратата.

— Тара, ние *не* сме приятелки. — Влезе вътре и силно затръшна вратата зад гърба си.

Щом се озова вътре, тя веднага се успокои.

— Твой проблем — чу гласа на Тара през вратата. Проследи я през шпионката как се отдалечава по коридора. Внезапно осъзна, че Тара я беше отвърщавала още от самото начало. Тя имаше същото набито, едро тяло, ужасни скоби на зъбите и матова кафява коса като Хана, преди да преживее промяната в осми клас. Преди да стане красива. Преди да се превърне в *някоя*.

Хана седна на леглото и притисна пръсти към слепоочията си. Ако и вътрешно Тара приличаше на някогашната Хана, много ясно защо ѝ беше наговорила тези неща за Айрис — и защо Хана не трябваше да вярва на нито една нейна дума. Тара ревнуваше — безумно и с цялото си сърце — също както Хана някога ревнуваше Али. Загледана в отражението си в огледалото на стената, тя започна да си повтаря на ум една фраза, която Али често повтаряше, и която тя си беше присвоила след изчезването ѝ. *Аз съм Хана и съм великолепна. С дните ѝ като Тара отдавна беше свършено.*

[1] Синдром на дефицит на вниманието и хиперактивност. — Б.пр. ↑

17.

ПОРЕДНИЯТ ГОСТ НА КУПОНА У БРАТЯТА КАН

Когато в четвъртък вечерта Ариа и Майк пристигнаха в ужасяващо огромната къща на семейство Кан, пред нея вече стояха паркирани десетки коли. От вътрешността на сградата се носеше гръмовна музика и Ариа чу плясъци на вода от задния двор.

— Супер — рече Майк и затръшна предната врата на колата. Само след миг се озова до къщата, забързан към задния двор. Ариа се намръщи. И той наричаше това придружаване.

Ариа излезе от колата и се присъедини към група слабички, привлекателни девойки от квакерското училище, които си проправяха път към вратата на Ноъл. Всяка следваща беше по-руса от предишната. Всички носеха еднакви, обшити с кожа шапки, които най-вероятно струваха повече от всичките дрехи на Ариа накуп. Облечена с тъмнозелена мохерна рокля с поло яка, сиви велурени ботуши и калци над коленете, до тях тя се чувстваше опърпана и смотана. Момичетата се сбутаха пред вратата, всяка отчаяно се опитваше да се вмъкне първа, и се блъскаха в Ариа сякаш тя въобще не съществуваше.

Ариа беше готова да се обърне и да изтича до колата си, когато на вратата се появи Ноъл, облечен с най-обикновена черна тениска и къси спортни гащета.

— Ти дойде! — извика той на Ариа и само на нея, без да обръща внимание на останалите момичета. — Готова ли си за горещото джакузи?

— Не знам — отвърна смутено тя. В последния момент хвърли едни бански в чантата си, но не беше решила дали ще ги облече. Все още не разбираше какво търси тук. Това не беше точно нейната среда.

Ноъл се намръщи.

— Но това е парти с горещо джакузи. При всички положения влизаш.

Ариа се засмя, опитвайки се да се успокои. Но тогава Мейсън Байърс сграбчи Ноъл за ръката и го попита къде е отварачката за бутилки. Наоми Циглър се появи с танцова стъпка и обяви, че някакво пияно момиче повръща в килера. Ариа въздъхна. Типичният за братята Кан купон — какво друго да очаква? Че само защото предишния ден между нея и Ноъл се беше получило нещо, той изведнъж ще откаже бирения купон и ще организира някакво изтънчено парти с пикантни сирена и вино?

Сякаш усетил раздражението ѝ, Ноъл погледна през рамо към Ариа и вдигна показалец във въздуха.

— Ей сега се връщам — прошепна той.

Ариа тръгна към двойното стълбище и легендарните мраморни лъвове, с които господин Кан уж се бил снабдил от някаква египетска императорска гробница. Вдясно се намираше дневната, пълна с автентични творби на Джорджия О'Кийф и Джаспър Джонс. Тя влезе в огромната кухня, обзаведена с мебели от неръждаема стомана. Навсякъде беше пълно с народ. Девън Арлис смесваше питиета в един миксер. Кейт Рандъл обикаляше наоколо, облечена в оскъден бански. Джена Кавана се беше облегла на прозореца, шепнейки нещо в ухото на бившата приятелка на Емили.

Ариа изведнъж се спря стреснато. Джена Кавана? Никой не си беше направил труда да ѝ каже, че кучето ѝ водач лочи бира от една локва на земята, че някой беше омотал сутиен на врата му и чашките с подплънки му стояха като папионка.

Внезапно Ариа изпита неустойимо желание да разбере за какво са се карали Джена и Джейсън в къщата ѝ предишната седмица, когато Емили ги беше видяла през прозореца. Ариа беше от най-добрите приятелки на Али, но Джена като че ли знаеше много повече за семейството ѝ — включително и за тъй наречените „подобни проблеми“ с Джейсън. Ариа се опита да си пробие път през тълпата, но в кухнята нахлуха още хора и напълно ѝ блокираха пътя. Когато отново успя да види прозореца, Джена и Мая бяха изчезнали.

Група момчета от отбора по плуване на „Роузууд дей“ се появиха зад Ариа и награбиха бутилки бира от хладилника под масата. Ариа усети потупване по рамото. Когато се обърна, видя момиче с изрусена до бяло коса, безупречна кожа и големи гърди да я гледа втренчено.

Беше от групата девойки от квакерското училище, които бяха стояли до нея пред вратата.

— Ти си Ариа Монтгомъри, нали? — попита момичето. Ариа кимна, а то се ухили самодоволно. — Малка сладка лъжкиня — пропя момичето.

Една кльоцава брюнетка с копринена рокля се присъедини към нея.

— Да си виждала Алисън днес? — подигра ѝ се тя. — Виждаш ли я в момента? До теб ли стои? — Момичето размаха призрачно пръсти пред лицето ѝ.

Ариа отстъпи назад и се блъсна в кръглата кухненска маса.

Подигравките продължаваха.

— Аз виждам мъртви хора — пропя Мейсън Байърс с фалцет, облягайки се на кухненския плот.

— Тя просто иска да привлича вниманието — присмя се Наоми Циглър, която стоеше до плъзгащата се стъклена врата. Отвъд се простираше голямата веранда. От горещото джакузи се вдигаше пара. В края на поляната Ариа забеляза Майк, който препускаше наоколо заедно с Джеймс Фрийд.

— Сигурно просто иска да се вижда в новините — додаде Райли Улфи, която седеше на един стол близо до зеленчуците и сосовете.

— Не е вярно! — възрази Ариа.

В кухнята влязоха още момичета и момчета, които не сваляха погледи от Ариа; очите им бяха пълни с омраза и ирония. Ариа се огледа, търсейки изход за бягство, но беше така притисната към кухненската маса, че едва помръдваше.

Някой я хвана за китката.

— Ела — каза Ноъл и я издърпа от тълпата.

Останалите веднага се отдръпнаха.

— Ще я изхвърлиш ли? — попита едно момче от бейзболния отбор, чието име Ариа все не успяваше да запомни.

— Трябва да я предадеш на полицаите! — извика Сет Кардиф.

— Не, не трябва, идиот такъв — гласът на Мейсън Байърс се извиси над кръсците. — На този купон няма място за полиция.

Ноъл отведе Ариа на втория етаж.

— Извинявай — каза той и отвори вратата на една тъмна спалня, на чиято стена висеше огромен портрет на госпожа Кан. Вътре

миришеше силно на нафталин. — Не трябваше да позволявам това да се случи.

Ариа седна на леглото и по бузите ѝ потекоха сълзи. Какво очакваше, когато дойде тук? Ноъл седна до нея, подаде ѝ една кърпичка и чашата си джин с тоник. Тя поклати глава. На долния етаж някой наду уредбата. Изпищя момиче. Ноъл постави чашата на коляното си. Ариа погледна към римския му нос, гъстите му вежди, дългите мигли. Тук, седнала на леглото до него, тя се чувстваше по-спокойна.

— *Не* го правя, за да привличам вниманието — изтърси тя.

Ноъл се наведе към нея.

— Знам. Хората са идиоти. Няма как друго да правят, освен да разпространяват клюки.

Тя се отпусна назад върху възглавницата. Ноъл се настани до нея. Пръстите им леко се докоснаха. Ариа усети как пулсът ѝ се ускорява.

— Трябва да ти кажа нещо — рече Ноъл.

— Така ли? — отвърна тя с изтънено гласче. Устата ѝ изведнъж пресъхна.

Мина известно време, преди Ноъл да заговори отново. Трепереща от напрежение, Ариа се опитваше да се успокои, докато наблюдаваше въртящия се на тавана вентилатор.

— Намерих друг медиум — най-накрая призна Ноъл.

Въодушевлението бавно я напусна.

— О, така ли.

— Твърдят, че била много добра. Един вид се *превръщала* в човека, с когото искаш да осъществиш контакт. Трябва само да бъде заведена на мястото, където е починал и тогава... — Ноъл размаха ръце във въздуха, имитирайки магическа трансформация. — Но ако не искаш, няма да го правим. Както вече казах, на мен ми стига ходенето на гробището и разговорите. Действа успокояващо.

Ариа сплете пръсти на корема си.

— Но ходенето на гробищата няма да ми даде отговори. Едва ли Али ще тръгне да ми отговаря.

— Добре. — Ноъл остави питието си на нощното шкафче, извади мобилния си телефон и прегледа контактите си. — Съгласна ли си да

се обадя на жената и да ѝ кажа, че искам да се срещнем утре вечерта? Мога да дойда да те взема и двамата ще отидем в задния двор на Али.

— Чакай. — Ариа се изправи и пружините на матрака изскърцаха. — В задния двор на Али?

Ноъл кимна.

— Трябва да идем на мястото, където е умрял човекът. Такова е изискването.

Ръцете на Ариа изтръпнаха. Изведнъж ѝ се стори, че температурата в стаята пада с поне десет градуса. Мисълта да застане до полуизкопаната яма, където Али беше намерена, я смрази до кости. *Толкова силно* ли искаше да говори с духа на Али?

В същото време дълбоко в себе си чувстваше, че Али иска да ѝ каже нещо важно и нейно задължение беше да я изслуша.

— Добре. — Ариа погледна през прозореца към месечината, която висеше над дърветата. — Ще го направя. — Тя кръстоса крака. — Благодаря ти, че ми помагаш с това. И че ме измъкна от онази каша долу. И... — Тя си пое дълбоко дъх. — Изобщо, благодаря ти, че си толкова мил с мен.

Ноъл я погледна изненадано.

— Че защо да не съм мил с теб?

— Защото... — Гласът ѝ секна изведнъж. *Защото си типичното роузуудско момче*, се канеше да каже тя, но се спря. Вече не беше сигурна какво точно означава това.

Двамата се умълчаха. Накрая, неспособна да се сдържа повече, тя се наведе към него и го целуна. Кожата му миришеше на хлор от водата в джакузито, а устните му имаха вкус на дъвка. Ариа затвори очи, забравяйки за миг къде се намира. Когато ги отвори, Ноъл все още седеше там и ѝ се усмихваше така, сякаш години наред беше очаквал от нея да направи точно това.

18.

ИСТОРИЯ, КОЯТО СИ ЗАСЛУЖАВА ДА БЪДЕ ЗАБРАВЕНА

Петък сутринта Спенсър седеше до кухненската маса и режеше ябълка в купата с димяща овесена каша. Работниците в двора бяха започнали от рано сутринта — събираха изгорелите дървета от гората и ги товареха в един продълговат зелен контейнер. Полицейският фотограф стоеше близо до хамбара и правеше снимки с високотехнологичната си цифрова камера.

Телефонът иззвъня. Когато Спенсър вдигна слушалката на деривата в кухнята, в ухото ѝ прозвуча дрезгав глас.

— С госпожица Хейстингс ли разговарям?

— Аха — заекна Спенсър, хваната неподготвена.

Жената заговори бързо и отсечено.

— Казвам се Ана Никълс. Репортер съм в MSNBC. Бихте ли желали да коментирате онова, което сте видели миналата седмица в гората?

Спенсър се напрегна.

— Не. Моля ви, оставете ме на мира.

— Можете ли да потвърдите слуховете, че всъщност сте искали да станете лидер на групата? Може би раздразнението ви от госпожица Дилорентис е взело връх и вие случайно... сте направили нещо. На всички се случва.

Спенсър стисна слушалката толкова силно, че без да иска натисна няколко бутона. Те се разписукаха в ухото ѝ.

— Какво намеквате?

— Нищо, нищо! — Репортерката спря за миг и промърмори нещо на някого.

Спенсър затвори рязко телефона, цялата разтреперана. Беше толкова изтощена емоционално, че през следващите няколко минути

можеше само да гледа втречено светещите червени бутони на микровълновата печка в кухнята.

Защо продължаваха да я търсят? Защо тези репортери продължаваха да ровят наоколо, за да разберат дали *тя* може да има нещо общо със смъртта на Али? Алисън беше най-добрата ѝ приятелка. Ами Иън? Нима полицията не смяташе вече, че той е виновен? Или пък човекът, който се опита да ги опече в гората. Как може никой да не разбира, че в тази история те са жертви, също като Али!

Затръшна се врата и Спенсър се изправи рязко. От пералното помещение се разнесоха гласове и тя застина, заслушана в тях.

— По-добре не ѝ казвай — чу се гласът на госпожа Хейстингс.

— Но, мамо — прошепна в отговор Мелиса. — Според мен тя вече *знае*.

Вратата на кухнята се отвори и Спенсър отскочи към кухненския плот, имитирайки безразличие. Майка ѝ се връщаше от сутрешната си разходка и водеше на каишка двата лабрадудъла. Тогава Спенсър чу вратата на пералното помещение да се затваря и видя Мелиса да заобикаля къщата в посока към автомобилната алея. Госпожа Хейстингс пусна кучетата и остави каишките им на плота.

— Здравсти, Спенс! — каза тя с преувеличено жизнерадостен глас, сякаш се опитваше с всички сили да изглежда безгрижна и весела. — Ела да видиш каква чанта си купих от мола снощи. Пролетната линия на Кейт Спейд е *великолепна*.

Спенсър не можа да отговори нищо. Крайниците ѝ трепереха, а стомахът ѝ се беше свил на топка.

— Мамо? — попита тя с разтреперан глас. — За какво си шепнехте двете с Мелиса?

Госпожа Хейстингс се обърна рязко към кафе машината и си наля чаша кафе.

— О, нищо важно. Разни неща за къщата ѝ в града.

Телефонът отново иззвъня, но този път Спенсър дори не помръдна. Майка ѝ погледна към телефона, после към Спенсър, но също не го вдигна. След като се включи телефонният секретар, тя сложи ръка на рамото на дъщеря си.

— Добре ли си?

Поток от думи изпълни съзнанието на Спенсър, но накрая тя рече само:

— Да, мамо. Добре съм.

— Сигурна ли си, че не искаш да поговорим за това? — Госпожа Хейстингс сви идеално оформените си вежди.

Спенсър се извърна. Искаше да разговаря с майка си за толкова много неща, но като че ли всички теми бяха табу. Защо никога не ѝ бяха казали, че нейният баща и бащата на Али са учили заедно в Йейл? Това имаше ли нещо общо с неприязънта, която госпожа Хейстингс изпитваше към Али? През цялото време, докато родителите на Али живееха тук, двете семейства бяха поддържали хладни отношения, държаха се като непознати. Всъщност, когато в трети клас Спенсър обяви, че в съседната къща се е нанесло момиче на нейната възраст и тя иска да отиде да се запознае, баща ѝ я хвана за ръката и каза:

— Нека ги оставим да се настанят да свикнат.

След това, когато Али избра Спенсър за своя най-добра приятелка, родителите ѝ като че ли... е, не бяха разстроени, но госпожа Хейстингс не окуражаваше Спенсър да кани Али на вечеря, както постъпваше обикновено с останалите ѝ приятелки. Тогава Спенсър смяташе просто, че родителите ѝ завиждат — тя си мислеше, че всички се стремяха да спечелят вниманието на Али, дори възрастните. Но очевидно майка ѝ смяташе, че приятелството ѝ с Али не е здравословно.

Алисън сигурно също не знаеше, че бащите им са учили заедно в Йейл — иначе със сигурност щеше да го спомене. Но за сметка на това правеше доста язвителни коментари за родителите на Спенсър. *Нашите смятат, че родителите ти са големи фукльовци. Наистина ли ви трябва още една стая към къщата?* А към края на приятелството им Али беше започнала да задава много въпроси за бащата на Спенсър с изпълнен с презрение тон. *Защо баща ти облича такива гейски прилепнали дрехи, когато ходи да кара колело? Защо баща ти продължава да нарича майка си „момче“? Пфу!* „Никога няма да бъдат поканени на партитата, които моето семейство ще организира в градината“ — беше казала Али дни, преди да изчезне. И като се имаше предвид как се развиваха отношенията им, тя можеше със същия успех да добави — *нито пък ти.*

Спенсър искаше да попита майка си защо семействата им се преструваха, че не се познават. *Струва ти се невероятно? Защо не прегледаш отново диска на баща си... започни с Дж.*

Ръцете ѝ се разтрепериха. Ами ако А. се будалкаше с нея? Нещата с майка ѝ най-после се нормализираха. Андрю беше прав. Защо да разклаща лодката, преди да е събрала всичката нужна информация?

— Отивам горе за малко — промърмори тя на майка си.

— Добре, но после слез, за да ти покажа какво съм купила! — изчурулика госпожа Хейстингс.

От банята на втория етаж се разнасяше миризма на „Фантастик“ и лавандулов сапун. Спенсър отвори вратата на спалнята си и включи новия лаптоп „Макбук про“, който родителите ѝ бяха купили наскоро; старият ѝ компютър се беше счупил предишната седмица, а лаптопът, който Мелиса ѝ беше дала на заем, беше изгорял в пожара. Тя вкара в него диска, на който беше копирала информацията от компютъра на баща си, когато се опитваше да разбере дали е била осиновена. Лаптопът изпиука и зажува.

Тя погледна през прозореца. Небето беше мътно сиво. Спенсър виждаше само върха на изгорялата вятърна мелница и съсипания хамбар. После погледна към алеята пред къщата им. Камионът на водопроводчика отново беше паркиран пред дома на семейство Кавана. Един кльощав русоляв тип, облечен с мръсен избелял работен комбинезон, излезе от къщата и запали цигара. В същото време навън излезе и Джена Кавана. Водопроводчикът я проследи с поглед, докато тя се придвижваше заедно с кучето си водач към лексуса на госпожа Кавана. Той вдигна ръка, за да избърше устните си и тогава Спенсър забеляза златния му зъб.

Компютърът ѝ изпиука и тя се обърна към екрана. Дискът се беше заредил. Спенсър кликна върху папката с надпис „татко“. И естествено, вътре видя папка „ДЖ“, в която имаше два документа.

Столт ѝ изскърца когато се облегна назад. Наистина ли искаше да ги отвори? Наистина ли искаше да знае? От долния етаж се разнесе жуженето на миксер. Зави сирена. Спенсър потърка слепоочията си. Ами ако тази тайна имаше нещо общо с Али?

Изкушението беше твърде голямо. Спенсър кликна върху първия файл. Той се отвори бързо и тя се наведе напред нетърпеливо.

„Скъпа Джесика, съжалявам, че срещата ни снощи беше толкова кратка. Мога да ти отделям колкото време е нужно, но с нетърпение очаквам отново да останем насаме.
С любов,

Питър“

Спенсър усети, че ѝ се повдига. *Джесика?* Защо баща ѝ пише на някаква жена на име Джесика и ѝ казва, че с нетърпение очаква да остане *насаме* с нея?

Тя цъкна на другия документ. Това беше друго писмо. „*Скъпа Джесика*, пишеше отново вътре. *Относно нашия разговор — мисля, че мога да помогна. Моля те, приеми това. Целувки, Питър“*.

Отдолу имаше сканирана снимка на банков трансфер. Поредицата от нули затанцува пред очите на Спенсър. Сумата беше огромна, много по-голяма от спестяванията за колежа ѝ. Тя погледна към имената в края на документа. Преводът беше направен от сметката на Питър Хейстингс към „Фонд за откриване на Алисън Дилорентис“. Името на получателя беше Джесика Дилорентис. *Джесика Дилорентис*. Разбира се. Майката на Али.

Дълго време Спенсър не отместваше поглед от екрана. *Скъпа Джесика. С любов. Целувки*. Толкова много пари. Фондът за откриване на Алисън Дилорентис. Тя отново отвори първото писмо. *Съжалявам, че снощи срещата ни беше толкова кратка. С нетърпение очаквам отново да останем насаме*. Тя кликна върху документа с десния клавиш на мишката и провери кога за последно е бил променян. Датата беше двадесети юни, три години по-рано.

— Какво е това, по дяволите? — прошепна тя.

В онова ужасно лято се бяха случили толкова много неща, които Спенсър отчаяно се опитваше да забрави, но до края на живота си щеше да запомни датата двайсети юни. Това беше последният ден от седми клас. Нощта, в която момичетата гостуваха в хамбара ѝ.

Нощта, в която Али умря.

19.

ТАЙНИТЕ НЕ ОСТАВАТ СКРИТИ ЗА ДЪЛГО

Люси подпъкна чаршафа под матрака и се изправи.

— Готова ли си да тръгваме? — попита тя.

— Да — отвърна тъжно Емили. Беше петък сутринта и тя се приготвяше да хване автобуса си за Роузууд. Люси щеше да я изпрати само до магистралата, но не и до спирката. Въпреки че амишите можеха да използват автобуси, Емили не искаше Люси да разбира, че тя ще отпътува за Филадельфия, а не за Охайо, откъдето беше казала, че е. След всичко, което младата амишка ѝ беше доверила, Емили не искаше да ѝ признава, че не е от техните. Но пък част от нея се съмняваше, че Люси вече го е разбрала и просто избягва да я попита направо. Може би беше по-добре въобще да не повдига въпроса.

Емили огледа къщата за последен път. Вече се беше сбогувала с родителите на Люси, които я бяха попитали безброй пъти дали няма да реши да остане още един ден за сватбата. За последен път отиде да погали кравите и конете, осъзнавайки, че ще ѝ липсват. И други неща щяха да ѝ липсват — тихите ноци, мирисът на прясно сирене, откъслечните измучавания на кравите. Както и това, че всеки от общността ѝ се усмихваше и я поздравяваше, въпреки че беше непозната. Подобни неща не се случваха в Роузууд.

Двете отвориха вратата и потрепериха от внезапно нахлулия студ. Във въздуха ухаеше на прясно опечения хляб, който приготвяха за сватбената церемония. Като че ли всяко амишко семейство в общността се подготвяше за събитието. Мъжете решеха конете за шествието. Жените украсяваха с цветя вратата на къщата на Мери, а послушните амишки деца почистваха боклуците от заобикалящия я двор.

Люси тихичко си подсвиркваше и размахваше ръце. След разговора им за Лий тя изглеждаше много по-спокойна, сякаш беше

свалила огромен товар от раменете си. Емили, от друга страна, се чувстваше слаба и отпаднала, сякаш единствено надеждата, че Али е все още жива, я беше поддържала през цялото това време.

Минаха покрай църквата, ниска, невзрачна сграда без никакви религиозни символи. До нея бяха завързани няколко коне, чиито дъх се кълбеше в ледения въздух. Зад църквата се намираше гробището, до което се стигаше през врата от ковано желязо. Изведнъж Люси се спря, обмисляйки нещо.

— Имаш ли нещо против да спрем за малко тук? — Тя завъртя нервно вълнените си ръкавици. — Мисля, че искам да видя Лий.

Емили погледна часовника си. Автобусът ѝ тръгваше чак след един час.

— Разбира се.

Люси бутна вратата и тя изскърца. Мъртвата, суха трева захрущя под обувките им. Пред тях се редуваха сивите, семпли надгробни камъни на бебета, старци и на цялата фамилия Стивънсън. Емили затвори очи, опитвайки се да осъзнае реалността. Всички тези хора бяха мъртви... както и Али.

Али е мъртва. Емили се опита да асимилира това усещане. Не искаше да се сееща за ужасната част от смъртта на Али, като последния удар на сърцето ѝ, последния ѝ дъх, превръщането на костите ѝ в прах. Вместо това се замисли за вълнуващия ѝ декадентски живот в отвъдното. Той най-вероятно беше изпълнен с красиви плажове, идеални безоблачни дни, коктейли със скариди и плодова торта — любимите ѝ храни. Всички момчета си падаха по нея и всички момичета искаха да бъдат като нея, дори принцеса Даяна и Одри Хепбърн. Тя продължаваше да бъде великолепната Алисън Дилорентис, царуваше в Рая така, както беше царувала и на земята.

— Толкова ми липсваш, Али — промълви тихо тя, а вятърът отнесе думите ѝ надалеч. Тя си пое дълбоко дъх, опитвайки се да разбере дали се чувства някак по-различно, по-пречистена. Но сърцето ѝ продължаваше да бие ускорено, а главата не спираше да я боли. Сякаш някаква жизненоважна част от нея беше откъсната и захвърлена.

Тя отвори очи и забеляза, че Люси я гледа, изправена пред един надгробен камък, няколко реда по-нататък.

— Добре ли си?

Емили се насили да кимне и отиде при нея, заобикаляйки няколко наклонени паметника. Повечето бяха обрасли с плевели.

— Това ли е гробът на Лий?

— Да — отвърна Люси и погали камъка.

Емили се приближи до нея и погледна. Надгробният камък на Лий беше от сив мрамор, с най-обикновен надпис. *Лий Зуук*. Щом забеляза изписаните дати, Емили примигна. Лий беше умряла на 19 юни, преди почти четири години. *Мили боже*. Али беше изчезнала на следващия ден, двацети юни.

Тогава Емили забеляза една звезда с осем лъча над името на Лий. В съзнанието ѝ нещо прищрака; наскоро беше виждала нещо подобно.

— Какво означава това? — попита тя и посочи звездата.

Люси се намръщи.

— Родителите ми искаха да го поставят на камъка. Това е символът на нашата общност. Но аз не исках да го има. Напомня ми за него.

На един от надгробните камъни кацна гарван и заплеска с катраненочерните си крила. Духна вятър и желязната врата на гробището изскърца.

— Кой е *той*? — попита Емили.

Люси вдигна глава и се загледа в едно самотно дърво, което се издигаше наскоро полето.

— Приятелят на Лий.

— О-онзи, с когото се е карала? — заекна Емили. Гарванът размаха криле и отлетя. — Онзи, когото не си харесвала?

Люси кимна.

— Когато пое на *rumspringa*, той си направи една такава татуировка на ръката.

Емили впери поглед в паметника и в главата ѝ се зароди една ужасяваща мисъл. Отново погледна към датата на надгробния камък. *19 юни*. Денят преди Али да изчезне, същата година. В този миг пред очите ѝ се появи ясната картина на мъж, който седи в болнична стая, навил ръкави до лактите, а над главата му свети ярката лампа. От вътрешната страна на китката му има татуировка на същата тази звезда, черна и плътна. Тук *имаше* някаква връзка. Ненаправно А. беше изпратил Емили в Ланкастър. Защото тук беше живял някой. Някой, когото *познава*.

Тя погледна Люси и я хвана за раменете.

— Как се казва приятелят на сестра ти? — попита напрегнато тя.

Люси си пое дълбоко дъх, сякаш събираше сили да произнесе името, което ненавиждаше от толкова отдавна.

— Казва се Дарън Уайлдън.

20.

ИСТИНСКО МИННО ПОЛЕ

Хана застана пред огледалото в банята, начерви се отново и започна да разресва косата си с кръгла четка за обем. След миг до нея цъфна Айрис и ѝ се усмихна.

— Здравсти, кучко — рече тя.

— Как я караш, кранто? — отвърна Хана. Това се беше превърнало в обичайна сутрешна рутина.

Въпреки че бяха останали будни до късно, за да пишат любовни писма на Майк и Оливър, гаджето на Айрис, и да разглеждат списание „Пийпъл“, нито една от тях не изглеждаше недоспала. Както винаги, бледо русата коса на Айрис падаше на безупречни къдрици по гърба ѝ. Миглите на Хана изглеждаха още по-дълги, благодарение на спиралата за очи „Диор“, която беше взела от бездънната чантичка с гримове на съквартирантката си. Само защото днес беше Петъкът на груповата терапия, това не означаваше, че трябва да изглеждат като жалки мърли.

Когато излязоха от стаята, зад тях тръгнаха Тара, Руби и Алексис.

— Хей, Хана, може ли да поговорим за минутка? — усмихна се престорено Тара.

Айрис се обърна рязко.

— Тя не иска да говори с теб.

— Не може ли сама да ми го каже? — сопна ѝ се Тара. — Или вече и на нея си промила мозъка?

Приближиха се до пейките под прозореца, който гледаше към задната градина. На близката масичка бяха натрупани няколко розови кутийки с хартиени кърпички; очевидно това беше основното място, където момичетата идваха да си поплачат. Хана се усмихна подигравателно на Тара, която очевидно преливаше от завист и ревност, и се опитваше да настрои Хана и Айрис една срещу друга. Не че Хана ѝ вярваше, *мо-оля ви се*.

— Опитваме се да водим личен разговор — сопна ѝ се тя. — В който не се допускат смотанячки.

— Няма да се отървеш толкова лесно от нас — отвърна Тара. — И ние имаме групова терапия.

Залата за групови терапии беше точно зад голямата дъбова врата пред тях. Хана се обърна. За съжаление Тара беше права — всички момичета от етажа имаха днес групова терапия.

Хана не разбираше смисъла от терапията. Можеше да понесе частните сеанси — предишния ден отново се беше срещала с терапевта си д-р Фостър, но двете обсъждаха само маските за лице, които предлага „Убежището“, как е започнала да излиза с Майк Монтгомъри малко преди да постъпи тук, и ползите от сприятеляването ѝ с Айрис. Нито веднъж не беше споменала Мона или А. и в никакъв случай нямаше намерение да разкрива тайните си пред Тара и нейната банда от тролове.

Айрис се огледа и забеляза начупеното лице на Хана.

— Не се притеснявай, всичко ще е наред — увери я тя. — Просто си седи спокойно и свивай рамене. Или кажи, че ти е дошъл месечният цикъл и не ти се говори.

Д-р Родерик — или „д-р Фелиша“, както искаше да я наричат — беше учтива, жизнерадостна жена, която отговаряше за груповите терапии. Тя подаде глава през вратата и се усмихна широко.

— Хайде, влизайте! — пропя весело тя.

Момичетата се събраха в залата. В центъра ѝ бяха наредени в кръг удобни кожени кресла и диванчета. В ъгъла весело бълбукаше фонтан, а на махагоновия скрин бяха подредени бутилки минерална вода и сода. На масите имаше пакетчета с хартиени кърпички, а големият телен кош до вратата беше пълен със стиропорени топки, с каквито Хана, Али и останалите толкова обичаха да играят в басейна на Спенсър. Множество барабани „бонго“, дървени флейти и тамбурини бяха подредени по рафтовете в ъгъла. Да не се канеха да сформират *група*?

След като всички момичета седнаха, д-р Фелиша затвори вратата и също се настани на един стол.

— Така — рече тя и отвори огромния си, подвързан с кожа тефтер. — Днес ще говорим за това как е преминала седмицата ни и ще поиграем на минно поле.

Всички започнаха да охкат и да пъшкат. Хана погледна към Айрис.

— Какво е това?

— Упражнение за доверие — обясни Айрис и завъртя очи. — Тя разпръсква онези стиропорени неща из стаята, които трябва да представляват мини и бомби. Връзват очите на някое момиче и партньорката ѝ трябва да я преведе покрай тях така, че да не пострада.

Хана се намръщи. За *това* ли баща ѝ плащаше по хиляда долара на ден?

Д-р Фелиша плесна с ръце, за да привлече вниманието на всички.

— Така, сега да поговорим за това как е минала седмицата. Кой иска да започне?

Никой не се обади. Хана се почеса по крака, обмисляйки дали да отиде да си направи маникюр или маска на косата. Едно момиче на име Пейдж, което седеше в другия край на стаята, си дъвчеше ноктите.

Д-р Фелиша постави ръце върху коленете си и въздъхна изморено. След това погледът ѝ попадна върху Хана.

— Хана! — изчурулика тя. — Добре дошла в групата. Момичета, това е Хана, тя е за пръв път тук. Нека я посрещнем топло и гостоприемно.

Хана размърда пръстите на краката си, обути в черни боти „Проенца Шулер“.

— Благодаря — промърмори тя под носа си. Бълбукацията фонтан отекваше в ушите ѝ. От звука му ѝ се дохождаше до тоалетна.

— Харесва ли ти тук? — попита д-р Фелиша. Тя беше от онези хора, които никога не мигаха, но винаги се усмихваха. Това я правеше да изглежда като умопомрачена мажоретка, надрусана с риталин.

— Страхотно е — отвърна Хана. — Много е, хм, забавно, поне засега.

Докторката се намръщи.

— Добре е, че е забавно, но все пак има ли нещо, което би искала да обсъдиш с групата?

— Не — отсече Хана.

Д-р Фелиша сви устни и на лицето ѝ се изписа разочарование.

— Хана ми е съквартирантка и си е съвсем наред — намеси се Айрис. — Двете с нея непрекъснато разговаряме — мисля, че това

място твори чудеса с нея. Имам предвид, че поне не си дърпа косата като Руби.

При тези думи всички се завъртяха към Руби, която наистина беше хванала кичур коса. Хана се усмихна благодарствено на Айрис, доволна, че Фелиша насочи вниманието си другаде.

Но след като д-р Фелиша зададе няколко въпроса на Руби, тя отново се обърна към Хана.

— И така, Хана, искаш ли да ни кажеш защо си тук? Ще се изненадаш колко помага говоренето.

Хана потропа с крак. Може би ако просто седеше там, без да отговори, Фелиша ще се обърне към някой друг. В този момент чу някой в дъното на стаята да си поема дъх.

— Хана има най-обикновени проблеми — обади се Тара с писклив, насечен глас. — Има проблеми с храненето, като всяко идеално момиче. Баща ѝ не я обича, но тя се опитва да не мисли за това. О, и е имала много гадна бивша приятелка. Дрън, дрън, дрън, нищо, за което да си струва да говори.

Удовлетворена, Тара се облегна назад, скръсти ръце и погледна Хана така, сякаш искаше да каже: „Сама си го изпроси“.

Айрис изсумтя.

— Леле, Тара, браво на теб. Шпионирала си ни. Имаш остър слух. И грозни малки плъхски уши.

— По-спокойно — предупреди я д-р Фелиша.

Хана също не искаше да достави удоволствие на Тара, но когато се замисли над думите ѝ, лицето ѝ изведнъж пребледня. В думите ѝ имаше нещо, което не трябваше да е там.

— От к-къде знаеш за най-добрата ми приятелка? — заекна тя. В съзнанието ѝ се появи лицето на Мона, която с пламтящи очи пали двигателя на джипа си. Тара примигна, хваната неподготвена.

— Много ясно — скочи Айрис. — Денонощно стои с ухо, долепено до вратата ни!

Сърцето на Хана биеше все по-бързо. Отвън изрева двигателят на снегорина. Звукът от стържещото по асфалта гребло я накара да примигне. Тя погледна към Айрис.

— Но аз не съм казвала нищо за гадна бивша приятелка. *Ти* помниш ли да съм казвала нещо такова?

Айрис се почеса по брадичката.

— Ами, не. Но бях изморена, може вече да съм била заспала.

Хана притисна ръка към челото си. Какво ставаше тук, по дяволите? Предишната вечер беше взела двойна доза валиум, за да може да заспи; да не би това да я беше накарало да се разбъбри за Мона? Усещаше съзнанието си като един тъмен, безкраен тунел.

— Може би не искаш да говориш за тази приятелка, Хана — намеси се д-р Фелиша. Тя стана и отиде до прозореца. — Но понякога телата и мозъците ни имат нужда да изкарат проблемите навън.

Хана я погледна.

— Аз не плямпам безразборно. Нямам синдром на Турет. Не съм идиот.

— Не е необходимо да се натоварваш така — рече нежно д-р Фелиша.

— Не се натоварвам! — извика Хана и гласът ѝ отекна в залата.

Фелиша отстъпи назад и очите ѝ изпъкнаха. Останалите момичета също се напрегнаха. Меган се направи, че кашля, произнасяйки думата „психопат“. Хана настръхна.

Д-р Фелиша се върна при стола си и разлисти тефтера.

— Добре. Да продължим. — Тя погледна към една страница. — Ъ-ъ-ъ... Джина. Миналата седмица разговаря ли с майка си? Как мина?

Но докато лекарката разпитваше останалите момичета за изминалата седмица, Хана не можеше да се успокои. Сякаш в съзнанието ѝ имаше забодено някакво малко трънче, което трябваше да бъде извадено. Когато затвори очи, тя отново се озова на паркинга на „Роузууд дей“, а колата на Мона летеше срещу нея. *Не*, изкрещя тя наум. Това не трябваше да се случва отново, не тук, никога повече. Тя се насили да отвори очи. Стиропорените топки в ъгъла се вълнуваха и размазваха. Лицата на момичетата се разтягаха и усукваха, сякаш ги гледаше в криво огледало.

Неспособна повече да се сдържа, Хана посочи Тара с треперещ пръст.

— Трябва да ми кажеш откъде си разбрала за Мона.

В стаята настъпи мълчание. Гъстите вежди на Тара се сбърчиха.

— Моля?

— А. ли ти каза за нея? — попита Хана.

Тара бавно поклати глава.

— Кой А.?

Д-р Фелиша се изправи, прекоси стаята и докосна Хана по ръката.

— Изглеждаш ми доста обърквана, скъпа. Може би трябва да отидеш в стаята си и да си починеш.

Но Хана не помръдна от мястото си. Известно време Тара успяваше да издържи на погледа ѝ, но след това сви рамене и завъртя очи.

— Нямам представа коя е Мона. Мислех, че най-гадната ти приятелка е била Алисън.

Гърлото на Хана пресъхна. Тя се отпусна бавно в стола си.

Айрис изведнъж се оживи.

— Алисън? Това не е ли момичето, чието знаменце носиш? Защо е бивша най-добра приятелка?

Хана почти не чуваше гласа ѝ. Тя гледаше Тара.

— Откъде знаеш за Алисън? — прошепна тя.

Тара неохотно бръкна в голямата си торбеста чанта.

— Оттук. — Тя ѝ подхвърли един брой на „Пийпъл“, който Хана въобще не беше виждала. Списанието се плъзна по пода и спря до стола ѝ. — Мислех да ти кажа за това преди груповата терапия. Но ти си твърде готина, за да говориш с мен.

Хана грабна списанието и отвори на отбелязаната страница. Там беше написано с големи букви: „Седмица на тайни и лъжи“. Отдолу имаше снимка на Хана, Спенсър, Ариа и Емили, които бягаха от пожара в гората. Надписът отдолу гласеше „Малките сладки лъжкини“ и бяха изредени имената им.

— О, Господи! — прошепна Хана.

След това забеляза каре с по-тъмен цвят в долния десен ъгъл. **ДАЛИ МАЛКИТЕ СЛАДКИ ЛЪЖКИНИ СА УБИЛИ АЛИСЪН ДИЛОРЕНТИС?** Бяха интервюирани сто души на Таймс скуеър. Почти всички — деветдесет и два процента — бяха отговорили с „да“.

— Между другото, харесва ми прякора ви — пропя Тара и кръстоса крака. — *Малки сладки лъжкини*. Колко сладко!

Всички се скупчиха около стола на Хана, за да четат. Тя не намери сили да ги спре. Руби изохка. Една пациентка на име Джули цъкна с език. А Айрис — е, Айрис изглеждаше ужасена и отвратена. Мнението на всички за Хана се смени за миг. От сега нататък тя щеше

да е *онова момиче*. Психопатката, която според всички, преди години е убила най-добрата си приятелка.

Д-р Фелиша грабна списанието от скута на Хана.

— Откъде взе това? — сопна се тя на Тара. — Знаеш, че списанията не са позволени тук.

Тара се сви, смутена и стресната от това, че е загазила.

— Айрис винаги се хвали, че успява да си вмъкне последните броеве на списанията — промърмори тя, белейки етикета на бутилката с минерална вода, която държеше в ръка. — Просто исках и аз да видя последния брой.

Айрис се изправи рязко и едва не събори близката лампа на стойка. Бързо се приближи до Тара.

— Този брой беше в спалнята ми, кучко! Дори аз още не съм го прочела! Пипала си ми нещата!

— Айрис! — д-р Фелиша плесна с ръце, опитвайки се да си върне контрола. Една сестра надникна през вратата, очевидно искаше да разбере дали терапевтката има нужда от помощ. — Айрис, знаеш много добре, че стаята ти е заключена. Пациентите не могат да влязат вътре.

— Не беше в спалнята ѝ — извика Тара. Тя посочи към коридора. — Беше на дивана до прозореца!

— Това е невъзможно! — извика Айрис. После се завъртя отново към д-р Фелиша. Очите ѝ прескачаха от списанието в ръката на терапевтката към измъченото лице на Хана. — *А ти*. Ти се опитваше да се изкараш много готина, Хана. Но си също така побъркана като всички останали тук.

— Малка сладка лъжкиня — подразни я някакво момиче от другия край на стаята.

Хана усети голяма буца в гърлото си. Отново беше в центъра на вниманието. Искаше ѝ се да скочи и да избяга от стаята, но сякаш беше залепнала за стола.

— Не съм лъжкиня — едва успя да промълви тя със слаб глас.

Айрис изсумтя и я изгледа с презрение, от което Хана усети как я побиват тръпки.

— Все тая.

— Момичета, престанете! — Д-р Фелиша дръпна Айрис за ръкава. — Айрис и Тара, и двете нарушихте правилата, така че здраво

сте загазили. — Тя пхна списанието в задния си джоб, накара Тара да стане, хвана Айрис за ръката и ги поведе към изхода. Преди да излязат, Тара се обърна и се усмихна самодоволно на Хана.

— Айрис — извика умолително Хана, — нещата въобще не са такива, каквито изглеждат!

Айрис се обърна на вратата и погледна безизразно Хана, сякаш виждаше някой напълно непознат.

— Съжалявам, но не говоря с ненормалници. — След което се обърна и тръгна след Фелиша по коридора, оставяйки Хана сама.

21. ИСТИНАТА БОЛИ

Големият междуградски автобус избръмча на паркинга на Ланкастър. Над предното му стъкло с големи букви светеше крайната му дестинация, Филадельфия. Емили се качи колебливо вътре, вдишвайки мириса на нова тапицерия и препарат за почистване. Въпреки че беше прекарала само няколко дни с Люси и семейството ѝ, сега автобусът ѝ се струваше дразнещо модерен, почти чудовищен.

Емили почти не продума на Люси, след като разбра, че Уайлдън е приятелят на мъртвата ѝ сестра. Люси я попита няколко пъти какво не е наред, но Емили отговаряше, че няма нищо, и че просто е твърде уморена. *Какво би могла да каже? Познавам приятеля на сестра ти. Мисля, че може наистина да е убил Лий. В двора на едно семейство има яма, където може да я е захвърлил.*

Оттогава мислите ѝ прелитаха със светлинна скорост през главата, в съзнанието ѝ се редуваха спомен след спомен от онази ужасна година. В деня след изчезването на Али, след като разговаряха с госпожа Дилорентис, Емили и приятелките ѝ се разотидоха. Емили мина точно покрай голямата яма, където по-късно намериха трупа. Спомни си, че точно тогава работниците изливаха вътре бетон. Колите им бяха паркирани по автомобилната алея пред дома на семейство Дилорентис. Накрая имаше една, която беше забелязала няколко секунди по-рано, чудейки се къде ли я е виждала преди — стар черен седан, като че ли излязъл от някой филм от шейсетте или седемдесетте. Това беше същата кола, която беше спряла пред основното училище „Роузууд дей“ в деня, когато Али се беше похвалила, че ще намери късче от знамето за „Капсулата на времето“. След като се беше скарал с Иън, Джейсън Дилорентис беше отворил вратата на тази кола и беше скочил вътре. Тя беше спряна пред дома на семейство Дилорентис и в деня, когато те се бяха опитали да откраднат знаменцето на Али. А ето, че си я спомняше и от деня, когато бетонът затрупа тялото на

приятелката ѝ за три дълги години. Тази кола принадлежеше на Дарън Уайлдън.

Няколко минути по-късно автобусът потегли и зелените поля на Ланкастър се изгубиха в далечината. Имаше само четирима пътници, така че Емили разполагаше с цялата двойна седалка. До крака си забеляза контакт, наведе се, включи телефона си и го пусна. Екранът му оживя. Емили трябваше да направи нещо с информацията, която беше научила, но какво? Ако се обадеше на Спенсър, Хана или Ариа, те щяха да ѝ кажат, че се е побъркала, задето смята, че Али е жива и задето е изпълнила инструкциите на А. да отиде при амишите. Не можеше да се обади и на родителите си — те си мислеха, че е в Бостън. Не можеше да позвъни и в полицията — Уайлдън беше полицай.

Струваше ѝ се невероятно, че той някога е бил амиш. Емили не знаеше почти нищо за живота му, само, че е бил бунтарят на „Роузууд дей“, но после е решил да стане ченге. Сигурно нямаше да е много трудно да разбере кога Уайлдън е напуснал общността и е започнал да учи в „Роузууд дей“. При разговора им в болницата той беше споменал, че докато е учил в гимназията, е живял с чичо си. Според Люси Уайлдън се опитал да убеди и сестра ѝ Лий да напусне общността. Може би когато му е отказала, той се е ядосал... и е решил да се разправи с нея завинаги.

След като е бил приятел с Джейсън, Уайлдън може и да е разговарял с Али за нейните планове да избяга. Може дори да ѝ е обещал да ѝ помогне и в нощта, когато тя изчезна, да я е отвел някъде извън Роузууд. После е изхвърлил трупа в ямата зад къщата на семейство Дилорентис и е направил да изглежда така, все едно Али е била убита. Но тялото в ямата да не е на Али — а на момичето, което е разбило сърцето му.

За неин ужас всичко изглеждаше адски правдоподобно. Това обясняваше защо Лий така и не е била открита. Обясняваше и защо миналата събота Али се беше появила в гората и защо Уайлдън се опитваше да разубеди полицията да разследва вероятността тя да е жива — ако установяха, че тялото в ямата не е на Али, те трябваше да разберат чие е. Ето защо Уайлдън не вярваше в А. и не искаше да повярва, че Иън знае какво е станало онази нощ. Оказваше се, че А. е

бил прав през цялото време — тайна наистина имаше. Но тя не беше свързана със смъртта на Али, а с това кой е бил убит на нейно място.

Емили се загледа в надписите, надраскани под прозореца на автобуса. МИМИ ОБИЧА КРИСТОФЪР. ТИНА ИМА ГОЛЯМ ЗАДНИК. До тях дори имаше скица на две големи задни бузи. Али беше някъде там, точно както предполагаше. Но къде се беше крила през цялото време? Няма как една седмокласничка да се оправи съвсем сама. Може би познаваше някой, който беше приел да се грижи за нея. Защо не се беше обадила на Емили, за да ѝ каже, че всичко е наред? А може би нямаше желание да се свързва с когото и да било. Може би беше решила да забрави целия си живот в Роузууд, дори четирите си най-добри приятелки.

Телефонът на Емили изпиука, сигнализирайки за пристигането на нов есемес. Тя бързо влезе в пощата си. Съобщенията бяха три; две от сестра ѝ, озаглавени „Проучване“. Ариа също ѝ беше изпратила есемес; той беше озаглавен „Трябва да поговорим“.

Възрастната жена, която седеше на предната седалка, се закашля. Автобусът минаваше покрай една ферма и във вътрешността му се размириша на оборски тор. Емили прескачаше от съобщение на съобщение, опитваше се да реши кое да прочете първо. В този миг телефонът ѝ изпиука отново. Този път есемесът беше от непознат номер. Пулсът ѝ се ускори. Сега вече не можеше да не е от А. За пръв път Емили умираше от нетърпение да разбере какво ѝ пишеше той. Веднага натисна бутона за четене.

Съобщението представляваше снимка на няколко листа хартия, разхвърляни върху маса. На най-горния пишеше ИЗЧЕЗВАНЕТО НА АЛИСЪН ДИЛОРЕНТИС: РАЗВИТИЕ. Долният беше озаглавен РАЗПИТ, ДЖЕСИКА ДИЛОРЕНТИС, 21 ЮНИ, 22:30. На друг лист се забелязваше емблемата на нещо, наречено „Убежището в Адисън-Стивънс“, под която се виждаше и името „Дилорентис“. На всеки лист имаше червен печат, чийто надпис гласеше: „Собственост на полицейско управление Роузууд. Не изнасяй!“.

Емили изпъшка.

След това забеляза последния лист, който се подаваше изпод останалите. Тя присви очи и напрегнато се вгледа. На него пишеше „ДНК резултати“, но Емили не можа да ги разчете.

— Не — проплака тя, усещайки как всеки момент ще се пръсне. Автобусът подскочи, когато премина през някаква дупка, и тогава Емили забеляза надписа, който придружаваше снимката.

Искаш ли да го видиш със собствените си очи?
Стаята с доказателствата се намира в задната част на полицейското управление в Роузууд. Ще оставя вратата отворена.

А.

22.

АЛИ СЕ ЗАВРЪЩА... ТАКА ДА СЕ КАЖЕ

Петък след училище Ноъл взе Ариа от дома на Байрън. След като тя седна в колата, той се наведе и леко я целуна по бузата. Ариа настръхна.

Те поеха по криволичещите улички през най-различни квартали, подминаха няколко стари чифлика и градския площад. В единия край на паркинга все още стърчаха две забравени коледни дървета. Никой от двамата не се обаждаше, но тишината беше повече приятна, отколкото неловка. Ариа се радваше, че не се налага да се опитва да поддържа разговор.

Когато завиха по старата улица на Али, телефонът ѝ иззвъня. Скрит номер, пишеше на екрана. Ариа се обади.

— Госпожице Монтгомъри? — изчурулика някакъв глас. — Обажда се Бетани Ричърдс от „Ю Ес Уийкли“!

— Съжалявам, не ме интересува — отвърна бързо Ариа, проклинайки се за това, че е отговорила.

Тъкмо се канеше да затвори, когато репортерката си пое дълбоко дъх и изстреля:

— Само исках да знам какъв е отговорът ви на онази статия в „Пийпъл“?

— Каква статия?

— Онази, в която деветдесет и два процента от анкетираните смятат, че вие и приятелките ви сте убили Алисън Дилорентис! — Гласът на репортерката звучеше безгрижно.

— Какво? — ахна Ариа. — Това не е вярно! — После прекъсна връзката и пусна телефона в чантата си. Ноъл я погледна загрижено. — В „Пийпъл“ има статия, в която се казва, че ние сме убили Али — прошепна тя.

Ноъл сви вежди.

— Господи!

Ариа притисна чело към прозореца, загледана безучастно в зеления знак на ботаническата градина на Холис. Как, за Бога, на хората им хрумват такива откачени неща? Само заради глупавия им прякор? Само защото отказват да отговарят на грубите, любопитни въпроси на пресата?

Те свиха в задънената улица, където се намиреше някогашната къща на Али. Дори през затворените прозорци Ариа усещаше миризмата на обгорените останки. Дърветата изглеждаха черни и изкривени, като откъснати крайници, а вятърната мелница на семейство Хейстингс наподобяваше омекнал, изгорял труп. Но най-зле изглеждаше хамбарът им. Половината сграда се беше срутила и от нея беше останала само купчина тъмни, начупени дъски. Старата порта, някога боядисана в бяло, сега имаше мръсен, ръждив цвят и висеше само на една панта. Тя се поклащаше леко напред-назад, като някой призрак. Поглеждайки към хамбара, Ноъл прехапа долната си устна.

— Прилича на дома Ашър.

Ариа го зяпна, изненадана. Ноъл сви рамене.

— Нали се сецаш. Онзи разказ на По, в който един луд тип погребва сестра си в стара, порутена, страшна къща? И после започва да се чувства неспокоен и даже полудява *още повече*, защото се оказва, че тя не е мъртва наистина?

— Не мога да повярвам, че си чел този разказ — рече Ариа, изпълнена с доволство.

Ноъл я погледна обидено.

— Записал съм английска литература, също като теб. И *чета* от време на време.

— Не исках да прозвучи така — бързо отвърна Ариа, въпреки че не беше сигурна в думите си.

Паркираха пред къщата на семейство Дилорентис. След като медийният цирк около Али отшумя, новите ѝ собственици се бяха върнали, но като че ли сега не си бяха вкъщи, което много облекчаваше нещата. Дори още по-добре — пред сградата не беше паркиран нито един новинарски микробус. Тогава Ариа забеляза Спенсър до пощенската им кутия със снопче писма в ръка. В същия миг Спенсър забеляза Ариа. Погледът ѝ прескочи към Ноъл, тя изглеждаше объркана.

— Какво правите тук? — попита тя.

— Здравсти. — Ариа отиде при нея, заобикаляйки големия, заоблен храст. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. — Разбра ли, че хората смятат, че ние сме убили Али?

Лицето на Спенсър посърна.

— Да.

— Трябват ни някои отговори. — Ариа махна с ръка към някогашния двор на Али, който продължаваше да бъде ограден с жълта полицейска лента. — Знам, че смяташ онази работа с духа на Али за откачена, но един медиум ще проведе сеанс на мястото, където е умряла. Искаш ли да гледаш?

Спенсър отстъпи назад.

— Не!

— Ами ако наистина се свърже с нея? Не искаш ли да разбереш какво се е случило в действителност?

Спенсър подреди пликите в ръката си във форма на ветрило.

— Тези неща са измислица, Ариа. А и ти не трябва да се въртиш около тази яма. Пресата ще полудее!

Вятърът духна в лицето на Ариа и тя се загърна плътно в палтото си.

— Нищо лошо не вършим. Просто ще си стоим там.

Спенсър затвори рязко вратичката на пощенската кутия и ѝ обърна гръб.

— Мен не ме бройте.

— Хубаво — отвърна раздражено Ариа и също се обърна. Докато вървеше към Ноъл, погледна през рамо. Спенсър продължаваше да стои до кутията, объркана и тъжна. Ариа много искаше приятелката ѝ да свали гарда и да приеме необяснимото. Все пак тук ставаше въпрос за Али. Но само след миг Спенсър изпъна рамене и тръгна към къщата.

Ноъл я чакаше до олтара на Али. Както винаги, той беше обсипан с цветя и свещи, и бележки, върху които бяха написани послания като: „Липсваш ни“ и „Почивай в мир“.

— Трябва ли да отидем отзад? — попита той.

Ариа кимна мълчаливо, притискайки вълнения шал към носа си — очите ѝ се насълзиха от миризмата на изгоряло. Те прекосиха мълчаливо замръзналия преден двор и се озоваха зад къщата на Али. Въпреки че беше само малко след четири след обяд, небето вече

притъмняваше. Спускаше се странна мъгла, гъст воал се виеше около задната веранда. Някъде в гората грачеше гарга.

Пук. Ариа подскочи уплашено. Когато се обърна, видя пред себе си някаква жена, която дишаше тежко. Тя имаше разрошена прошарена коса, изпъкнали очи и бледа пергаментова кожа. Зъбите ѝ бяха жълтеникави и развалени, а ноктите ѝ бяха дълги повече от два сантиметра. Тя приличаше на току-що излязъл от ковчега труп.

— Аз съм Есмералда — каза тя с нисък, слаб глас.

Ариа беше прекалено ужасена, за да отговори. Ноъл пристъпи напред.

— Това е Ариа. — Жената докосна ръката на Ариа. Пръстите ѝ бяха леденостудени и кокалести.

Есмералда погледна към оградената с полицейска лента яма.

— Ела. Тя иска да разговаря с теб.

Буцата, която бе заседнала в гърлото на Ариа, се уголеми. Те се приближиха до ямата. Тук въздухът като че ли беше още по-студен. Вятърът утихна, а мъглата се сгъсти още повече. Сякаш ямата се намираще в окото на буря, един вид портал към друго измерение. „Това не може да е истина — помисли си тя, опитвайки се да се успокои. — Али не е тук. Това не е възможно. Въобразявам си“.

— Така... — Есмералда хвана Ариа за ръката и я поведе към ръба на дупката. — Погледни надолу. Трябва да стигнем до нея заедно.

Ариа се разтрепери. Досега нито веднъж не беше поглеждала в полуиздълбаната дупка. Когато се обърна безпомощно към Ноъл, който вървеше няколко крачки зад тях, той кимна леко с брадичка към ямата. Тя си пое дълбоко дъх, наведе се и погледна вътре. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Кожата ѝ беше леденостудена. Ямата беше мрачна и пълна с кал и натрошен цимент. На дъното ѝ бяха паднали няколко парчета от полицейската лента. Въпреки че тялото на Али беше отдавна преместено, Ариа можеше да види вдлъбнатината на мястото, където много дълго време беше лежало нещо тежко.

Тя затвори очи. Али беше прекарала години там долу, покрита с цимент, постепенно разлагаща се в почвата. Кожата се беше свлякла от костите. Красивото ѝ лице беше проядено. В живота Али беше чаровно момиче, привличащо погледите, но в смъртта беше мълчалива, незабележима. Години наред се беше крила в задния си двор. Беше

отнесла със себе си тайната за това, което се беше случило наистина. Ариа хвана Ноъл за ръката. Той побърза да я стисне успокояващо.

Есмералда остана дълго време на ръба на ямата. Тя дишаше тежко, въртеше глава и се клатеше напред-назад на токовете на ботушите си. След това започна да се гърчи. Като че ли някой се опитваше да се вмъкне в тялото ѝ, да се пъхне под кожата и да се настани удобно. Дъхът на Ариа секна. Ноъл също не помръдваше, изпълнен с благоговение. Когато Ариа отклони за миг погледа си от Есмералда, тя забеляза светлината в стаята на Спенсър. Спенсър стоеше на прозореца и ги гледаше.

Най-накрая Есмералда вдигна глава. За голяма изненада на Ариа тя изглеждаше по-млада и се усмихваше самодоволно.

— Здравсти — произнесе медиумът със съвсем различен глас.

Ариа ахна смаяно. Ноъл също примигна. Това беше гласът на Али.

— Значи искаш да говориш с мен? — каза Есмералда-Али с отегчен глас. — Имаш право само на един въпрос, така че добре си помисли.

В далечината зави куче. От другата страна на улицата се затръшна врата и когато Ариа се обърна, видя Джена Кавана да минава покрай прозореца на всекидневната. Освен това ѝ се стори, че от дъното на ямата долавя аромат на ванилов сапун. Възможно ли е Али наистина да е тук и да я гледа през очите на тази жена? И какво трябваше да я попита? Али беше крила толкова много неща от тях — за срещата си с Иън, за проблемите с брат си, за ослепяването на Джена и за вероятността въобще да не е толкова щастлива, както си мислеха всички. Но всъщност един въпрос се открояваше ясно от останалите.

— Кой те уби? — прошепна най-накрая тя.

Есмералда сбърчи нос, сякаш това беше най-глупавият въпрос на света.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

Ариа се наведе напред.

— Да.

Медиумът наведе глава.

— Страх ме е да го кажа на глас — избъбри тя, все още с гласа на Али. — Трябва да го напиша.

— Добре — съгласи се бързо Ариа.

— И след това ще трябва да си идеш — каза Есмералда-Али. — Повече не те искам тук.

— Добре — изхриптя Ариа. — Съгласна съм.

Есмералда бръкна в чантата си и измъкна малък кожен бележник и писалка. Тя надраска бързо няколко думи, откъсна листчето и го подаде на Ариа.

— *А сега тръгвай* — изръмжа тя.

Ариа отстъпи назад, като едва не се спъна. Когато побягна към колата на Ноъл, дори не си усещаше краката. Той я следваше неотстъпно. Хвана я за ръката, придърпа я към себе си и я прегърна здраво. За момент и двамата бяха неспособни да кажат каквото и да било. Ариа отново погледна към олтарчето на Али. Гореше една-единствена свещ, която осветяваше училищната снимка на Али от седми клас. Широката ѝ озъбена усмивка и немигащите очи оставяха впечатлението, че е обладана от дух.

Ариа се сети за разказа, който беше споменал Ноъл — „Падението на дома Ашър“. Също като сестрата, която беше погребана в старата къща, тялото на Али беше затрупано години наред под бетона. Дали душата напускаше тялото веднага след смъртта... или покъсно? Дали душата на Али беше избягала от дупката веднага след последния ѝ дъх... или чак след като работниците бяха изкопали разложеното ѝ тяло от земята?

Ариа все още стискаше в ръка листчето, което ѝ беше дала Есмералда. Тя бавно започна да го разгъва.

— Искаш ли да те оставя насаме? — попита меко Ноъл.

Ариа преглътна тежко.

— Не е необходимо. — Тя имаше нужда от него. Страхуваше се да погледне какво пише в бележката сама.

Тя разгъна шумолящата хартия. Буквите бяха закръглени и равни — почеркът на Али. Ариа бавно прочете написаното. Думите бяха само три и я смразиха до кости:

Али уби Али.

23.

ВСИЧКО ОСТАВА В СЕМЕЙСТВОТО

Някъде час по-късно Спенсър седеше пред бюрото в спалнята си и гледаше през големия панорамен прозорец. Лампата над задната врата хвърляше зловещи отблясъци над съсипания хамбар и изкривената, ужасяваща гора. Всичкият сняг се беше стопил, оставяйки тънък пласт мръсотия по земята. Група дървари бяха навлезли навътре, зарязвайки на поляната голяма купчина мъртви дървета. Днес екипът по разчистването беше претършувал хамбара и беше струпал оцелялата покъщнина до задната веранда. Кръглият килим, върху който бяха седели Спенсър и останалите в нощта, когато Али ги хипнотизира, беше проснат върху стълбите. В действителност цветът му беше бял, но сега беше изгоряло карамелено кафяв.

Ариа и Ноъл вече не стояха до ямата. Спенсър ги беше наблюдавала през прозореца; цялата работа с медиума беше продължила само около десетина минути. Въпреки че я гризеше любопитство какво беше открила Ариа с помощта на екстрасенската, тя упорито отказваше да пита. Медиумът подозрително много приличаше на жената, която се мотаеше из парка на колежа Холис и твърдеше, че разговаря с дърветата. Спенсър се надяваше, че пресата няма да разбере с какво се занимава Ариа — това само щеше да ги изкара още по-луди.

— Здравсти, Спенс.

Тя подскочи.

На вратата се беше изправил баща ѝ, все още облечен в тъмния си раиран работен костюм.

— Искаш ли да разгледаме заедно сайта за вятърни мелници? — попита той. Родителите ѝ бяха решили да подменят унищожената от пожара мелница с нова, която да подпомага захранването на къщата с електричество.

— Ами... — Спенсър усети вълна от самосъжаление. Кога за последен път баща ѝ я беше поканил да вземе участие във вземането

на семейни решения?

Но сега просто не можеше да го погледне. Писмото, което беше намерила на твърдия му диск, грееше в ума ѝ като новинарска обява по СиЕнЕн.

Скъпа Джесика, съжалявам, че срещата ни снощи беше толкова кратка... с нетърпение очаквам отново да останем насаме. Целувки,

Питър

Не беше трудно да си направи ужасни изводи. Не спираше да си представя баща си и госпожа. Дилорентис, седнали един до друг на бежовото диванче в дневната на Али — онова същото, на което сядаха Спенсър, Али и останалите, когато гледаха „Американски идол“ — да се гушкат както двойките ученици по коридорите на „Роузууд дей“.

— Имам домашно — излъга тя, а пилешката салата, която беше изяла за вечеря, се разбунтува в стомаха ѝ.

Баща ѝ изглеждаше разочарован.

— Добре, може би друг път. — Той се обърна и тръгна да слиза по стълбите.

Спенсър въздъхна тежко. *Трябваше* да разговаря с някого за това. Тайната беше твърде тежка и обсебваща, за да се справи сама. Извади телефона си и набра номера на Мелиса. Той не спираше да звъни.

— Обажда се Спенсър — каза тя с разтреперан глас, след като се включи гласовата поща. — Трябва да говоря с теб във връзка с мама и татко. Обади ми се.

Тя отчаяно натисна бутона за край. *Къде е мама*, беше попитала плачливо Мелиса баща си в нощта, когато изчезна Али. *Трябва да я намерим*. Според писмото на баща ѝ до майката на Али, двамата трябва да са се срещнали тогава. Ами ако майка ѝ ги беше хванала заедно и *затова* не желаше повече да говори за онази нощ?

В този миг осъзна какво си е помислила. Баща ѝ... и майката на Али. Тя потрепери. Това беше немислимо.

В гората цареше зловещо спокойствие. Някакво движение вдясно привлече погледа ѝ и тя се обърна. През прозореца на старата спалня

на Али проблесна светлина. После светна лампата. Мая, момичето, което сега живееше там, прекоси стаята и се хвърли върху леглото.

Телефонът на Спенсър изжужа и тя изписка изненадано. Но вместо да намери там отговор от Мелиса, на екрана се появи съобщение от месинджъра.

Спенсър, ти ли си?

Тя погледна невярващо към псевдонима на подателя. *УЮКЗащитникРоxx*. Беше Иън.

Преди Спенсър да реши как да постъпи, на екрана присветна ново съобщение.

Мелиса ми каза псевдонима ти. Можем ли да поговорим?

Сърцето ѝ прескочи. Значи Иън и Мелиса са поддържали връзка. *Не мисля, че искам да разговарям с теб, бързо написа тя. Не беше прав за Джейсън и Уайлдън. А след това някой се опита да ни убие.*

Той не се забави с отговора.

Чувствам се ужасно заради случилото се. Но всичко, което ти казах, е истина. Уайлдън и Джейсън ме мразеха. Онази нощ се канеха да ми видят сметката. Може би не са наранили Али... но те определено крият нещо.

Спенсър леко изсумтя.

Откъде да знам, че ТИ не си убил Али и сега се опитваш да накиснеш нас? Полицията ни мрази. Целият Роузууд ни мрази.

Съжбялявам за това, Спенсър, написа Иън. Но се кълна, че не съм убивал Али. Трябва да ми повярваш.

Пердетата на прозореца на Мая отново се размърдаха. Спенсър стисна здраво телефона си. Тя вече не можеше да си представи Иън в сцената с изчезването на Али. Нито пък Мелиса.

В този миг се сети нещо. В нощта, когато Али изчезна, Иън е бил с Мелиса — същата нощ, когато тя и баща ѝ се бяха скарали. Може би той знаеше нещо за това.

Искам да те питам нещо друго, написа бързо тя. Помниш ли как Мелиса се скара с баща ми в нощта, когато Али умря? Срећнаха се на вратата и тя му се развика за нещо. Споменавала ли ти е за това?

Курсорът примигна. Спенсър нетърпеливо забарабани с пръсти по бюрото си. Изминаха дващсет дълги секунди, преди Иън да отговори.

Мисля, че за това трябва да разговаряш с родителите си.

Спенсър прехапа силно долната си устна. *Не мога, написа тя. Ако знаеш нещо, кажи ми.*

Настъпи нова дълга пауза. От изгорялата гора излетяха две гарги и кацнаха на телефонния стълб. Погледът на Спенсър се зарея към разрушения, изгорял хамбар, към оградената с полицейска лента яма в задния двор на семейство Дилорентис. Чувстваше се ужасно напрегната. Само с един поглед можеше да види всички места, които Али беше посетила в часовете, преди да умре.

Най-накрая се появи ново съобщение. *Двамата с Мелиса спяхме в бърлогата, пишеше Иън. Помня как тя стана през нощта и говори с баща ти. Когато се върна, изглеждаше наистина разстроена. Каза ми, че е повече от сигурна, че баща ви има връзка с майката на Али. Освен това каза, че майка ти е разбрала. „Страхувам се, че ще направи нещо глупаво“, каза тя.*

Какво имаше предвид?, написа бързо Спенсър с разтуптяно сърце.

Не знам.

— Господи! — произнесе Спенсър на глас. Може би майка ѝ ги беше хванала? Бяха ли госпожа Дилорентис и баща ѝ в нейната кухня, изкушавайки съдбата пред очите на целия град?

Спенсър притисна пръсти към слепоочията си. В деня, след като Али изчезна, майка ѝ беше извикала момичетата и ги беше попитала дали Али не им е разказала за нещо, което е чула в къщата — сторило ѝ се, че я била видяла на вратата. Ами ако Али също беше хванала родителите им? Може би се беше прибрала вкъщи през задната врата, беше отишла в кухнята и се беше натъкнала на тях двамата... заедно. Ако Спенсър беше попаднала на някаква такава сцена, тя знаеше много добре как щеше да постъпи — щеше да се обърне рязко и веднага да се махне оттам.

Може би точно така бе постъпила и Али. И тогава с нея се беше случило онова... което се беше случило.

Телефонът, на Спенсър отново изжужа.

Освен това, Спенс, не ми се искаше да ти го казвам, но аз знаех за връзката им още преди Мелиса да ми каже. Видях ги заедно две седмици преди онази нощ. И без да искам се изпуснах пред Али. Нямах намерение да го правя, но тя знаеше, че пазя в тайна нещо от нея. Накара ме да ѝ го кажа.

Али държеше телефона в треперещата си ръка. *Али* е знаела?
— Господи — прошепна тя.
Появи се ново съобщение.

Така и не ти казах, защо Джейсън беше тръгнал да се разправя с мен в нощта, когато Али изчезна. Надявах се да не се наложи. Причината беше, че казах на Али за аферата. Тя го прие много зле и Джейсън реши, че съм ѝ го казал

просто от злоба. Двамата с Уайлдън ме мразеха заради много неща, но това беше последната капка.

Преди Спенсър да успее да осмисли думите му, се появи ново съобщение.

Има и още нещо, което винаги съм мислел за много странно. Забелявала ли си колко много си приличате ти, Мелиса и Али? Може би затова ви харесвах и трите.

Спенсър се намръщи, замаяна. Намеците на Иън проникнаха в съзнанието ѝ и започнаха да я тормозят. Наистина беше много странно, че Али въобще не прилича на баща си. Не беше наследила неговата хвърчаща на всички страни къдрава коса, нито заострения му крив нос. Но пък тя не беше наследила и дългия, заострен нос на майка си, както Джейсън, а беше благословена с мъничко, леко чипо носле. Като се замисли човек, то приличаше много на носа на бащата на Спенсър. Дори още по-зле, на нейния собствен.

Тя си спомни какво бяха казали родителите ѝ: въпреки че Оливия я е износила, тя си оставаше техен продукт. Ако казаното от Иън беше истина, това означаваше, че Спенсър и Али бяха... роднини. *Сестри.*

Тогава Спенсър си спомни още нещо.

Тя стана и огледа замаяно стаята си. След това хукна към кабинета на баща си. Слава богу, вътре нямаше никой. Тя взе годишника на Йейл и го разтръска. На килима падна избледнялата снимка от полароид. Спенсър я вдигна и я погледна.

Чертите бяха размазани, но сърцевидното лице и копринената руса коса не можеха да бъдат сбъркани. Трябваше да се сети веднага. Снимката не беше на Оливия. Това беше Джесика Дилорентис — една много бременна Джесика Дилорентис.

С треперещи ръце Спенсър обърна снимката и погледна датата, написана на гърба ѝ. Втори юни, преди почти седемнайсет години. Няколко седмици, преди да се роди Али.

Стомахът ѝ се сви и ѝ се догади. Ако майка ѝ знаеше за връзката им, това обясняваше защо толкова много мразеше Али. Фактът, че

физическото доказателство за проваления ѝ брак живее в съседната къща сигурно я е докарвало до бяс — дори по-лошо, това момиче се е харесвало на всички. Получавало е всичко и всеки, когото е поисквало.

Всъщност ако подозренията на майка ѝ са били потвърдени в онази страховита нощ, това може да я е изкарало от релси. Може да я е накарало да извърши нещо немислимо и непланирано, нещо, което отчаяно да се опита да прикрие.

Нека да не говорим повече за онази нощ, беше казала майка ѝ. А в деня след гостуването с преспиване, точно след като госпожа Дилорентис беше разпитала момичетата, Спенсър се беше натъкнала на майка си в кухнята — тя беше толкова отнесена, че дори не чу, когато я повика. Може би защото беше разяждана от угризения. Ужасена от онова, което беше сторила с полусестрата на дъщерите си.

— О, Господ и — рече Спенсър с прегракнал глас. — *Не!*

— Какво не?

Спенсър рязко се обърна. Майка ѝ стоеше на вратата на кабинета, облечена в черна копринена рокля и обута в сребристи обувки на „Живанши“.

От гърлото на Спенсър излезе тънък писък. Тогава погледът на майка ѝ прескочи от годишника на Йейл, който лежеше отворен на бюрото, към полароидната снимка в ръката на дъщеря ѝ. Спенсър веднага я пъкна в джоба си, но тъмен облак засенчи лицето на майка ѝ. Тя бързо прекоси стаята и хвана Спенсър за ръката. Дланите ѝ бяха леденостудени. Когато Спенсър я погледна в присвитите очи, тя усети страх.

— Вземи си палтото, Спенсър — произнесе госпожа Хейстингс със зловещо спокоен глас. — Отиваме да се поразходим.

24.

НОВИ РАЗКРИТИЯ В „УБЕЖИЩЕТО“

Хана отвори очи и се озова в малка болнична стая. Стените бяха боядисани в грахово зелено. На шкафчето до леглото ѝ имаше ваза с цветя, а във въздуха до вратата се носеше балон с надпис „Оправяй се по-бързо“. Странно, това беше същият балон, който баща ѝ беше донесъл в болницата, след като Мона я блъсна с джипа си. И като се замислеше, стените на онази стая бяха боядисани със същия зеленикав цвят. Когато изви глава надясно, тя видя малка сребриста чантичка, която лежеше на възглавницата ѝ. Кога пък беше излизала с нея? И тогава се сети: в нощта, когато празнуваха седемнайсетия рожден ден на Мона. В нощта на катастрофата.

Тя изпъшка и се надигна, изведнъж осъзнавайки, че ръката ѝ е гипсирана. Да не би да се беше върнала назад във времето? Или въобще не беше напускала стаята? Възможно ли е последните няколко месеца да са били само някакъв ужасен кошмар? В този миг над нея се надвеси една позната фигура.

— Здравсти, Хана — пропя Али. Тя изглеждаше по-висока и по-възрастна, лицето ѝ беше по-ъгловато, а косата ѝ по-тъмноруса. Бузата ѝ беше изцапана със сажди, сякаш току-що беше излязла от зловещата гора.

Хана примигва.

— Мъртва ли съм?

Али се засмя.

— Не, глупаче. — След това тя вирна глава, ослушвайки се за нещо в далечината. — Скоро трябва да тръгвам. Но сега ме слушай, чуваш ли? Тя знае повече, отколкото предполагаш.

— Какво? — извика Хана, опитвайки се да седне в леглото.

Али я погледна отнесено.

— Някога бяхме най-добри приятелки — каза тя. — Но ти не трябва да ѝ вярваш.

— Кой? Тара ли? — избъбри Хана, озадачена.

Али въздъхна.

— Тя иска да те нарани.

Хана се опитваше да извади ръцете си над чаршафите.

— Какво искаш да кажеш? Кой иска да ме нарани?

— Иска да те нарани, както вече нарани мен. — По бузите на Али се търкулнаха сълзи, първоначално солени и бистри, а след това матови и кървави. Една падна на бузата на Хана. Беше гореща и зацвърча, прогаряйки като киселина кожата ѝ.

Хана скочи, дишайки тежко. Усещаше изтръпналата си буза, но паренето беше изчезнало. Стените около нея бяха боядисани в бледо синьо. През големия панорамен прозорец нахлуваше лъч лунна светлина. На нощното ѝ шкафче нямаше цветя, нито имаше балон в ъгъла. Другото легло в стаята беше празно, чаршафите бяха изпънати. Малкият пирамидален календар до леглото на Айрис все още показваше петък. Хана сигурно беше заспала.

След ужасния инцидент по време на груповата терапия Айрис още не се беше връщала в общата им стая. Хана се чудеше дали не е затворена някъде в сградата, изтърпявайки наказанието си за това, че е внесла списание в клиниката. Хана не можеше да събере смелост да слезе в ресторанта за вечеря — не искаше да достави на Тара удоволствието да парадирва с това, че е отнела единствената ѝ приятелка. Единствените хора, с които се беше срещала след терапията, бяха Бетси, сестрата, която даваше лекарствата, д-р Фостър, която ѝ се извини за поведението на пациентите и Джордж, един от санитарите, който дойде да прибере списанията на Айрис в голям сив контейнер.

В стаята беше толкова тихо, че Хана можеше да чуе тихото жужене на флуоресцентната крушка на нощната ѝ лампа. Сънят ѝ се беше сторил толкова истински, сякаш Али наистина беше тук. *Тя знае повече, отколкото предполагаш*, беше казала Али. *Иска да те нарани, както вече нарани мен*. Сигурно говореше за Тара и за постъпката ѝ по време на груповата терапия. Тя се беше оказала твърде хитра за такава грозна и дебела смотанячка.

В ключалката се завъртя ключ и вратата леко се отвори.

— О! — Щом зърна Хана, Айрис се намръщи. — Здравсти.

— Къде беше? — попита Хана и седна в леглото. — Добре ли си?

— Идеално — отвърна невъзмутимо Айрис. Тя се приближи до огледалото и започна да оглежда лицето си.

— Не очаквах, че ще те вкарам в беля — въздъхна Хана. — Ужасно съжалявам, че Фелиша прибра списанията ти.

Айрис срещна погледа на Хана в огледалото. Лицето ѝ беше изкривено от разочарование.

— Не става въпрос за списанията, Хана. Аз ти разказах всичко за себе си, а трябваше да науча твоята история от някакво си тъпо списание. Дори *Тара* го знаеше преди мен.

Хана провеси краката си от леглото.

— Съжалявам.

Айрис скръсти ръце.

— Съжалението не помага в случая. Аз те мислех за нормална. А ти не си.

Хана притисна пръсти към слепоочията си.

— Добре де, случиха ми се разни гадни неща — рече тя. — За някои от тях разбра по време на терапията. — Тя се впусна в обяснение за онова, което се беше случило в нощта, когато Али изчезна, за преобразяването ѝ, за А. и за това как Мона се беше опитала да я убие. — Всички около мен са луди, но аз съм напълно нормална, кълна се. — Хана отпусна ръце в скута си и погледна към Айрис в огледалото. — Исках да ти кажа, но просто вече не знам на кого да вярвам.

Айрис помълча няколко минути, обърната с гръб към нея. Микроспреят „Глейд“ с аромат на ванилия изсъска от ъгъла. Хана отново се сети за Али. Най-накрая Айрис се обърна.

— Господи, Хана! — Тя въздъхна. — Това е ужасно.

— Така е — призна Хана.

След това дойдоха сълзите — бързи и горещи. Сякаш цялото напрежение и страх, които беше насъбрала в себе си през последните месеци, изригна изведнъж. Толкова дълго се беше преструвала, че е преодоляла Мона и Али, и А., че един ден всичко това ще избледнее окончателно. Но не беше така. Толкова беше ядосана на Мона, че чак болеше. Гневеше се на Али за това, че се беше държала гадно с Мона и я беше превърнала в зловния, безсърдечен А. Ядосваше се и на себе си, че беше приела приятелството на Мона — и на Али.

— Ако не се бях сприятелила с Али, нищо от това нямаше да се случи — изстена Хана, хълцайки. — Ще ми се въобще да не беше

влизала в живота ми. Ще ми се въобще да не я бях познавала.

— Ш-ш-шт. — Айрис я погали по главата. — Не говориш сериозно.

Но всъщност Хана беше искрена. Али ѝ беше дала само няколко щастливи месеца и след това години болка.

— Нима ако бях останала грозна дебела смотанячка, това щеше да е най-ужасното нещо в живота ми? — Попита Хана. Поне нямаше да наранява хората. Поне хората нямаше да нараняват *нея*. — Може би съм заслужила онова, което Мона ми причини. Може би Али също е заслужила онова, което ѝ се случи.

Айрис се дръпна назад и присви очи, сякаш беше получила удар. Хана осъзна твърде късно как са прозвучали думите ѝ. Но тогава Айрис се изправи и приглади полата си.

— Персоналът иска да гледаме „Приказка за Ела“ в киносалона. — Тя завъртя очи и направи отегчена физиономия. — Ако искаш, мога да им кажа, че не си добре. Може би предпочиташ да останеш насаме. Предполагам, че въобще не искаш да виждаш Тара и останалите.

Хана беше готова да се съгласи, но тогава стомахът ѝ изкъркори. Тя изпъна рамене. Така си беше — тя наистина не искаше да вижда Тара и останалите пациенти сега, след като всички бяха научили истината. Но изведнъж осъзна, че всъщност не ѝ пука особено. Тук всички бяха ненормални. Не бяха по-добри от нея.

— Ще дойда — реши тя.

Айрис се усмихна.

— Не бързай. — Тя излезе и вратата щракна зад гърба ѝ.

Хана усети как пулсът ѝ се успокоява. Попи очите си със салфетка, обу чехличките си и отиде при огледалото. Доста грим щеше да отиде, за да оправи подпухналите си очи. В този миг забеляза на бюрото черната кожена чантичка „Шанел“ на Айрис. От нея се подаваше ъгълче на списание. Без да вярва на очите си, Хана побърза да го издърпа.

Това беше новият брой на „Пийпъл“. Онзи със статията за Хана в него.

В главата ѝ светна предупредителна крушка. Сестрите не го ли бяха прибрали? Хана трескаво запрелиства списанието, докато не стигна до страницата, където започваше нейната история. *Седмица на тайни и лъжи*. Очите ѝ пробягаха през текста. Имаше различни

подробности от приятелството ѝ с Алисън. Историята с Мона-или-А. Намирането на тялото на Иън Томас, разминаването на косъм с пожара. Имаше малко каре, в което пишеше, че според деветдесет и два процента от анкетиранията Хана и останалите са убили Али. Тогава Хана забеляза един страничен надпис. **И къде е сега Хана Мерин?**, пишеше с удебелени букви. **Няма да повярвате!** А отстрани имаше снимка на „Убежището“.

Хана замръзна.

Имаше списък с лекарствата, които пиеше, сънотворните и валиума. Описваха с подробности как прекарва деня си, от това какво закусва и колко време прекарва във фитнеса, до това колко често пише в подвързания с кожа бележник за диети. Под статията стоеше размазана снимка на Хана, облечена с клин и тениска, оплезена пред камерата, а зад нея се виждаха надписите по стената на тайната таванска стая. Показаният среден пръст, както и другото момиче на снимката, бяха изрязани.

— О, Господи! — прошепна Хана.

Тя не отместваше поглед от списанието, усещайки как започва да ѝ се гади. Хана беше обвинила за всичко Тара. Но нещо не се връзваше. Дори да беше намерила фотоапарата на Айрис, някои от описаните подробности бяха твърде специфични. Можеше да ги знае само човек, който прекарва ужасно много време с Хана.

Миг, преди да захвърли списанието в другия край на стаята, тя забеляза още нещо на снимката. Зад главата ѝ, точно до кладенеца на Айрис, се забелязваше рисунка в същия стил и със същия цвят. Това беше момиче със сърцевидно лице, нежни устни и големи сини очи. Хана приближи списанието към лицето ѝ и впери поглед в рисунката, докато очите ѝ не се замъглиха. Това беше образът на едно момиче, което Хана познаваше много, много добре. Момичето, което беше видяла в гората преди една седмица.

Внезапно гласът на Али прозвуча в ушите ѝ. *Иска да те нарани, както вече нарани мен.* Али въобще нямаше предвид Тара; тя говореше за Айрис.

25.

АРИА СЕ СБОГУВА

Един час след срещата с Есмералда, Ариа паркира колата си пред гробището „Свети Василий“. Великолепните мавзолеи и надгробните камъни бяха озарени от лунна светлина. Два високи, старомодни фенера осветяваха калдъръмената пътечка. Лек вятър поклащаше голите клони на върбите. Ариа познаваше всяко камъче до гроба на Али, но това нямаше да направи пътя ѝ дотам по-лесен.

Али уби Али. Това беше шокиращо... и невероятно... и изпълваше Ариа с безумна, пронизваща вина. Достатъчно ужасно беше, че някой е убил Али. Но ако се беше самоубила? Това можеше да бъде предотвратено. Али би могла да потърси помощ.

И все пак Ариа приемаше доста скептично вероятността Али да е направила подобно нещо. Тя изглеждаше толкова щастлива, толкова безгрижна. Но в деня, когато госпожа Дилорентис ги попита къде може да е отишла Али, след като Ариа и приятелките ѝ се разделиха, тя тръгна по автомобилната алея пред дома ѝ и забеляза, че капакът на единия контейнер за отпадъци е паднал. Наведе се да го вдигне и да го върне на мястото му, но тогава забеляза най-отгоре върху боклука шишенце от хапчета. На етикета му пишеше името на Али, но наименованието на лекарството беше изтъркано. Тогава Ариа не му обърна особено внимание, но сега се замисли върху видяното. Ами ако това беше лекарство против депресия или мъчително безпокойство? Ами ако през онази нощ Али беше погълнала цяла шепа от тях, защото вече не издържаше? Може би беше слязла сама в ямата беше скръстила ръце и беше изчакала лекарството да подейства. Но нямаше как да го докажат — когато работниците я бяха намерили, тялото на Али беше толкова разложено, че нямаше как да се направи тест за свръхдоза.

Ти избягваш ли ме? — такъв есемес беше изпратила Али на Ариа в една от последните седмици, преди да изчезне. *Трябва да поговорим.* Но Ариа предпочете да я игнорира — повече не можеше да понася

подигравките ѝ за аферата на Байрън. Ами ако Али е искала да говорят за нещо друго? Как е могла Ариа да го пропусне?

Въпреки че с Ноъл се бяха разделили само преди час, тя извади телефона си и му се обади. Той веднага вдигна.

— На гробището съм — рече тя и млъкна. Ноъл щеше да разбере защо.

— Всичко ще бъде наред — отвърна той. — Със сигурност ще ти олекне.

Ариа оправи целофана на букета, който беше купила преди няколко минути от магазина за цветя. Не беше сигурна какво ще каже на Али — или какви отговори ще получи. Но беше готова да направи всичко, за да се почувства по-добре. Тя преглътна тежко и притисна телефона към ухото си.

— Али като че ли искаше да поговорим за нещо важно, но аз не ѝ обърнах внимание. Вината е моя.

— Не е — успокои я Ноъл. В ухото ѝ изпука статичен шум. — Понякога и аз мисля така за брат ми... но не бива. Нямахме как да го спра, както и ти не си можела да я спреш. Освен това не си била единствената приятелка на Али. Можела е да поговори със Спенсър или Хана, или с родителите си. Но не го е направила.

— После ще ти се обадя пак, нали? — каза Ариа, задавена от сълзи. След което прекъсна, грабна букета, отвори вратата на колата и тръгна по алеята. Тревата беше мокра и джвакаше под краката ѝ. След няколко минути тя приближаваше гроба на Али. Някой вече беше оставил букет свежи цветя пред надгробния камък и беше залепил снимка върху него.

— Ариа?

Тя подскочи. Усети как я побиват тръпки. На няколко крачки от нея, под голямото смокиново дърво, стоеше Джейсън Дилорентис. Тя се стегна, подготвяйки се да посрещне гневното му избухване, но той просто си стоеше там и се оглеждаше. Беше облякъл тежко черно яке с дебело подплатена качулка, черни панталони и черни ръкавици. За части от секундата през ума ѝ мина нелепата мисъл, че прилича на човек, който се кани да ограби банка.

— З-здрасти — най-накрая успя да промълви тя. — Просто... исках да поговоря с Али. Може ли?

Джейсън сви рамене.

— Разбира се. — Той тръгна надолу по хълма, оставайки я сама.

— Почакай! — извика Ариа след него. Той спря, подпря се на едно дърво и я погледна.

Ариа внимателно обмисли думите си. Само преди една седмица, когато излизаха заедно, Джейсън я беше окуражил да разговаря с него за Али — беше казал, че всички се чувстват неудобно дори да произнесат името ѝ в негово присъствие. Тя избърса ръце в дънките си.

— Научихме много неща за Али, които по-рано не знаехме — каза най-накрая тя. — Много мъчителни неща. Сигурна съм, че и на теб не ти е било лесно.

Джейсън ритна с крак буца пръст.

— Да.

— Понякога не е лесно да разберем какво се случва в душите на хората — добави Ариа, мислейки си за това как Али танцуваше весело по моравата вечерта след завършването на седми клас — изглеждаше толкова щастлива да види приятелките си. — Хората винаги изглеждат различно на повърхността — добави тя. — Но... невинаги е така. Всеки има нещо за криене.

Джейсън ритна още една буца пръст.

— Но вината не е твоя — продължи Ариа. — Вината не е на никого.

Изведнъж тя повярва в това с цялото си сърце. Ако Али наистина се беше самоубила и ако го беше обмисляла от доста време, Ариа пак нямаше да може да направи нищо, за да я спре. Болеше я сърцето, че не го е предусетила и се чувстваше зле, че не знаеше *защо* Али го е направила... но може би просто трябваше да го приеме, да потъгува и да продължи да живее живота си.

Джейсън отвори уста да каже нещо, но изведнъж пронизителен звън разцепи тишината. Той бръкна в джоба на якето и извади телефона си.

— Трябва да отговоря — рече той извинително. Ариа му махна да продължи, той се обърна и тръгна надолу по хълма към сенките.

Тя се изправи пред надгробния камък на Али. *Алисън Лорън Дилорентис*. Нищо друго. Знаеше ли Али, че последното ѝ гостуване ще бъде в последната ѝ нощ на земята, или беше решила на момента, че вече не издържа? Последния път, когато Ариа я беше видяла жива,

Али се канеше да ги хипнотизира, но Спенсър скочи и отиде да дръпне щорите. *Много е тъмно тук*, беше казала тя. *Трябва да е тъмно*, бе възразила Али, дърпайки ги отново надолу. *Така стават тия работи.*

Тогава, когато Али се обърна, Ариа зърна лицето ѝ. Тя не изглеждаше манипулативна и доминираща, а крехка и изплашена. След миг Спенсър извика на Али да си върви... и тя си тръгна. Отстъпи, както не беше правила никога, сякаш целият ѝ кураж и решителност се бяха изпарили.

Ариа коленичи на тревата и докосна хладния мрамор на надгробния камък. От очите ѝ бликнаха горещи сълзи.

— Али, съжалявам — прошепна тя. — Каквото и да се е случило, съжалявам.

Над главата ѝ избръмча самолет. Мирисът на рози от букета, който лежеше в основата на паметника, погъделичка носа ѝ.

— Съжалявам — повтори тя. — Толкова съжалявам.

— Ариа? — разнесе се писклив глас.

Тя подскочи. Заслепи я силна светлина. Ръцете ѝ се разтрепериха и за миг в съзнанието ѝ се появи мисълта, че това е Али. Но след това светлината се отмести. До нея коленичи жена, която носеше очила с тъмни рамки и полицейска зимна шапка.

— Ариа Монтгомъри?

— Д-да? — заекна тя.

Жената докосна ръката ѝ.

— Трябва да дойдеш с мен.

— Защо? — изсмя се нервно Ариа и отдръпна ръката си.

Уоки-токито на колана на жената изпиука.

— Може би ще е най-добре да поговориш с момчетата в участъка.

— Какво става тук? Нищо не съм направила.

Полицайката изкриви устни в усмивка, която не включваше очите ѝ.

— За какво толкова съжаляваш, Ариа? — Тя погледна към гроба на Али. Очевидно беше чула всичко, което Ариа беше казала. — Да не е за това, че си скрила доказателства от нас?

Ариа поклати глава, без да разбира нищо.

— Доказателства ли?

Жената я погледна многозначително.

— Един пръстен, например.

Гърлото на Ариа пресъхна. Тя притисна чантата към гърдите си. Пръстенът на Иън все още се криеше във вътрешния ѝ джоб. Тя толкова отчаяно жадуваше да се свърже с Али, че от дни не се беше сещала за него.

— Нищо лошо не съм направила!

— А-ха — промърмори ченгето незаинтересовано. Тя разкопча белезниците от колана си и погледна към Джейсън, който стоеше на няколко крачки от тях. — Благодаря ви, че се обадохте да ни кажете къде е.

Ариа зяпна изненадано. Тя рязко се обърна и впери поглед в Джейсън.

— Ти ли им каза, че съм тук? — възкликна тя. — Защо?

Джейсън се ококори и поклати глава.

— Какво? Не съм...

— Господин Дилорентис разказа на дежурния офицер всичко, което знаеше — прекъсна го полицайката. — Той просто изпълни гражданския си дълг, госпожице Монтгомъри. — Тя изтръгна голямата чанта от ръцете на Ариа и ѝ закопча белезниците. — Не му се ядосвайте заради нещо, което вие сте направила. Кое то всички сте направили.

Смисълът на думите ѝ бавно проникваше в съзнанието на Ариа. Правилно ли я беше разбрала? Тя рязко се обърна към Джейсън.

— Какво си измисляш, за Бога!

— Ариа, ти не разбираш — възрази Джейсън. — Аз не...

— Хайде! — сопна се ченгето. Ръцете на Ариа бяха оковани с белезници зад гърба ѝ. Тя виждаше, че устните на Джейсън мърдат, но не чуваше думите.

— А откога полицията приема съвети от психопати? — избухна тя. — Не знаете ли, че Джейсън е прекарал години в психиатрична клиника?

Полицайката рязко вдигна глава, объркана. Джейсън издаде гъргорещ звук.

— Ариа... — Гласът му секна изведнъж. — *Не*. Не си разбрала правилно.

Ариа се спря. Джейсън я гледаше ужасен.

— Какво искаш да кажеш? — попита рязко тя.

Ченгето я хвана за ръката.

— Хайде, госпожице Монтгомъри. Да вървим.

Но Ариа не сваляше поглед от Джейсън.

— Кое не съм разбрала правилно? — Джейсън я гледаше втренчено, устните му се разтвориха. — Кажете ми! — извика умолително тя. — *Какво не съм разбрала?*

Но Джейсън просто си стоеше там и гледаше как жената отвежда Ариа надолу по хълма към полицейската кола.

26.

ДОКАЗАТЕЛСТВАТА НЕ ЛЪЖАТ

Пътуването от Ланкастър до Роузууд трябваше да отнеме най-много два часа, но Емили направи грешката да се качи на автобус, който по пътя за обратно спря до две автентични амишки ферми. След това я остави във Филадельфия, което означаваше, че тя трябваше да се прехвърли на друг автобус за Роузууд, който тръгна от автогарата чак след четирийсет и пет минути и попадна в задръстване на магистралата Скулкил. Когато автобусът най-накрая стигна до Роузууд, Емили беше изгризала всичките си нокти и беше издълбала огромна дупка в дунапреновата седалка. Часът беше шест и бе започнала да вали студена, противна суграшица. Вратите се отвориха и Емили изтича по стълбите.

Градът беше тих и безлюден. Светофарите превключиха от червено на зелено, но по улицата не минаха никакви коли. От „Кафенето на еднорога“ се разнасяше аромат на печено кафе, но заведението беше затворено.

Емили побягна по улицата, плъзгайки се по заледената ѝ повърхност с безумно тънките си амишки ботуши. Полицейското управление беше само на няколко преки оттук. Лампите в голямата сграда, където бяха отишли Емили и останалите, след като се досетиха, че Мона Вандерваал е старият А., все още светеха. В задната част на комплекса, където новият А. ѝ беше казал да отиде, нямаше никакви прозорци и тя нямаше как да разбере дали вътре има хора. В този миг забеляза една голяма метална врата, подпряна с чаша за кафе и ахна. А. беше оставил вратата отворена, точно както беше обещал.

Пред нея се разкри дълъг коридор. Подът миришеше на препарат за почистване, а в дъното на коридора светеше в червено знакът за аварийен изход. Единственият звук беше жуженето на флуоресцентните лампи и Емили можеше да чуе дишането си.

Докато вървеше, тя плъзгаше пръсти по стените и спираше пред всяка врата, за да прочете имената на табелите. ДЕЛОВОДСТВО.

ПОДДРЪЖКА. САМО ЗА ПЕРСОНАЛА. Четири врати по-нататък сърцето ѝ прескочи. ДОКАЗАТЕЛСТВА.

Емили надникна през малкото прозорче на металната врата. Стаята беше голяма и тъмна, с разхвърляни в безпорядък рафтове, папки, кутии с документи и метални шкафове. Тя си спомни за документите от снимката, която А. беше изпратил. Разпитът на майката на Али. Поредицата от събития, довели до изчезването на Али. Странният лист от „Убежището не знам къде си“, което звучеше като някакъв скъп жилищен комплекс. И последно, но не на последно място по важност, докладът с резултатите от ДНК-анализа, в който със сигурност се твърдеше, че тялото в ямата не е на Али, а на Лий.

Внезапно на рамото ѝ се стовари нечия ръка.

— Какво си мислиш, че правиш тук?

Емили отскочи от вратата и се обърна. Един роузуудски полицај я държеше за ръката и очите му пламтяха. Аварийната сигнализация над главата му го обливаше със зловеща червеникава светлина.

— Аз... — заекна тя.

Той сбърчи вежди.

— Нямах работа тук! — След това се вгледа по-внимателно в нея и я разпозна. — Аз те познавам! — каза той.

Емили отстъпи назад, но той я държеше здраво.

— Ти си едно от онези момичета, които мислеха, че са видели Алисън Дилорентис. — Ъгълчетата на устните му се изкривиха в усмивка и той приближи лице до нейното. Дъхът му миришеше на лучени кръгчета. — Търсехме те.

Стомахът на Емили се сви от страх.

— Всъщност трябва да търсите Дарън Уайлдън! Тялото в ямата не е на Алисън Дилорентис, а на едно момиче на име Лий Зуук! Уайлдън я е убил и я е захвърлил там! Той е виновният.

Но полицаят само се засмя и за ужас на Емили започна да закопчава с белезници ръцете ѝ зад гърба.

— Сладурче — каза той, като я поведе по коридора, — единственият виновен тук си ти.

27.

ТОВА Е ТО ЛЮБОВ!

Госпожа Хейстингс отказа да съобщи на Спенсър къде отиват — каза само, че е изненада. Минаха покрай големите къщи на тяхната улица, разхвърляната ферма Спрингтън и скъпото заведение „Сивия кон“. Спенсър извади банкнотите от портмонето си и ги подреди по серийни номера. Майка ѝ винаги караше спокойно, съсредоточена изцяло върху пътя и трафика, но днес нещо беше по-различно и това влудяваше Спенсър.

Пътуването им продължи почти половин час. Небето беше мастилено черно, звездите блещукаха ярко, навсякъде светеха лампи. Когато затвори очи, в главата ѝ изникна онази ужасна нощ, в която Али изчезна. Предишната седмица замъгленото ѝ съзнание беше родило образа на Али, която стоеше до гората заедно с Джейсън. Но след това видението се беше променило и човекът, когото беше помислила за Джейсън, се превърна в нещо по-малко, по-слабичко, по-женствено.

Кога се беше прибрала майка ѝ? Беше ли се скарала с баща ѝ за онова, което беше направил — и беше ли признала какво е извършила? Може би точно затова той беше налял онази огромна сума пари във фонда за откриването на Алисън Дилорентис. Щом едно семейство дава толкова много пари за откриването на Али, то не може да е замесено в нейното убийство.

Телефонът на Спенсър изпиука и тя подскочи. Преглътна мъчително и бръкна в чантата си. *Имате 1 ново съобщение*, пишеше на екрана.

Сестра ти разчита на теб да оправиш нещата, Спенс.
В противен случай кръвта ѝ ще изцапа и твоите ръце.

А.

— Кой беше? — Майка ѝ натисна спирачките пред червения светофар. Отмести поглед от джипа, който беше спрял пред тях и се обърна към Спенсър.

Тя затвори телефона си.

— Никой. — Светофарът светна зелено и Спенсър отново затвори очи.

Сестра ти. Дълго време Спенсър се беше възмущавала от Али, но сега цялото ѝ негодувание беше изчезнало. Двете имаха общ баща, бяха една кръв. През онова лято тя беше изгубила нещо повече от приятелка — беше изгубила член от семейството си.

Майка ѝ слезе от магистралата и спря мерцедеса пред „Ото“, най-стария и най-хубав италиански ресторант в Роузууд. През прозорците на огромната зала се лееше златиста светлина и Спенсър почти усети мириса на чесън, зехтин и червено вино.

— На вечеря ли отиваме? — попита тя с треперещ глас.

— Не само вечеря — отвърна майка ѝ, свивайки устни. — Хайде.

Паркингът беше пълен с автомобили. В дъното му се виждаха две полицейски коли. До тях двама руси близнаци се качваха в черен джип. Изглеждаха около тринайсетгодишни и двамата бяха облечени с дебели якета, бели вълнени шапки и еднакви долнища на анцузи с надпис ОТБОР ПО ХОКЕЙ НА ТРЕВА, ГИМНАЗИЯ КЕНСИНГТЪН по дължината на крачолите. Понякога Али и Спенсър също носеха хоккейните си екипи в един и същ ден. Тя се чудеше дали някой ги беше заглеждал с мисълта, че са близначки. Голяма буца заседна в гърлото ѝ.

— Мамо — каза тя с треперещ глас.

Майка ѝ се обърна към нея.

— Да?

Кажми нещо, изкрещя някакъв глас в главата на Спенсър. Но устата ѝ беше като залепнала.

— Ето я! — Под лампите на паркинга се появиха две фигури, които им махаха с ръце. Господин Хейстингс се беше преоблякъл в синьо поло и панталони в цвят каки. До него се усмихваше превзето Мелиса, облечена със синя рокля, стиснала сатенена чантичка под мишница. — Извинявай, че не ти се обадох — каза сестра ѝ, когато се приближиха до тях. — Притесних се, че ако започнем да разговаряме, ще проваля изненадата.

— Изненада ли? — отвърна Спенсър със слаб глас. Тя отново погледна към полицейските коли на паркинга.

Кажу нещо, изкрещя отново гласът в главата ѝ. *Сестра ти разчита на теб.*

Госпожа Хейстингс тръгна към входната врата.

— Е, ще влизаме ли?

— Разбира се — отвърна господин Хейстингс.

— Почакайте! — извика Спенсър.

Всички се спряха и се обърнаха към нея. Косата на майка ѝ блестеше под ярката светлина на флуоресцентните лампи. Бузите на баща ѝ бяха почервенели от студа. И двамата се усмихнаха очаквателно. Внезапно Спенсър осъзна, че майка ѝ няма представа какво се кани да каже. Тя не беше видяла снимката на госпожа Дилорентис, която дъщеря ѝ държеше в ръката си. Не знаеше, че секунди преди това Иън и Спенсър бяха разговаряли по месинджъра. За пръв път през живота си Спенсър изпита съжаление към родителите си. Искаше ѝ се да може да хвърли одеяло върху тях и да ги защити от всичко това. Искаше ѝ се самата тя никога да не го беше научавала.

Но така или иначе го знаеше.

— Защо го направихте? — попита тихо тя.

Госпожа Хейстингс пристъпи напред и едното ѝ токче изскърца върху каменната алея.

— Защо сме направили кое?

Спенсър забеляза, че в полицейските коли седят ченгета. Тя снижи гласа си, обръщайки се директно към майка си.

— Знам какво се е случило в нощта, когато Али умря. Разбрала си, че татко и госпожа Дилорентис имат любовна връзка — видяла си ги в къщата на Али. И си открила, че Али е моя... че е таткова...

Госпожа Хейстингс се отдръпна рязко назад, сякаш беше получила плесница.

— *Какво?*

— *Спенсър!* — извика ужасено господин Хейстингс. — Какво, за бога...

Думите потекоха като река. Тя дори не усещаше ледения вятър, който бръснеше кожата ѝ.

— Кога започна всичко, татко? В университета? Затова ли никога не ни каза, че госпожа Дилорентис е учила в Йейл по същото време,

когато и ти си бил там — защото тогава е започнала връзката ти с Джесика, нали? Затова ли никога не говореше със семейството на Али?

На паркинга спря още една кола. Баща ѝ не каза нищо. Той просто си стоеше там, поклащайки се напред-назад като шамандура. Мелиса изпусна чантичката си и бързо се наведе да я вдигне. Очите ѝ бяха разширени от изненада.

Спенсър се обърна към майка си.

— Как можа да я нараниш? Тя ми беше сестра. А ти, татко, как можа да го прикриеш, след като ти беше дъщеря?

Лицето на госпожа Хейстингс посивя. Тя бавно примигна, сякаш току-що се беше събудила от сън.

После се обърна към съпруга си.

— Ти и... *Джесика*?

Бащата на Спенсър отвори уста да каже нещо, но от гърлото му излязоха само нечленоразделни звуци.

— Знаех си — прошепна госпожа Хейстингс. Гласът ѝ беше зловещо спокоен и равен. На шията ѝ нервно потрепваше мускулче. — Питях те милион пъти, но ти винаги отвръщаше, че не е така.

След това тя се нахвърли върху господин Хейстингс и започна да го удря с дамската си чантичка „Гучи“.

— Ходил си в дома ѝ? Колко пъти си бил там? Какво ти става, по дяволите?

Сякаш всичият въздух на паркинга се беше просмукал някъде. Ушите на Спенсър бръмчаха и тя възприемаше разиграващата се пред очите ѝ сцена на бавен каданс. Нещата въобще не се развиваха по начина, по който бе очаквала. Майка ѝ се държеше така, сякаш не знаеше нищо. Тя си припомни съобщенията на Иън. Възможно ли е майка ѝ да чуваше всичко това за пръв път?

Най-накрая тя спря да удря баща ѝ. Той отстъпи назад и изпъшка. По лицето му беше избила пот.

— Признай си. Поне веднъж ми кажи истината — рече задъхано тя.

Следващите няколко секунди като че ли продължиха цяла вечност.

— Да — най-накрая отвърна баща ѝ и наведе глава.

Мелиса изохка. Госпожа Хейстингс проплака.

Баща ѝ запристъпва нервно на едно място.

Спенсър затвори очи и остана така дълго време. Когато отново ги отвори, Мелиса беше изчезнала. Госпожа Хейстингс отново се обърна към мъжа си.

— Колко време продължи това? — попита тя. Вените на слепоочията ѝ пулсираха. — И тя *твоя* ли беше?

Раменете на господин Хейстингс потрепераха. Той покри лицето си с ръце и изпъшка.

— Научих за децата много след това.

Госпожа Хейстингс отстъпи назад с оголени зъби и свити юмруци.

— Довечера, като се прибера, искам да си се изнесъл от дома — извика тя.

— Вероника...

— Махай се!

След кратка напрегната пауза баща ѝ си тръгна. Миг по-късно ягуарът му изрева и той напусна паркинга, оставяйки семейството си там.

— Мамо! — Спенсър постави ръка на рамото на майка си.

— Остави ме! — сопна ѝ се майка ѝ и се облегна отпуснато на каменната ограда на ресторанта. От външните тонколони на ресторанта се носеше весела италианска музика. Вътре някой се изсмя пискливо.

— Мислех, че знаеш — продължи отчаяно Спенсър. — Мислех, че си разбрала за това в нощта, когато Али изчезна. На следващия ден изглеждаше толкова объркана, сякаш нещо ужасно се беше случило. Помислих си, че точно за това не можем да говорим за онази нощ.

Майка ѝ се обърна рязко към нея с подивели очи и размазано червило.

— Наистина ли си помисли, че съм способна да убия онова момиче? — изсъска тя. — Такова чудовище ли съм за теб?

— Не! — отвърна Спенсър с тъничко гласче. — Просто...

— Просто *нищо* — изръмжа майка ѝ и размаха яростно пръст пред лицето ѝ. Спенсър отстъпи стреснато. — Знаеш ли защо не исках да говорим за онази нощ, Спенсър? Защото тогава изчезна най-добрата ти приятелка. Защото загубата на Алисън обсеби живота ти, а ти трябваше да продължиш напред. А не защото съм я *убила*!

— Съжалявам! — проплака Спенсър. — Просто... Мелиса не можеше да те намери онази нощ и изглеждаше толкова...

— Бях излязла с приятели — извика майка ѝ. — До късно. И единствената причина да го помня е, че полицията ме разпитва за това поне петдесет пъти през следващите няколко дни!

Зад тях се разнесе покашляне. Мелиса стоеше до един нисък декоративен храст. Спенсър я хвана за ръката.

— Не спираше ли да повтаряш на татко, че трябва да намерите мама!

Мелиса поклати глава, озадачена.

— Какво?

— Вие двамата стояхте до вратата и ти не спираше да повтаряш: „Трябва да намерим мама. Трябва да намерим мама“.

Мелиса зяпна безпомощно Спенсър. След това разшири очи, спомняйки си онази нощ.

— Да не би да имаш предвид онази нощ, когато исках татко да ме закара до летището, за да си хвана самолета за Прага? — попита тя със слаб глас. — Знаех си, че ще имам махмурлук, а се оказа, че татко също е пил. Трябваше да помисля, преди да се нахвърля върху онова вино. — Тя примигна смутено.

От един миниван слезе семейство с малко момиченце. Двамата съпрузи се държаха за ръце и се усмихваха един на друг. Момичето се загледа в Спенсър с любопитство и засмука палеца си, преди да тръгне след родителите си към ресторанта.

— Но... — Спенсър усети как ѝ се завива свят. Миризмата на зехтин от ресторанта внезапно придоби дъх на разложение. Тя погледна към покрусеното лице на сестра си. — Значи не сте се карали с татко за това, че мама е научила за аферата му? Не си изтичала обратно при Иън, за да му кажеш: „Баща ми има връзка с госпожа Дилорентис и мисля, че мама ще направи нещо ужасно!“?

— *Иън* ли? — прекъсна я Мелиса и повдигна изненадано вежди. — Никога не съм му казвала такова нещо. Кога ти го е казал?

Спенсър застина.

— Днес. Каза, че и с теб е разговарял в месинджъра.

— Какво?! — избухна Мелиса.

Спенсър се хвана за главата, напълно дезориентирана. Думите на Иън, Мелиса и майка ѝ се смесиха в неясен вихър, докато накрая тя

вече нямаше представа кое е истина. Беше ли говорила изобщо с Иън? Беше разговаряла с някой, който се представяше за Иън, но как можеше да бъде сигурна, че е бил той?

— А за какво си шушукахте с мама цяла седмица? — попита тя, опитвайки се отчаяно да разплете ситуацията, да оправдае постъпката си.

— Планирахме специалната ти вечеря — вдигна глава майка ѝ. Гневът се беше изгубил от гласа ѝ. Мелиса въздъхна възмутено и се отдалечи. — Андрю и Кирстен Кълън са вътре. Щяхме да ви водим на новата продукция на „Колко е важно да бъдеш сериозен“ в театъра на Уолнът стрийт.

Кожата по ръцете на Спенсър настръхна. Стомахът ѝ се сви. Семейството ѝ се опитваше да ѝ покаже колко я обича, а тя какво беше направила!

По бузите ѝ потекоха сълзи. Разбира се, че майка ѝ не е убила Алисън. Тя дори не *знаеше* за аферата. Човекът в месинджъра я беше излъгал.

Над нея падна сянка. Когато се обърна, тя видя един посивял роузуудски полицай със сериозно лице. В кобура на колана му проблясваше пистолет.

— Госпожице Хейстингс? — каза той, поклащайки важно глава. — Трябва да дойдете с мен.

— К-какво? — изпищя Спенсър. — Защо?

— По-добре не се съпротивлявайте — промърмори ченгето. Той пристъпи напред, отмествайки майка ѝ от пътя си. Изви ръцете на Спенсър зад гърба ѝ и тя усети студения твърд метал на белезниците върху китките си.

— Не! — извика тя. Всичко се случваше толкова бързо. Тя погледна през рамо. Майка ѝ просто стоеше там, зяпнала от изненада, и гримът ѝ се стичаше на ручейчета по бузите. — Защо го правите? — попита Спенсър умолително полицаия.

— Комуникацията с престъпници е сериозно престъпление — каза той. — Организирането на заговор също. Разполагаме със съобщенията по месинджъра, за да го докажем.

— Съобщения по месинджъра? — повтори Спенсър и сърцето ѝ замря. Разговорите с Иън. Дали някое ченге не беше чуло какво беше казала на семейството си? Или Мелиса беше изтичала при тях и я беше

издала? — Нищо не разбирате! — проплака тя. — С никого не съм заговорничала! Дори не съм сигурна, че тези съобщения са били от Иън!

Но полицаят не ѝ обърна никакво внимание. Той отвори задната врата на колата, постави ръка върху главата на Спенсър и леко я натисна навътре. След това седна на шофьорското място и напусна паркинга с виеща сирена и включени светлини, отправяйки се директно към роузуудското полицейско управление.

28.

КОЙ Е ЛУДИЯТ СЕГА?

Хана тръгна по коридора покрай кафето и се озова пред входа на тайното убежище на Айрис.

— Пусни ме, Айрис — изръмжа тя. Притисна ухо до вратата, но отвътре не се чуваха никакви звуци.

Хана беше търсила съквартирантката си през последния един час, но Айрис сякаш беше изчезнала. Не беше в кинозалата с останалите пациенти, които гледаха „Приказка за Ела“. Не беше в трапезарията, фитнеса или спа салона. Отегчената Хана се наведе към заключената врата. На бравата се забелязваха някакви драскулки. В горния ляв ъгъл беше надраскано името Кортни, бившата съквартирантка на Айрис. До него имаше ухилено намигващо смайли. Хана умираше от желание да влезе в таванската стая и да види рисунката на Али — чак сега усещаше колко ѝ липсва.

Беше сигурна, че Айрис познава Али, само не знаеше откъде. Може би покрай Джейсън? Беше споменала, че е посещавала няколко други клиници, преди да дойде тук; може би се беше лекувала и в „Радли“, където беше ходил Джейсън. Може би се беше запознала с Али, когато тя е посещавала брат си и между двете се беше зародило приятелство, което по-късно е преминало в завист. В деня след изчезването на Али майка ѝ ги беше засипала с въпроси, на които те не можеха да отговорят. *Споменавала ли е Али, че някой я е тормозил?* Определено никой от Роузууд не би тормозил Али... но някой от психиатричната клиника би могъл. Когато Хана и Али бяха пробвали различни дрехи от гардероба ѝ и Али беше получила онова странно обаяние, може би от другата страна се беше разсмяла Айрис, а не Джейсън. Може би Айрис завиждаше, че Али може да влиза и да излиза от болницата, докато тя трябваше да стои вътре. А може би Айрис просто завиждаше на Али, че е Али.

Тя е психопатка, я беше предупредила Тара в коридора няколко дни по-рано. *Не ѝ се пречкай*. Хана трябваше да я послуша.

И може би... кой знае... може би Айрис беше убила Али. Тя беше казала на Хана, че е била извън клиниката точно по времето, когато Али изчезна. Хана се сети за знака със зачеркнатата буква на Алиното знаме — тя можеше да е *J*, но със същия успех можеше и да е *I*^[1]. Като *Айрис*. Дали *A.* не беше изпратил Хана в „Убежището“, за да научи за нея... или може би Айрис беше *A.* и водеше Хана право към капана?

Тя иска да те нарани, беше казала Али.

Хана побягна по коридора, чехлите ѝ шляпаха по петите. Когато зави зад ъгъла, една сестра я спря.

— Бягането не е позволено, скъпа.

Хана се спря, останала без дъх.

— Виждала ли си Айрис?

Сестрата поклати глава.

— Не, но сигурно гледа филма с останалите момичета. Защо не отидеш и ти? Има и пуканки!

Хана умираше от желание да изтрие усмивката от лицето ѝ.

— Трябва да намерим Айрис. Важно е.

Усмивката на сестрата леко избледня. В очите ѝ проблесна страх, сякаш Хана беше някой маниак-убиец. Тогава тя забеляза червения телефон на стената.

— Мога ли да го използвам? — попита умолително Хана. Можеше да се обади в роузуудското полицейско управление и да им разкаже всичко.

— Съжалявам, скъпа, но телефонът е изключен до четири следобед в неделя. Знаеш правилата. — Сестрата я хвана внимателно за лакътя и я поведе обратно към стаите на пациентите. — Защо не си починеш малко? Бетси ще ти донесе маска за очи с ароматерапия.

Хана рязко се дръпна.

— Трябва да Намеря Айрис. Тя е *убийца*. И иска да ме нарани!

— Скъпа... — Погледът на сестрата се отмести към червения бутон върху стената. Персоналът можеше да го използва в случай на вълнения сред пациентите.

— Хана?

Хана рязко се завъртя. На десетина крачки от нея стоеше Айрис, облегната безгрижно на фонтана. Русата ѝ коса сияеше, зъбите ѝ бяха толкова бели, че чак синееха.

— Коя си ти? — прошепна Хана и тръгна към нея.

Айрис сви начервените си устни.

— Какво имаш предвид? Аз съм Айрис. И съм великолепна.

Щом чу любимите думи на Али, Хана се почувства като ударена от гръм.

— Коя си ти? — повтори тя по-високо.

Сестрата се приближи и застана между тях.

— Хана, скъпа, изглеждаш ми много развълнувана. Просто се успокой.

Но Хана не я слушаше. Тя гледаше големите, блестящи очи на Айрис.

— Откъде познаваш Алисън? — извика тя. — Да не си била в клиниката с брат й? Ти ли я уби? Ти ли си А.?

— Алисън ли? — изчурулика Айрис. — Убитата ти приятелка? Онази, за която ми каза, че искаш да изчезне? Същата, която според теб си е получила заслуженото?

Хана отстъпи назад, усещайки, че сестрата стои зад гърба й.

— Аз просто... си говорех. Нищо от това не беше *истина*. Освен това е поверително. Казах ти го, когато си мислех, че сме *приятелки*.

Айрис отметна глава назад и се изсмя грубо.

— Приятелки ли? — присмя й се тя.

Ръцете на Хана се разтрепериха. Това й беше ужасно познато. Али се смееше точно по същия начин, когато подиграваше Хана заради преяждането. Мона се смееше така, когато прекалено тясната рокля на Хана се разпра на купона по случай седемнайсетия й рожден ден. Всички се смееха на Хана. Момичето, което всички обожаваха да подиграват.

— *Кажу ми откъде познаваш Алисън!* — изръмжа Хана.

— Коой? — подразни я Айрис.

— Кажу ми откъде я познаваш!

Айрис се разсмя.

— Нямам представа за кого говориш.

Нещо в Хана се размърда и се скъса. В мига, когато се нахвърли върху Айрис, зад гърба им се разнесе силно бум! През една странична врата се изсипаха сестри и санитарии и две силни ръце сграбчиха Хана изотзад.

— Изведете я оттук! — чу се силен вик. Някой повлече Хана по коридора и я притисна към стената в дъното. Заслепяваща болка прониза рамото ѝ.

Хана започна да рита с крака, опитвайки се да се освободи.

— Пусни ме! Какво става тук?

Пред очите ѝ се появи един пазач.

— Достатъчно — изръмжа той. Чу се изщракване и Хана усети как около китките ѝ се закопчават метални белезници.

— Не ви трябва аз! — извика отчаяно тя. — Търсете Айрис! Тя е убийцата!

— Хана! — скара ѝ се сестрата.

— Защо никой не ме слуша?

Пазачите я поведоха по коридора. Всички пациенти бяха излезли пред кинозалата и възбудено шушукаха. Тара изглеждаше развълнувана. Алексис беше ухапала кокалчетата на юмрука си. Руби огледа Хана от глава до пети и се разхили.

Хана се обърна рязко и погледна Айрис.

— Откъде познаваш Алисън? — Но Айрис само се усмихна загадъчно.

Пазачите отведоха Хана през вратата по един непознат коридор. Подът беше мръсен, а флуоресцентните лампи над главите им жужаха противно и примигваха. Във въздуха се носеше странна миризма, сякаш зад стените имаше нещо, което гние.

В края на коридора стоеше висока фигура с полицейска униформа. Мъжът наблюдаваше спокойно как пазачите водят Хана към него. Когато се приближиха, тя осъзна, че това е шефът на полицията в Роузууд. Сърцето ѝ се разтуптя. *Най-после* някой, който ще я изслуша!

— Здравейте, госпожице Мерин — каза той.

Хана въздъхна с облекчение.

— Тъкмо се канех да ви се обаждам — изтърси тя. — Слава Богу, че сте тук. Убийцата на Али е в клиниката. Мога да ви заведа право при нея.

Полицаят се засмя укорително и като че ли искрено се забавляваше.

— Ще ме отведете при нея? Хубава шега, госпожице Мерин. — Той се наведе и лицето му се изравни с нейното. Неоновият надпис

ИЗХОД хвърляше червеникави отблясъци върху кожата му. — Вие сте арестувана.

[1] На английски език името Айрис се изписва Iris. — Б.пр. ↑

29.

КУКЛОВОДЪТ

Когато стигнаха до полицейското управление в Роузууд, полицаят отключи белезниците на Ариа и я отведе в една мрачна стая за разпити.

— По-късно ще ви потърсим.

Ариа влезе, като залиташе, в стаята и се удари в ръба на дървената маса. Очите ѝ бавно свикнаха с полумрака. Стаята беше малка, без прозорци и смърдеше на пот. Около масата бяха разположени четири стола. Ариа се отпусна на един от тях и се заплака.

Вратата изскърца и някой друг влезе, залитайки. Беше момиче с дълга кестенява коса и слаби крака. Тя носеше чифт черни панталони за йога, раирана риза с дълги ръкави и златисти пантофки. Ариа веднага скочи.

— *Хана?* — извика тя.

Хана бавно вдигна глава.

— О... — каза тя с безчувствен, едва доловим глас. — Здравсти. — Погледът ѝ беше помътнял. До устата ѝ имаше малка резка. Очите ѝ се стрелкаха насам-натам.

— Защо си тук? — попита Ариа.

Устните на Хана леко се отвориха. На лицето ѝ се появи и бързо изчезна саркастична усмивка.

— По същата причина като теб. Излиза, че сме част от някакъв заговор за убийството на Али. Помогнали сме на Иън да избяга и сме възпрепятствали правосъдието.

Ариа се хвана за главата. Това наистина ли се случваше? Как може ченгетата да повярват на нещо подобно?

Преди да си отговори на тези въпроси, вратата отново изскърца. Вътре влязоха още двама души. Спенсър беше облечена със зелена рокля и носеше черни боти с високи токчета, а Емили носеше селска рокля, тънки кожени обувчици и малка платнена шапчица. Ариа ги

зяпна изненадано. Те също я изгледаха учудени. Всички стояха зашеметени, без да продумват.

— Смятат, че ние сме го направили — прошепна Емили, приближавайки се до масата. — Мислят, че ние сме убили Али.

— Ченгетата са разбрали за разговорите с Иън — призна Спенсър. — По-рано вчера пак се свързах с него. И те си мислят... мислят си, че заговорничим. Но, момичета... Не съм сигурна, че съм говорила с Иън. Мисля, че това е А.

— Но нали се закле, че е Иън? — изригна Ариа.

— Така си мислех — отвърна отбранително Спенсър. — Но вече не съм сигурна. — Тя посочи към Ариа. — Ченгетата казаха, че знаят за пръстена на Иън. Ти ли им го даде?

— Не! — извика Ариа. — Но може би трябваше да го направя. Сега са сигурни, че пазя някаква голяма тайна.

— Как са разбрали за пръстена на Иън? — зачуди се Хана на глас, без да отмества поглед от едно черно петно на балатума.

— Джейсън Дилорентис беше на гробището — каза Ариа. — Полицайката каза, че той им е съобщил, но той твърди, че не е. Не знам какво да мисля. Нямам представа откъде Джейсън е разбрал за пръстена. — Ариа се замисли за другото нещо, което беше казал, след като тя го разобличи пред полицайката, че е бил клиент на психиатрична клиника. *Не си разбрала правилно. Какво не е разбрала?*

— Може би Уайлдън му е казал — прошепна Хана.

— Може да ни е чул да говорим в болницата. Той се намираше пред стаята.

Ариа се отпусна в стола, наблюдавайки един паяк, който усърдно се изкачваше по сивата бетонена стена.

— Изобщо не мога да схвана — обади се Спенсър.

— Уайлдън е ченге. Той не би го казал на Джейсън — щеше сам да се захване с това.

— И за какво му е на Уайлдън да изчаква толкова дълго, за да ме пипне? — добави Ариа. — Освен това си мислех, че той е на наша страна.

Емили изсумтя.

— *Да бе.*

Ариа погледна към нея и странното ѝ облекло.

— Какво си облякла, по дяволите?

Емили прехапа напуканата си устна.

— А. ме изпрати в една амишка комуна и след това ми каза да отмъкна резултатите от ДНК анализа от стаята за доказателства. — Очите ѝ бяха широко отворени. — Някакво ченге ме хвана, преди да успея да вляза вътре.

Ариа затвори очи. Нищо чудно, че полицаите ги смятаха за виновни. Сигурно си бяха помислили, че Емили се опитва да подправи доказателства.

— Но, момичета, Уайлдън лъже за ДНК-то на трупа в ямата — продължи Емили. — Тялото не е на Али, а на едно амишко момиче на име Лий Зуук.

Спенсър зяпна от изненада.

— *Все още ли смяташ, че Али е жива?*

— Аз я видях — отвърна Емили, свивайки се до стената. — Може да ви звучи откачено, но наистина я видях, Спенсър. И не мога да го забравя. Опитах се да кажа на ченгетата, но те не ме изслушаха.

Спенсър изсумтя.

— *Естествено, че няма да те изслушат.*

Ариа сбърчи нос.

— Емили, в онази дупка със сигурност беше Али. Тя се е самоубила. Това успях да разбера с помощта на А.

Спенсър се завъртя рязко и впери поглед в Ариа.

— Това ли ти каза екстрасенската?

— Може и да е вярно — възрази Ариа. — Тази теория е добра, колкото всяка друга.

— Не, едно побъркано момиче на име Айрис е убило Али — намеси се Хана на висок глас. — А. ме изпрати право при нея.

Изведнъж всички се обърнаха към Спенсър, в очакване на нейната теория. Ръцете ѝ настръхнаха.

— А. ми каза, че майка ми е убила Али, защото... ами защото баща ми е имал връзка с майката ѝ. Али ми е сестра.

— *Какво?* — ахна Ариа. Емили само я гледаше. Хана беше пребледняла, сякаш всеки момент щеше да изтича до металното кошче в ъгъла и да повърне в него.

— Но майка ми не го е направила — обясни Спенсър. — Тя дори не знаеше за аферата на баща ми. Може би съсипах брака на

родителите си. А. просто... си играеше с мен. Мисля, че така е било с всички ни.

Момичетата се вцепениха. Осъзнаването на истината удари Ариа по главата като чук. А. просто си играеше с тях. Той стоеше зад всичко. Не Джейсън беше казал на полицията за пръстена на Иън — А. го беше направил. Може би дори той го беше подхвърлил в гората, за да може Ариа да го намери. А. беше изпратил Емили за доклада с резултатите от ДНК експертизата и беше съобщил на дежурния полицаи за това. Той беше казал на ченгетата и за съобщенията на Иън в месинджъра, правейки ги да изглеждат като заговорнички.

А. си беше играл през цялото време с тях, дърпайки конците им, сякаш бяха марионетки. И сега те се намираха в затвора за убийство, което не бяха извършили.

Ариа вдигна глава и огледа приятелките си. По зашеметените изражения на лицата им разбра, че те са стигнали до същия извод.

— А. е най-големият ни враг — прошепна тя. После потупа по джоба си, за да провери за телефона си. А. със сигурност вече им беше изпратил групов есемес, с който да им покаже колко са наивни й глупави. *Пипнах ли ви!*, най-вероятно пишеше вътре. Или пък: *Кой се смее последен?*

Но в този миг се сети — полицаите бяха конфискували телефоните им. Ако А. им беше изпратил съобщение, те нямаше да го получат.

30.

НАЙ-ПОСЛЕ НА СВОБОДА

Трийсетина минути по-късно на вратата се почука. Момичетата подскочиха. Емили усети как гърлото ѝ пресъхва. Край, това беше. Сега щяха да започнат да ги разпитват... и след това да ги вкарат в затвора.

Една жена в полицейска униформа надникна в стаята. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а ризата ѝ беше изцапана с кафе.

— Събирайте си нещата, момичета. Освобождаваме ви.

Всички замръзнаха от изненада. Най-накрая Емили въздъхна облекчено.

— *Наистина ли?*

— Да не сте намерили А.? — попита Ариа.

— Какво стана? — произнесе Хана едновременно с нея.

Жената ги погледна с каменно изражение.

— Всички обвинения срещу вас са свалени. — По лицето ѝ мина сянка на смущение, сякаш искаше да добави още нещо, но не намери смелост. — Да речем, че обстоятелствата се промениха.

Емили излезе последна, опитвайки се да осмисли последните ѝ думи. *Обстоятелствата се промениха?* Това можеше да означава само едно. Сърцето ѝ подскочи.

— Трупът в ямата не е бил на Али, нали? — извика тя. — Намерили сте я! — Значи са я слушали, когато се опитваше да им обясни, че Уайлдън е убиецът!

Спенсър я смушка в ребрата.

— Защо не се спреш най-накрая!

— Няма! — сопна ѝ се Емили. Въпреки че накрая се бяха оказали в затвора, теорията ѝ си оставяше вярна. Тя беше сигурна в това. Обърна се след полицайката, която се отдалечаваше бързо по коридора. — Добре ли е Али? Здрава ли е?

— Прибирайте се у дома, момичета — отвърна жената. Ключовете, които висяха на колана ѝ, издрънчаха. — Само това мога

да ви кажа.

Те си прибраха нещата от полицая в приемната. Емили веднага провери телефона си, надявайки се да е получила есемес от Али, но се оказа, че няма никакви съобщения. Нито дори подигравателен есемес от А., че Емили е влязла право в капана му.

Една полицайка натисна бутон на стената и вратата към паркинга се отвори. Той беше препълнен с полицейски коли и новинарски бусове. Емили не беше виждала такава суматоха от нощта на пожара.

— Емили — разнесе се нечий глас.

Дарън Уайлдън дотича през тъмния паркинг. Разкопчаното му полицейско яке се ветрееше край тялото му.

— Добре. Пуснали са ви. Много съжалявам за това.

Емили отскочи назад и сърцето ѝ заби лудо. Какво правеше Уайлдън тук? Не трябваше ли да е арестуван?

— Какво става? — попита Ариа, като спря до една празна полицейска кола. — Защо така внезапно ни освободиха?

Уайлдън ги поведе встрани от тълпата, без да отговори на въпроса ѝ.

— Просто бъди доволна, че се измъкнахте от тази каша. Тези момчета ще ви откарат у дома.

Емили заби крака в земята.

— Знам какво си направил — каза тя с нисък глас. — И ще се постарая всички да разберат.

Уайлдън се обърна към нея и я погледна. Уоки-токите му изпука, но той не му обърна внимание. Най-накрая въздъхна.

— Онова, което си мислиш, не е вярно, Емили. Знам, че си била в Ланкастър. Знам, че си била подведена да го вярваш. Но не съм наранил Лий. Никога не бих го сторил.

Емили усети как кръвта се отдръпва от главата ѝ.

— Какво? Откъде знаеш къде съм била?

Уайлдън се загледа в блещукащите очертания по полицейския паркинг.

— Оказахте се прави за новия А. Трябваше да ви послушам.

Ариа тропна с крак.

— О, сега вече ни вярваш? Защо не ни послуша миналата седмица, преди за малко да ни изпекат в пожара?

— И преди А. да ме изпрати в „Убежището в Адисън-Стивънс“!
— проплака Хана. — Затвориха ме с онези луди!

Емили се сепна. *Убежището в Адисън-Стивънс*. Това име беше забелязала във файла с доказателствата. Нима това беше *психиатрична клиника*?

— Съжалявам, че не ви повярвах, момичета — рече Уайлдън, продължавайки да върви покрай телената ограда. Зад нея бяха подредени неизползвани полицейски коли и голям бял училищен автобус. — Голяма грешка от моя страна. Но вече знаем всичко. Разполагаме с всички съобщения, които ви е изпращал.

Момичетата рязко спряха.

— Той? — извика Спенсър.

— Кой е *той*? — прошепна Хана. — Иън?

В този миг една полицейска кола влезе с пусната сирена в паркинга. Полицаяте хукнаха към нея и се заеха да извеждат някого от задната седалка. Разнесоха се викове, някой ритна с крак, проблесна зъб. Ченгетата най-накрая успяха да измъкнат човека от колата и го поведоха към управлението. Когато нещата се поуспокоиха, Емили забеляза един висок, дългурест тип, с мазна руса коса и мустаци. Стомахът ѝ се сви. Челото на Спенсър се сбърчи.

— Защо ми изглежда познат? — промърмори тя.

— Не знам — отвърна Емили, опитвайки се да си припомни откъде го познава.

Репортерите се втурнаха към полицаите и започнаха да снимат.

— Откога сте планирали това, господин Форд? — крещяха те. — Какво ви накара да го направите? — Най-накрая се разнесе един глас, който надвика останалите: — Защо убихте Алисън?

Ариа сграбчи ръката на Емили, чиито колене омекнаха.

— *Какво казаха те?*

— Той е убил Алисън — промърмори Спенсър. — Този мъж е убил Алисън.

— Но кой е *той*? — извика Хана.

— Хайде — обади се грубо Уайлдън и ги побутна да вървят. — Не трябваше да виждате това.

Никоя от тях не помръдна. Полицаите поведоха мъжа към управлението, а развързаните връзки на обувките му се влачеха по асфалта. Той беше навел ниско глава, разкривайки плешивината на

темето си. Емили заби нокти в дланите си. Али е... *мъртва*? Ами Лий? Ами момичето, което беше видяла в гората?

Репортерите не спираха да крещят, гласовете им се сливаха в едно. Но един от тях успя да ги надвика.

— Ами трупът, който току-що открихте? И за това убийство ли ще отговаряте?

Хана се обърна към Уайлдън.

— Още едно убийство?

— О, Господи! — Стомахът на Емили се преобърна.

— Момичета — повтори твърдо Уайлдън, — да вървим.

Убиецът на Али вече беше стигнал до стъпалата пред сградата и се намираше само на двајсетина фута от Емили. Той я забеляза и се усмихна похотливо, разкривайки златния си преден зъб.

Емили застана като ударена от гръм. Тя *познаваше* тази усмивка. Преди близо четири години, в деня след изчезването на Али, работниците започнаха да изливат бетон в ямата в задния двор на семейство Дилорентис. Уайлдън беше там... както и голяма група други мъже. След като госпожа Дилорентис ги разпита, Емили тръгна да се прибира направо през гората. Един от работниците се обърна и й се усмихна похотливо. Той беше висок и дългурест, а когато се усмихна, разкри същия ужасен преден златен зъб.

Слисаната Емили се обърна към Спенсър.

— Този мъж е един от работниците, които пълнеха ямата за белведера в деня, след като Али изчезна. Помня го.

Спенсър пребледня.

— Аз също го видях преди няколко дни. На *моята* улица.

31. НАЙ-ДОБРОТО И НАЙ-ЗЛОТО

Появиха се четири патрулни полицаи, за да придружат момичетата до домовете им. Спенсър се настани на задната седалка в колата, която щеше да я откара вкъщи и се задави от миризмата на изкуствена кожа, повръщано и пот. Един тъмнокос полицай седна отпред, запали двигателя и подкара към изхода на паркинга.

Представителите на пресата се бяха струпали около вратата на сградата, нетърпеливи да зърнат убиеца. Спенсър погледна напрегнато към прозореца на полицейското управление. Щорите бяха плътно спуснати. Настина ли този мъж го беше извършил? Той беше непознат, тотален аутсайдер. Някак си не ѝ се връзваше.

Тя вкопчи пръсти в металната решетка, която разделяше предните от задните седалки.

— Кого още е убил този човек? — попита тя. Полицаят не отговори. — Как разбрахте, че той е убил Али? — опита отново тя. Той просто усили радиото си. Ядосана, Спенсър ритна силно седалката му. — Глух ли си?

Ченгето я погледна смразяващо в огледалото за обратно виждане.

— Наредено ми е да те откарам вкъщи. Това е.

Спенсър тихо изпъшка. Не беше съвсем сигурна, че *иска* да се прибере. В какво ли състояние щеше да бъде домът ѝ? Щеше ли баща ѝ все още да си е вкъщи? Беше ли отишъл при госпожа Дилорентис?

Всичко ѝ изглеждаше нереално и немислимо. Спенсър беше сигурна, че само след няколко минути ще се събуди в леглото си, откривайки, че просто е сънувала всичко. Но мина още една минута, а тя продължаваше да си стои в колата и да изживява най-ужасния си кошмар.

Внезапно осъзна нещо. Когато майка ѝ настоя баща ѝ да каже истината, той беше изтърсил: *Научих за децата много след това*. Беше казал деца, а не дете. Дали това беше грешка на езика... или просто се

беше изпуснал? *Джейсън* също ли беше дете на баща ѝ — и полубрат на Спенсър?

Те минаха през центъра на Роузууд и старомодната търговска улица, пълна с шикозни магазини за мебели, антикварни магазини и сладкарници. Спенсър бръкна в чантата си, порови вътре и откри своя сайджик на дъното. Странно, но нямаше никакви нови съобщения от А. Тя се обади вкъщи. Телефонът звънеше ли звънеше, но никой не вдигна. После тя набра на клавиатурата уеб адреса на СиЕнЕн. Полицай Мълчаливко може и да си мълчеше, но новините щяха да ѝ кажат всичко.

Естествено, главната новина беше новият арест по случая на Алисън Дилорентис. *Сладките малки лъжкени оправдани*, гласеше надписът отдолу. Спенсър бързо превключи на живото предаване. Една тъмнокоса репортерка стоеше пред олтара на Али пред старата къща на семейство Дилорентис, отрупан със снимки, свещи, цветя и плющени играчки. Край нея святкаха бурканите на полицейски коли. Очите ѝ бяха зачервени, сякаш беше плакала.

— Най-после настъпи краят на сагата с убийството на Алисън Дилорентис — обяви репортерката с гробовен глас. — На базата на неоспорими доказателства беше арестуван един мъж.

На екрана се появи размазана черно-бяла фотография на рус мъж. Той се мотаеше на паркинга на един супермаркет и пиеше бира в кутийка. Името му беше Били Форд. Както предположи Емили, той се оказа от групата работници, които бяха изкопали ямата за белведера в задния двор на семейство Дилорентис четири години по-рано. Сега следователите смятаха, че е отишъл да я шпионира.

Спенсър затвори очи, изпълнена с вина. *Слава Богу, че работниците ги няма*, беше казала Али онази нощ, когато минаха покрай полуизкопаната яма. *Не спират да ми подвикват*. Тогава Спенсър беше решила, че Али се хвали: *Ха-ха, дори по-големите мъже смятат, че съм готина*. А междуременно...

— По-рано тази вечер беше открит още един труп — продължи репортерката. — Полицията се сдоби с информация, че двете убийства може да са свързани. Разследването им ги отведе при господин Форд и те откриха снимки на госпожица Дилорентис в лаптопа, който държи в пикапа си. В компютъра бяха намерени снимки и на четирите

момичета, известни като Малките сладки лъжкеници — Спенсър Хейстингс, Ариа Монтгомъри, Хана Мерин и Емили Фийлдс.

Спенсър захвапа юмрука си.

— В пикапа беше открита и кореспонденция под формата на есемеси, емемеси и негови лични съобщения в интернет месинджъра под псевдоним *УЮКЗащитникRoxh* — продължи репортерката.

Спенсър притисна чело в хладното стъкло, наблюдавайки прелитащите покрай колата дървета. *УЮКЗащитникRoxh* беше псевдонимът на Иън.

В съзнанието ѝ изникна замъглена картина от нощта, когато Али беше убита. След като двете се бяха скарали пред хамбара, Али бе изтичала в гъсталака. После се разнесе кискане, звуци от пукане на съчки, след което Спенсър видя две фигури — Али... и някой друг.

Видях две руси глави в гората, ѝ беше казал Иън, когато се опитваше да я убеди в невинността си на задната веранда на къщата ѝ. Спенсър се вгледа в снимката на екрана на телефона ѝ. Били имаше руса коса. Той беше новият А., който им изпрати есемесите, в които обвиняваше Джейсън, Уайлдън и дори майката на Спенсър. Но откъде беше научил всичко това за тях? Кой беше той? Защо въобще се интересуваше от това?

Екранът на телефона ѝ примигна. Ново съобщение. Спенсър натисна бутона за четене. Есемесът беше от Андрю.

Разбрах за затвора... и че сте били освободени.
Добре ли си? Вкъщи ли си вече? Разбра ли какво се е случило на твоята улица?

Спенсър се облегна назад; покрай прозореца профучаваха уличните лампи. Какво имаше предвид, като споменаваше нейната улица?

Телефонът ѝ примигна за нов есемес. Този път от Ариа.

Какво става? Улицата ти е блокирана. Навсякъде има полицейски коли.

В главата ѝ се зароди ужасяваща мисъл. По радиото бяха казали, че има ново убийство.

Полицейската кола зави в тяхната улица. Пътят беше блокиран от поне десетина превозни средства, мигаха бурканите на полицейски автомобили. Съседите им бяха излезли на двора, лицата им бяха пребледнели. Навсякъде се виждаха полицаи, повечето бяха струпани пред къщата ѝ. *Мелиса*.

— О, Господи! — проплака Спенсър. Тя отвори вратата и изскочи от колата.

— Хей! — извика шофьорът ѝ. — Не ти е позволено да излизаш, докато не стигнем пред вас!

Но Спенсър не го слушаше. Тя хукна към мигащите светлини, всички мускули я боляха. Пред нея изникна къщата им. Спенсър мина през портата и побягна по дългата автомобилна алея. Всички звуци изведнъж се изгубиха. Сенките се сливаха пред очите ѝ. В гърлото ѝ се надигна жлъчка. Тогава тя видя една фигура пред входната врата. Заслони с ръка очите си, примижавайки от ярката светлина на входната лампа. Коленете ѝ омекнаха. Тя проплака от облекчение и се отпусна на тревата.

Мелиса се спусна към нея и я прегърна.

— О, Спенс! Толкова е ужасно!

Спенсър потрепери. Сирените продължаваха да вият. Две съседски кучета им пригласяха, дезориентирани и уплашени.

— Какъв кошмар — хълцаше Мелиса, притиснала лице в рамото на Спенсър. — Горкото момиче.

Спенсър се отдръпна. Въздухът беше студен и резлив. Миризмата от пожара беше все още остра и задушлива.

— Кое момиче?

Мелиса зяпна изненадано и тя я сграбчи за ръката.

— О, Спенс. Не си ли чула още?

След това махна с ръка към пътеката. Полицаяте не се тълпяха пред тяхната къща, а пред дома на семейство Кавана, който се намираше от другата страна на улицата. Целият им двор беше обграден с жълта полицейска лента. Госпожа Кавана стоеше пред къщата и ридаеше. До нея клечеше една немска овчарка със синьо елече и душеше земята. На завоя пред къщата вече беше издигнато

малко олтарче, покрито със снимки, свещи и цветя. Когато Спенсър забеляза името, написано със зелен тебешир на земята, залитна назад.

— Не. — Тя се обърна към сестра си и я погледна умолително.
— *Не!*

В този миг я заля прозрение. Няколко дни по-рано тя беше погледнала през прозореца на спалнята си и беше видяла един мъж с мазна коса, облечен с работен комбинезон, да върви по алеята към дома на семейство Кавана. Той беше погледнал хищнически красивото момиче, и се беше ухилил, показвайки златния си зъб. Но момичето не беше забелязало погледа му. Не знаеше, че трябва да се страхува от него. Тя не можеше да види нищо... никога.

Спенсър се обърна ужасена към Мелиса.

— *Джена?*

Мелиса кимна, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Намерили са я в изкопа в задния им двор, където водопроводчиците сменяли няколко спукани тръби — каза тя. — Убил я е по същия начин, както е убил Али.

КАКВО СЛЕДВА...

Горката Джена Кавана. Чувствам се кофти, но станалото станало. *Финито*. Край. Тури й кръст, тя умря. Това не ви ли прозвуча твърде безсърдечно? Е, какво пък! Вярно, че малките сладки лъжкени няма да го понесат добре. Ариа ще съжалява, че не е разпитала Джена за „подобните проблеми“ на Али. Емили ще плаче, защото... ами, Емили винаги плаче. Хана ще облече за погребението малка черна рокля, защото изглежда слаба в нея. А Спенсър... е, тя просто ще се радва, че сестра й е жива.

И сега накъде? Намерен е труп. Взета е ДНК за анализ. Арестуван е човек, полицията му направи снимка за досие. Но дали това е моята снимка? Дали наистина аз съм големият лош Били Форд... или съм някой друг? Останете на канала, за да научите последната ми малка тайна. Засега, де.

Целувки.

А.

БЛАГОДАРНОСТИ

„Мис Безсърдечна“ е поредната трудна книга, завършена успешно не без помощта на много хора. Великолепните ми редактори в „Алой“: Дейни Дейвис, Сара Шандлър, Джош Бак и Лес Моргенщерн, които както винаги ме спасяваха в трудни моменти — как щях да се справя без тях? Фарин Джейкълс и Кари Съдърланд от „Харпър“ дадоха чудесни идеи и предложения, които помогнаха за превръщането на приличната втора чернова във великолепна трета. Сериозно, екипът МСЛ е най-добрият редакторски екип, който бих могла да си пожелаая.

Освен това искам да благодаря на Анди Макникъл и Ане Боржа от „Уилям Морис“, за това че са толкова верни поддръжници на МСЛ. Много любов на съпруга ми Джоъл, който ме дарява с толкова много щастие, и на родителите ми, Шеп и Минди, за чудесното парти, което ми устроиха през юни — със специалните питиета и среднощните танци (е, по-скоро само си тътрехме краката). Много благодарности на Либи Моузиър и дъщерите ѝ Алисън и Кет за чудесното парти за представяне на „Малки сладки лъжкени“ в Сейнт Дейвис, Пенсилвания.

Много целувки за всичките ми читатели — благодаря за писмата, постове в Туитър и Фейсбук, адапциите в ЮТюб на съдбоносни за малките лъжкени моменти, както и за всички начини да ми покажете колко обичате поредицата. Вие сте страхотни!

И най-накрая посвещавам тази книга на баба ми Глория Шепард, която от самото начало е ненаситен читател на „Малки сладки лъжкени“, и на покойния ми чичо, винаги толкова забавния и винаги толкова вдъхновяващият ме Томи Шепард, най-големия фен на Майкъл Джексън и „Звездни войни“, който съм срещала. Обичам ви.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.